

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:27 • 17 Ekim '97 • 80 000 TL.(KDV dahil)

Emperyalist yağm aya, kapitalist sömürüye son!

İMF'nin soygun reçetelerine hayır!

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-5
Sınıf Hareketi	6-7
Düzen Cephesi	8
Kürt Ulusal Sorunu	9
Sınıf Hareketinin Sorunları	10
Sınıf Hareketi	11-12
Sınıf ve Kitle Hareketi.....	13
Program Üzerine Konferanslar:	
Ulusal Sorun-2	14-17
Gençlik Hareketinin Sorunları	18-19
Dış Politika	20
Uluslararası Politika	21-23
Kültür/Sanat	24-25
Toplumsal Yaşam	26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:27 • 17 Ekim 1997

Fiyatı: 80 000 TL. (KDV dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33

Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR

Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA

Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306

ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6

ZONGULDAK. Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8

BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

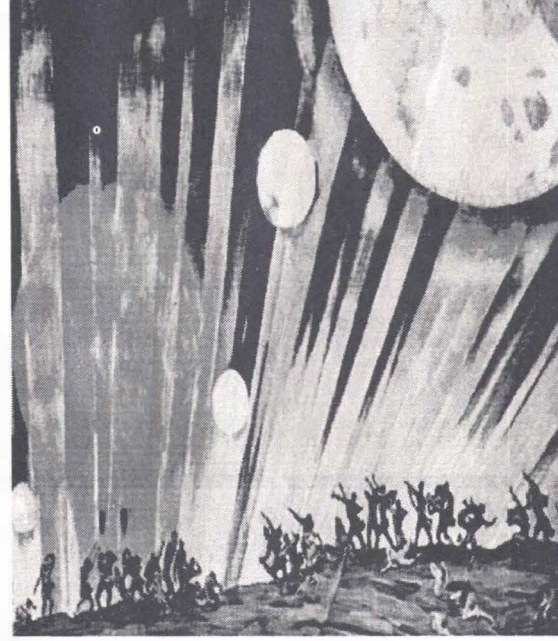
S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Daha fazla çaba, daha fazla özveri: Herşey Parti İçin!

Bugüne kadar özveri ve onurla daima yükseklerde taşıdığımız kızıl bayrağımızın partili işçiler tarafından kapitalist barbarlığın burçlarına bir daha yerinden çıkmamacasına dikileceği günün özlemiyle sürüyor komünist açık alan faaliyetimiz.

Haftalık atılımımızın üzerinden henüz altı aylık bir süre geçmiş olmasına rağmen, her alanda yarattığı olumlu etkisini izleyebilmekteyiz. Gazetemiz daha önce ulaşamadığı yerlere ulaşmış, yeni ulaştığı çevrelerde beğeni ve sahiplenmeyle karşılanmıştır. Birçok yeni il ve bölgede yeni okurlarımız oluşmuş, bu da bize okur grupları üzerinden o il ya da bölgede yürütülecek komünist faaliyetin kapısını aralamıştır. Orta sayfa yazıları olarak yayınladığımız ve programatik sorunlarla ilgili verilen bir dizi konferanstan derlenen metinler devrimci hareket bütününde kadrolar ve sempatanlar tarafından ilgiyle karşılandı. Daha önce yayınladığımız bu metinlerde, “demokrasi sorunu” ve “anti-emperyalizm ve bağımsızlık sorunu” enine boyuna irdelenmiş, komünist hareketin bu konulardaki perspektifleri okurların dikkatine sunulmuştu. Serimize son sayıdan bu yana “Kürt Ulusal Sorunu” üzerine programatik tartışmalarla devam ediyoruz.

Komünistlerin on yıllık partileşme çabalarını işçi sınıfının ihtilalci komünist partisiyle taçlandırmasının bu kadar yakınlaştığı bir evrede sosyalizmin

kızıl bayrağını daha önce ulaştıramadığımız tüm alanlara taşımamız, işçi sınıfının devrimci ideolojisini her yerde yaymamız daha da büyük bir önem kazanıyor.

Bunun için her Kızıl Bayrak okurunun Kızıl Bayrak'ın bir çalışanı, bir militanı, bir işçisi olmayı başarabilmesi ya da en azından önüne bu hedefi koyması gerekiyor. Hiçbir okurumuz “ben nasıl bir katkı yapabilirim ki” güvensizliğine düşmemelidir. Komünist faaliyete en küçük katkının dahi sınıf davasına hizmet edeceği bilinciyle davranılmalıdır.

Çalıştığımız, oturduğumuz veya okuduğumuz bölgedeki sendika ve demokratik kitle örgütlerine Kızıl Bayrak'ı ulaştırmak anlamlı bir katkı olabileceği gibi, işe bizleri gazetemizi satabilecek bayilerden haberdar etmek, yakın çevremize ve arkadaşlarımıza yayılımı taşımak ve tartışmakla da başlanabilir. Yine

okurlarımızın yaşadıkları bölgedeki politik gelişmeler üzerinden Kızıl Bayrak kolektifi ile iletişim kurması, yazı, fotoğraf, haber yollaması veya sanatsal/kültürel üretimlerini bizimle paylaşması Kızıl Bayrak faaliyetimize ayrı bir soluk katacaktır.

Unutulmamalıdır ki, geleceğini kapitalist barbarlığın elinden kurtarmak isteyen herkesin yeni Ekimler için mutlaka yapabileceği bir şey vardır. Bu sorumluluğu yerine getirmeden kendi geleceğimize sahip çıkmak mümkün olmadığı gibi, birey olarak ayakta kalmak da olanaklı değildir. Öyleyse temel sloganımız: **Herşey Parti İçin'dir.**

*

Geçtiğimiz haftada da çalışanlarımız ve yoldaşlarımız üzerindeki devlet terörü eksik olmadı. Tekstil İşçileri Bülteni çalışanı Tamer Kapucu'yu gördüğü her yerde gözaltına almaya çalışan terörle mücadele ekipleri bu kez yoldaşımızı eşiyile birlikte 1 gece Bahçelievler Karakolunda keyfi bir tarzda alıyordu.

13 Ekim'de ise Zonguldak bürosu çalışanı Yıldırım Doğan, babasının ölümü nedeniyle bulunduğu Gebze'deki aile evinde polisin baskınına uğradı. 2 gün işkencecilerin elinde kalan yoldaşımız daha sonra serbest bırakıldı.

Baskılar ve işkenceler bizleri yıldıramaz! Sermayenin çete devleti bilmiyorsa, her defasında yeniden öğrenecektir: Vardık, varız, varolacağız!

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Abone
Formu

YAKINDA KİTAPÇILARDA

Yakın Geçmişe
Genel Bir Bakış
ve
Platform Taslağı

Siyasal Gelişmeler
ve
İşçi Hareketi

Türkiye ekonomisi yine İMF kiskacında! İktisadi ve sosyal saldırılara karşı mücadeleye!

□ İMF heyeti 6 Ekim'den bu yana Türkiye'de. Hükümetle ve TUSİAD patronlarıyla yoğun temaslarda bulunuyor, sıradan memurları gibi çalışan ekonomi bürokratlarını denetliyor, pakete son şeklini vermeye çalışıyor. Sermaye medyası günlerdir sözkonusu paketin işçi ve emekçilerin çıkarlarını gözetken bir paket olduğunun propagandasını yapıyor. Hiç kuşkusuz bu medyanın aşağılık bir yeni yalanıdır. Tersine, istikrar paketi tümüyle ekonominin gerçek patronları olan İMF, Dünya Bankası ve TUSİAD patronlarının çıkarları çerçevesinde hazırlandı.

□ Önümüzdeki dönemde özelleştirme saldırısına daha büyük bir hız kazandırılacak, özelleştirme kapsamındaki KİT'lerin tek tek tasfiyesi yerini köklü ve toplu bir özelleştirmeye bırakacaktır. Toplu tensikatlara başvurulacak, onbinlerce işçi işten atılıp aç ve açıkta bırakılacaktır. Dahası, "kayıt dışı ekonominin denetim altına alınıp vergilendirilmesi" aldatmacasıyla işçi ve emekçilere yeni ve ek bir vergi yükü bindirilecek, tam bir soygun düzeni kurulacaktır. Sosyal güvenlik kurumları ise tam anlamıyla tasfiye edilecektir.

□ Buna rağmen işçi sınıfı çaresiz değildir! Eğer devrimci önderliğiyle buluşur ve kararlı-militan bir direniş hattı örerse sermayenin bu saldırısını da püskürtebilecektir. Çok değil, örnek teşkil edecek bir-iki anlamlı direniş dahi bu konuda ateşleyici bir rol oynayabilecektir.

Sermayenin bugüne dek uyguladığı iktisadi-sosyal tedbirler kriz içinde debelenen ekonomiyi yaşadığı darboğazdan çıkarmak için yeterli gelmedi. Hükümet ve ekonomi bürokratları günlerdir harıl harıl "istikrar programı" olarak niteledikleri yeni bir saldırı paketi üzerinde çalışıyorlar.

1998 yılından başlamak üzere üç yıl boyunca uygulanması düşünülen bu saldırı paketi henüz son şeklini almış değil. İMF heyeti 6 Ekim'den bu yana Türkiye'de. Hükümetle ve TUSİAD patronlarıyla yoğun temaslarda bulunuyor, sıradan memurları gibi çalışan ekonomi bürokratlarını denetliyor, pakete son şeklini vermeye çalışıyor. Sermaye medyası günlerdir sözkonusu paketin işçi ve emekçilerin çıkarlarını gözetken bir paket olduğunun propagandasını yapıyor. Hiç kuşkusuz bu medyanın aşağılık bir yeni yalanıdır. Tersine, şu sıralar son şeklini almak üzere olan bu paket tümüyle ekonominin gerçek patronları olan İMF, Dünya Bankası ve TUSİAD patronlarının çıkarları çerçevesinde hazırlandı. Kapsamı ve temel özelliği de şimdiden biliniyor.

Yeni saldırı paketi "24 Ocak Kararları"yla aynı ruha sahiptir. Bu program yalnızca genel olarak krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetirilmesini öngörmüyor. Bu kadarı öteden beri zaten yapıyordu. Fakat çok daha önemlisi, bu program işçi ve emekçilerin bugüne dek elde ettiği iktisadi-sosyal kazanımları tümüyle ortadan kaldırmayı hedefliyor.

Özetlemek gerekirse, bu program çerçevesinde önümüzdeki dönemde de emekçi yığınlarında bezginliğe yolaçan yüksek oranlı zamlara başvurmaya devam edilecektir. İktisadi sömürü daha da yoğunlaştırılacak, ama öte yandan enflasyonu tek haneli rakamlara indirme palavrasıyla işçi ücretleri ve memur maaşları en alt düzeye çekilecektir. Böylece işçi ve emekçi kitleler tam bir sefaletle itilecektir.

Özelleştirme saldırısına daha büyük bir hız kazandırılacak, özelleştirme kapsamındaki KİT'lerin tek tek tasfiyesi, özelleştirme bir özelleştirmeye bırakacaktır. Toplu

tensikatlara başvurulacak, onbinlerce işçi işten atılıp aç ve açıkta bırakılacaktır. Dahası, "kayıt dışı ekonominin denetim altına alınıp vergilendirilmesi" aldatmacasıyla işçi ve emekçilere yeni ve ek bir vergi yükü bindirilecek, tam bir soygun düzeni kurulacaktır.

Bu saldırının belki de en acımasız olanı ise "sosyal güvenlik reformu" kılıfı ile yapılacak olanıdır. Buna göre sosyal güvenlik kurumları tam anlamıyla tasfiye edilecektir. Bu çerçevede emeklilik yaşı yükseltilecek, işçi ve emekçiler açıkça mezarda emekliliğe mahkum edilecektir.

"Personel reformu" adı altında kamu emekçilerine dönük kıyım, "mali reform" adı altında kamu bankalarının tekellerin denetimine verilmesi, buna karşın başta tarım işçileri olmak üzere yoksul ve üretici köylülüğün ezilmesi, destekleme alımlarının durdurulup, kredi vb. olanaklarından yoksun bırakılması saldırının kapsamını tamamlamaktadır. Sonuç olarak, tüm bu özellikleriyle sözkonusu "istikrar programı", deyim uygunsu, toplumun ezilen ve sömürülen kitlelerine dayatılan bir toplu fatura niteliğindedir. Sermaye cephesi "istikrar programı"nı toplumun tüm ezilen ve sömürülen kitlelerine dönük toplu bir saldırının vesilesi olarak kullanmak istemektedir.

İMF yetkilileri, TUSİAD patronları ve hükümet tam bir uyum içindeler ve şimdilik oldukça "rahat" bir görünüm sergiliyorlar. Bu "rahatlık" yalnızca sözkonusu saldırı paketinin kapsamı ve hedefleri üzerinde tam bir anlaşma sağlamalarından gelmiyor. Bu rahatlığı onlarda yaratan asıl etken, Türkiye'de gerçek iktidar gücü olan MGK'nın tam desteğini arkalarına

almış olmalarıdır. Daha doğrusu rejimin Susurluk sonrasında siyasal cephede kazandığı başarı ve bunun sağladığı imkanlardır. Onları rahatlatan bir diğer önemli etken ise ESK içinde yer alan sendika bürokratlarıdır. Bu hainler sözü edilmeye değmez bir iki evelme-gevelme dışında İMF'nin direktifleri doğrultusunda hazırlanan "istikrar programı"nı tümüyle onayladılar. Dahası destek sözü verdiler.

Böylece ihanetlerine yeni bir halka daha eklemiş oldular.

Bütün bunlara karşın MGK ve TUSİAD patronları saldırı paketinin daha rahat uygulanabilmesi amacıyla hükümetten bir an önce yasal bazı düzenlemeler yapmasını istiyorlar. Saldırıları kolayca gerçekleştirebilmeleri için bu gerekiyor. Zira işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde saldırılara karşı derin bir hoşnutsuzluk birikmektedir. Sermayeyi korkutan da budur. Fakat ne yazık ki işçi sınıfı, mevzi kimi çıkışlar bir yana bırakılırsa, halihazırda edilgen bir konumdadır. Başat bir durumu ifade etmese de işçiler içerisinde kendine güvensizlik, daha başka bir anlatımla bi şeylerin yapılabileceğine inançsızlık ruhhalı gelişmektedir. Bu durum dikkate değer bir biçimde devrimci hareketin saflarında da yankı bulmaktadır. Gündelik çalışmada işçi sınıfının bugünkü edilgenliğinin de beslediği ciddiyetten yoksun bir çizgi izlenmektedir. Deyim uygunsu devrimci hareket de saldırıları adeta kanıksar hale gelmiştir.

Şüphesiz bu geçici bir durumdur ve herşeye rağmen işçi sınıfı çaresiz değildir. Yeter ki önderlik düzeyinde bir müdahale çabası içinde olunsun. İşçi sınıfının gün be gün artan hoşnutsuzluğu tahlil edilip anlaşılır, içten içe biriktirdiği mücadele isteği değerlendirilebilirse, bunun akıtılacağı kanallar bulunabilirse, hareketteki edilgenliğe de son verilebilir. Çok değil, örnek teşkil edecek bir-iki anlamlı direniş dahi bu konuda ateşleyici bir rol oynayabilir. Bunu başarmak ise herşeyden ve herkesten önce komünistlerin görevidir. Komünistler gündelik pratik çalışmada bu görevin ciddiyetine uygun bir çabanın içinde olacaklardır.

Emperyalist köleliğe, acı ilaca hayır! IMF reçetelerini sokakta yırtalım!

➔ Yeni soygun paketi hazırlanıyor. Ankara'da bulunan IMF yetkilileri hükümet ve devlet temsilcileriyle işçi ve emekçilere azgın saldırıda anlaştılar. Emperyalist efendilerine uşaklıkta kusur etmeyen sermaye devleti, IMF'ye hızlı Özelleştirme, sosyal güvenlik haklarının gaspı için güvence verdi. Uzun vadeye yayılması planlanan IMF reçetelerine daha bugünden ESK ve MGK sendikacılığı onayını vermiş bulunuyor.

➔ İşçi ve emekçiler dipsiz sefalet ve zulüm anlamına gelen bu saldırıya yanıtızsız kalmayacaktır! Onlar çete devletinin çıkarları uğruna fedakarlık yapmayacak, emperyalist köleliğe boyun eğmeyecektir! IMF reçeteleri sokakta yırtılacaktır! Öyleyse, "Emperyalist yağmaya, kapitalist sömürüye son!" şiarıyla fabrikalardan mücadele alanlarına!

IMF yetkilileri bir kez daha Türkiye'de. Emperyalist finans kuruluşlarının bu yeni seferi devlet cephesinde büyük bir hareketliliğe yol açmış bulunuyor. Hükümet, sermaye, ordu hepsi de göbekten bağlı oldukları emperyalist efendilerini memnun etmek için birbiriyle yarışıyor. Bütçeler hazırlanıyor, istikrar paketlerine son biçim veriliyor, sosyal güvenlik için reform paketleri açılıyor. Kısacası, emperyalist finans kuruluşlarının dayattığı tüm önlemler eksiksiz yerine getirilmeye çalışılıyor.

Nedeni açık. Sermaye yeni krediler için yeşil ışık, emperyalist efendileri ise soygun ve yağmaya uygun bir ortam istiyor! Senaryo ise hazır: "Ulusal çıkarlar uğruna fedakarlık".

Günlerdir burjuva basın yeni istikrar paketini tartışıyor. Herkes hemfikir; gidişat kötü, acı ilaç şart! Kemerler sıkılmadan, acı ilaç içilmeden düze çıkmak mümkün değil. Tüm bunlara katlanacak olanlar ise bellidir. Fatura daha şimdiden, sefalet içerisinde boğulan, açlık sınırına dayanan işçi ve emekçilere kesilmiş bulunuyor.

Çivi çiviye söker misali sermaye yazarları buyuruyor: "Bu iş halksız olmaz. Bütçe hazırlandı ama bu bütçe ile enflasyon kontrol altına alınamaz.. Ardından 'Süpriz Paket' gelecek. Bu paket 'Ankara'nın paketi değil halkın paketi olacak'. Bu paket halkı acıtacak. Ama sağlığa kavuşmak için halkın acı ilacı içmesi şart. Başka çare yok." (Güngör Uras)

Bu masalı çok duyduk. Bugüne dek neredeyse her yeni hükümet yeni istikrar paketleri ile geldi, işçi ve emekçilere sefalet ve zulüm kustu. 4 Nisan, 5 Ocak ve sayamadığımız bir dizi başka saldırı paketinin sonucu hep hüsrana ve iflas oldu. Kapitalist kriz daha da ağırlaştı, ekonomik durum kötüleşti. Ne enflasyon düştü, ne de başka bir alanda herhangi bir düzelme yaşandı. Pervasız uygulamaları sonucunda halkın gözünde yıpranan, kitle tabanını kaybeden hükümetler gitmek zorunda kaldı. Yerine ise, yeni istikrar paketlerini hayata geçirmek üzere yenileri getirildi. Kapitalist sistemin yapısal krizini çözmekten aciz olan sermaye, her defasında faturayı "ulusal çıkarlar" adı altında işçi ve emekçilere kesti. Böylece

o kriz koşullarında dahi sefaletini sürdürebildi, sömürüyü artırabildi, köpekçe uşaklık ettiği emperyalist efendilerine pastanın en yağlı kesimlerini talan ve yağmaya açabildi.

Gelinen aşamada bu senaryo o kadar çok tekrarlandı ki; halk nezdinde artık hiç bir inandırıcılığı kalmadı. Sermaye iktidarının geçmişte de ancak baskı ve zor yoluyla uygulatabildiği pervasız saldırı politikalarının bugün koyu bir şiddet ve zulüm ile elele geleceği açıktır. Daha bugünden buna meşru bir zemin hazırlanmaya çalışılıyor. Aynen şöyle deniyor: "Acaba ... halk çoğunluğu, enflasyonu düşürmek için alınacak tedbirlerin anlamını kavrayabilecek mi? Öğrenim seviyesi buna yatkın mı? İçinde bulunduğu günlük hayat mücadelesinin sertliği ve acımasızlığı ona kendisine teklif edilecek tedbirlerin dayanaklarını iyice dinlemek ve anlamak fırsatını verebilecek mi? O zaman ortaya çıkan soru, kamu yararının, milli yararının kimin tarafından tayin edileceğidir. Halk çoğunluğu eğer kendi yararının nerede olduğunu göreceği halde değilse, siyasi iktidar ne yapmalıdır? Doğru bildiğini mi yapmalı; yoksa halk dalkavukluğuna mı sapmalıdır? Ahlaka uygun olan birincisidir... Felsefi düşünce ve sosyal bilimler, halk çoğunluğunun yararının ne olduğunun araştırılması ve tespitinde büyük ilerlemeler kaydetmişken bile, halk, bütün çabalara rağmen, makul tedbirler alma zorunluluğuna ikna edilemiyorsa, toplum sürünmeye, gitgide yozlaşarak gerilemeye terk edilecektir?" (Coşkun Kırca)

Bu sorunun yanıtını zaten kendi içinde barındırdığı açıktır. Halk kendi "iyiliğine" iyilikle ikna edilemiyorsa, kötülükle ikna edilecektir! Acı ilaç bir kez daha sopa eşliğinde içirilecektir.

Pervasızca ezilen emekçi yığınlarla dalga geçiyorlar. Kriz içerisinde olan, o anlamda "hasta" tabirini hak eden kendi sömürü sistemleridir. Ama acı ilacı, bu sömürü sisteminin çarkları arasında ezilen, iligine dek sömürülen işçi ve emekçilere zorla içirmeye çalışıyorlar. Kral hata yapsa, dayacağı şamar oğlanı yer misali, çalışan yığınların sırtına biniyorlar.

Bir avuç asalağın iğrenç çıkarları uğruna milyonlarca işçi ve emekçinin daha çok sefaletle katlanması gerektiğinin halkın iyiliği için olduğunu savunabilmek için hangi eğitim seviyesi gereklidir bilmiyoruz?! Ancak sefalet

ücretlerinin, mezarda emekliliğin, eğitimden sağlığa dek herşeyin paralı hale getirilmesinin, tensikatların, işsizliğin, özelleştirme, eşel mobil gibi kapsamlı saldırıların işçi ve emekçilerin yararına olmadığı, aksine onları büyük bir yıkıma sürüklediğini görmek için Türkiye'de yaşamak yeterlidir.

Bunu aslında iktidar sahibi sermaye de pekala biliyor. Boşuna, "(halkın) içinde bulunduğu günlük hayat mücadelesinin sertliği ve acımasızlığı ona kendisine teklif edilecek tedbirlerin dayanaklarını iyice dinlemek ve anlamak fırsatını verebilecek mi?" diye sormuyorlar. Dün bile, geniş kitleleri acımasızca ezen kemer sıkma politikalarına meşruluk kazandırmak bir hayli zor bir işti. Ekonomik istikrar paketleri genellikle göz boyamaya dönük "demokratikleşme paketleri" ile birlikte açılırdı. Dahası "ülke menfaatleri" ve "milli çıkarlar" gibi kavramlar hentiz kitlelerin gözünde bu denli kirlenmemişti. Bunlar uğruna fedakarlık çağrıları kitlelerde istenilen düzeyde olmasa da belli bir karşılık bulabiliyordu.

Oysa, Susurluk'tan bu yana yaşananlar ezilen yığınların bilincinde derin izler bıraktı. Başında soyguncuların, işkencecilerin, mafyacaların ve kontrgerillacıların bulunduğu bir ülke için artık kimse fedakarlık yapmak istemiyor. Boydan boya çeteleşmiş bir devlet uğruna kimse daha fazla sefaletle, yokluğa ve acıya katlanmak istemiyor. Uyuşturucu ticaretinin, siyasi cinayetlerin, katliamların, fuhuşun vb. gibi daha bir dizi iğrenç işin "milli çıkarlar" ile özdeşleştiğini gören hiç kimse bunlara hizmet etmek istemiyor... Gelinen aşamada büyük bir çoğunluk, milli birlik ve beraberlik adı altında toplumu kardeş Kürt halkına ve onun yürüttüğü onurlu özgürlük mücadelesine düşmanlık temelinde kışkırtan sermaye rejiminin emperyalizme en onursuz bir uşaklık yaptığını görebiliyor. En karlı ihalelerin, stratejik değeri en yüksek kaynakların uluslararası sermayeye peşkeş çekildiği artık saklanamıyor. Özelleştirme adı altında trilyonluk işletmeler, arsalar kırıntılar karşılığında emperyalistler arasında paylaşıyor.

Sözde ticaret serbestliğini sağlamak, esnek üretim sürecine uyum sağlamak vb. adlar altında alınan tüm önlemler uluslararası sermayenin Türkiye gibi bir ucuz işgücü cennetinde istediği gibi at koşturmasına yarıyor. Spekülasyona ve ranta dayalı bir ekonomi geliştirilerek, yabancı sermayeye ve onun işbirlikçilerine yeni vurgunlar için uygun bir zemin hazırlanıyor.

Zaten devreye sokulacak yeni saldırı paketinin mimarı da emperyalist güçlerin çıkarlarını temsil eden finans kuruluşların kendileridir. Özelleştirmelerin hızlandırılması, KİT'lerin tasfiyesi, sosyal güvenlik kurumlarının hızla ortadan kaldırılması, esnek üretim uygulamasına sancısız bir geçişi sağlayacak önlemlerin alınması, vergide yeni düzenlemelere gidilmesi vb. gibi bir dizi karar Ankara'da değil, Hong Kong'ta yapılan IMF toplantılarında alındı.

Bugün IMF heyetinin Ankara'da bulunmasının gerçek nedeni, yeni hükümetin bu planı uygulatmak için gerekli kararlılığı gösterip göstermeyeceğini yerinde görmektir.

Arkasını ABD emperyalizmine dayamayan, devleti komuta eden Amerikancı generallerle ilişkilerini sıkı tutmayan, feyizleri emperyalist odaklardan alan MGK ile işbirliği yapmayan, emperyalist sermayeye göbekten bağlı TÜSİAD tarafından onay almayan hiç bir hükümetin ayakta kalamadığı ortadadır. MGK-TÜSİAD hükümeti olarak anılan ANASOL-D hükümetinin emperyalist efendilerinin kuyruğunda bu denli yaltaklanması açıktır ki boşuna değildir. Ve yine açıktır ki, koltuğuna sıkıca yapışan Yılmaz ve tayfası kararlılığını en acımasız ve pervasız tarzda göstermek niyetindedir. İç savaş koşullarına göre hazırlanmış Yeni İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetimi, İl Özel İdareleri vb. uygulamalar bu kararlılık gösterisinin her türlü terör ve şiddetle destekleneceğini gözler önüne sermektedir.

Peki, işçi ve emekçiler sopa eşliğinde acı ilacı içecek midir? İşçi sınıfı ve ezilen emekçi yığınlar onları mahvoluşa ve felakete sürükleyecek topyekün saldırıya yanıtız mı kalacaktır?

Bu tümüyle işçi sınıfının yapacağı seçime bağlıdır. Ya geleceğini tümüyle asalakların, soyguncuların ve çetecilerin eline teslim edecektir. Kapitalist ve emperyalist barbarlığa boyun eğecektir. Yani çürüyecek ve tükenecektir. Ya da başkaldırının onurlu yolunu seçecektir. Üretimden aldığı güçle direnecek, kendi geleceğine, insanca yaşama hakkına sahip çıkacaktır.

İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur! Ama kazanacağı koskoca bir dünya vardır! Yeter ki, çözümsüzlüğü ve çaresizliği üretenin kapitalist sömürü sistemi olduğunu görebilsin! Mücadenin oklarını topyekün olarak sorunların kaynağına, sermaye iktidarına yöneltsin! Yeter ki, bu barbarlık düzeninden başka bir alternatifi olduğunu bilsin ve insanlığı kurtuluşa götürecek, insanın insan tarafından sömürülüşünü ortadan kaldıracak, eşitliğe ve özgürlüğe dayanacak tek sistem olan sosyalizm için savaşa atılsın!

**Tek Yol Devrim!
Kurtuluş Sosyalizmdir!**

Sosyal güvenlik reformu adı altında geleceğimize el konuluyor;

Mezarda emekliliğe hayır!

Geldi gelecek derken, yeni saldırı paketi açıklandı. Önümüzdeki 3 yıla yayılacak “kemer sıkma programı” ile bir kez daha kapitalist krizin faturası işçi ve emekçilere yıkılıyor. 2000’li yıllara muzaffer bir tarzda girmeye planlayan sermaye iktidarı, işçi ve emekçilere ise ölüm iksirini dayatıyor. Uygulamaya konulan IMF reçeteleri sermaye ve emperyalist efendileri için talan ve yağma, ezilen emekçi yığınlar için ise sefalet, yıkım ve giderek de tükeniş anlamını taşıyor. Özelleştirmelerin hızlandırılması, ücret ve maaşların reel olarak artırılmaması (yani enflasyon karşısında sürekli erimesi) ile sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi planın köşe taşlarını oluşturuyor. Saldırı programının en fazla önemsenen ve umut bağlanan ayağı sosyal güvenlik reformu ile ise sosyal devlet anlayışı tümüyle tarihe gömülmeye çalışılıyor. Sovyetler Birliğinin yıkılması ile dünyada hızla tasfiye edilen sosyal devlet standartına hiç bir zaman ulaşmamış Türkiye gibi bir ülkede bunun anlamı en temel sosyal hakların dahi gaspedilmesi oluyor. Yeni model bir yandan işçi ve emekçileri her türlü sosyal güvenlikten mahrum bırakırken, diğer yandan sermayeye, çalışan sınıfların cebindeki son kuruşa da el koyarak büyük bir soygunun zeminini hazırlıyor.

Altyapısı hazır diye IMF’ye sunulan sosyal güvenlik paketinin odağında emeklilik yaşının yükseltilmesi yer alıyor. Buna göre emeklilik kadınlarda 55, erkeklerde ise 60 yaş sınırına çekiliyor. Yeni modelde, emeklilik yaşının artırılmasının yanı sıra, işçi ve emekçilerden kesilen fonların zorunlu tasarruflara dönüştürülmesi öngörülüyor. Zorunlu tasarruf fonları banka, sigorta vb. özel şirketlere devredilecek, onlar tarafından yönetilecektir. Böylece, SSK’nın özelleştirilerek tasfiye edilmesinin temel adımlarından biri atılmış olacaktır. İşçi ve emekçilerin ücretinden kesilen paralar sermayenin kasalarına akıtılırken, tıpkı geçmiş zorunlu tasarruf ve nemalarda yaşandığı gibi, fonların gaspedilmemesinin hiç bir güvencesi olmayacaktır.

“Daha çok çalışan, daha çok kazanacak” gibi demagojilerle adil ve karlı bir sistem olarak sunulan yeni modelin gerçek anlamı açıktır. İşçi ve emekçiler daha uzun yıllar çalışacak, daha yüksek prim ödeyecek, zorunlu tasarruflar ise sermayeye peşkeş çekilecektir. Türkiye’de ortalama yaşam beklentisinin kadınlarda 69, erkeklerde ise 65 olduğu da gözönüne alındığında (ki ağır çalışma ve yaşam koşulları içerisinde bulunan işçi ve emekçilerin ömürlerinin daha da kısa olduğu biliniyor), bu “ölüncüye kadar çalış, ölüncüye dek öde” anlamını taşıyor. İşçi ve emekçilere mezarda emeklilik dayatılırken, bir yaşam boyu maaşlarından kesilen primlere, zorunlu tasarruflara ise sermaye konulmuş oluyor.

Yeni sosyal güvenlik modeline bunca

umut bağlanmasının nedeni de burada düğümleniyor. Bu sözde reformla yalnızca işçi ve emekçilerin ellerinde kalan son sosyal güvenlik hakları gaspedilmekle kalmayacak, sermaye sınıfı soygun ve talana dayalı büyük bir vurgun imkanını da yakalayacaktır.

Sosyal güvenlik alanındaki bu kapsamlı saldırının ezilen emekçi yığınlar da geniş tepkilerle karşılanacağı açıktır. Yeni modelin, Ekonomik Sosyal Konsey ve onun içerisinde faaliyet yürüten MGK sendikacılığının onayına sunulması, bu tepkileri boğmak ve saptırmak amacını taşıyor. ESK sosyal güvenlik reformunun altına daha bugünden imzasını koymuş bulunmasına rağmen, gözboyamaya dönük bir takım itirazlar yükselterek bunu gizlemeye çalışıyor. Oysa bu ihanet kurumu azgın saldırıları özde olduğu gibi kabul etmekte, programın bir kaç rötuşla en sancısız bir tarzda uygulamaya konulmasını istemektedir.

TÜSİAD’ın “Türk Sosyal Güvenlik Sisteminde Yeniden Yapılanma” adı altında bu aynı günlerde yayınladığı rapor ise planlanan saldırıların bununla da sınırlı olmadığını ortaya koyuyor. TÜSİAD’ın raporu 55-60 yaşın dahi emeklilik için yeterli olmadığını, bu sınırın hızla 60-65’e çekilmesi gerektiğini öne sürüyor. Bunu da “60 yaşında bir insanı ikinci işe muhtaç edecek bir emekli maaşı değil, son aldığı maaşın yüzde 70’ini alsın istiyoruz” iğrenç demagojisiyle gerekçelendiriyor. Mevcut sosyal güvenlik kurumlarını ekonomide kara delik olarak adlandırılan rapor, devletin trilyonlarca liralık prim borcuna hiç değinmezken, devletin prim payının da düşürülmesini öngörüyor. İşçilerin primleri artırılarak sorunun dengelenebileceği iddia ediliyor.

Tüm bunlar işçi ve emekçileri son dönemin en ağır ve kapsamlı saldırılardan birinin beklediğini ortaya koyuyor. Sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi ve mezarda emeklilik herşeyden önce işçi sınıfının geleceğini ilgilendiriyor. Yukarıda saydıklarımızın yanı sıra, tek başına mezarda emekliliğin istihdam ve işsizlik sorunlarını daha da artıracığı gerçeği bile bunu kanıtıyor.

Öyleyse ya bu saldırıya dur diyeceğiz, ya da geleceğimizi alınterimizi içerek saltanat süren soyguncu ve hırsız takımına teslim edeceğiz! Ya sermayenin bu azgın saldırısına karşı üretimden aldığımız güçle direneceğiz; “Mezarda emekliliğe hayır!”, “SSK özelleştirilemez!”, “Tüm çalışanlara iş ve işgüvencesi!”, “Tüm çalışanlara işsizlik sigortası!”, “İşsizlik sigortasını işsizliği üreten kapitalistler ödesin!” vb. gibi talepler yükselterek eylem hattımızı öreceğiz, ya da kapitalist sömürü bataklığında tükenip gideceğiz! Ya emperyalist haydutların postalları altında ezileceğiz, ya da geleceğimizi kendi ellerimize alacağız! Ya kapitalist barbarlık içerisinde çöküş, ya emperyalist barbarlık. Başka bir yol, ikinci bir alternatif yoktur!

IMF neyi dayattı? Sermaye devleti, emperyalist efendilerine neyi güvence etti?

Sermayenin ekonomi bürokrasisi, Ankara’da bulunan IMF kurmayları ile anlaşmak ve kredi için onay almak üzere saldırı programını emperyalistlerin onayına sundu. Paketin kesin ve kararlı bir tarzda uygulanması koşuluyla krediye yeşil ışık yakan IMF’nin dayatmaları şöyle şekillendi:

- Ücret ve maaşlar reel olarak arttırılmayacak. Personel ödenekleri kısıllacak.
- Yatırımlar kısıllacak. Yatırımlara bütçeden verilen yüzde 6 düzeyindeki pay, ancak özelleştirmeden beklenenin üzerinde gelir gelmesi durumunda büyütülecek.
- Sosyal güvenlik kurumlarını tasfiyesi ve emeklilik yaşının yükseltilmesine dayanan sosyal güvenlik paketi tavizsizce uygulanacak.
- Ereğli Demir-Çelik Fabrikası ile Telekom hisselerinin Temmuz ayına kadar satılması için güvence verilecek.
- Programın sert ve koşulsuz tarzda uygulanması için “stand by” anlaşmasına gidilecek.

Buna karşılık olarak ise devlet ve hükümet yetkilileri şu güvenceleri verdi:

- 1998 için 10 milyar dolarlık özelleştirme geliri sağlanacak. İlk aşamada Erdemir ve Telekom’un hisseleri satışa çıkarılacak, rafineriler, Petrol Ofisi ve Petkim aynı yıl içerisinde özelleştirilecek. Kısa dönemde gelir elde edebilmek için yurtdışında bu iki kuruluşun “hisse senedine dönüştürülebilecek tahvil” ihraç edilecek. (Açık deyimi ile emperyalist sermayeye peşkeş çekilecek).
- Emeklilik yaşı arttırılacak, devlet hızla sosyal güvenlik hizmeti alanından çekilecek, SSK gibi kurumlar özel sektöre devredilecektir.
- 10 puan olarak düşünülen ücretlerden % 25-45 düzeylerinde kesilen vergi oranındaki indirim, 300 trilyon liralık vergi kaybı olacağı gerekçesiyle 5 puanla sınırlandırılacaktır.
- Sıkı para politikasıyla bütçe açığındaki büyümeye % 3’e indirilecektir.
- Reel ücret ve maaşlardaki artışlar. öngörülen % 50 düzeyindeki enflasyon hedefi doğrultusunda yükseltilecek, yani reel artış verilmeyecektir.

Sermayenin Devrim Korkusu Büyüyor... Maliye Bakanı Zekeriya Temizel:

“Sosyal patlamalar kapıda!”

Sermaye iktidarı, bir yanda ekonomik kriz, diğer yanda Susurluk'tan bu yana dinmeyen siyasal bunalımlar nedeniyle büyük bir sıkışma yaşamaktadır. Ne var ki kitle hareketinin durgunluğunun da verdiği rahatlıkla, fazla zorlanmadan kendini yeniden üretmenin yollarını da bulabilmektedir. Son dönemde sermaye devleti hem denetimsiz büyümeye başlayan siyasal islamı dizginlemeye dönük önemli bir atağa geçti, hem de diğer taraftan derin toplumsal çelişkileri “ordu-Refah gerginliği”, “8 yıllık eğitim”, “laik-antilaik” gibi gündemlerle örtmeyi başardı. MGK tüm dizginleri açıkça eline alırken, RP iktidardan indirildi. Yerine ise, sermayenin saldırı politikalarına tam gaz vermek üzere ANASOL-D hükümeti geçirildi. Yılmaz hükümetinin kurulması, bir yandan MGK operasyonlarının başarılı bir sonucu olurken, diğer yandan sermaye iktidarının ihtiyaç duyduğu asıl şeyin -sınıfa azgın saldırının ve onu tanımlayan yoğun terör ortamının- yeni bir başlangıcı oldu.

Kısacası bugün işçi sınıfı, çürümüş ve çeteleşmiş gerçekliği Susurluk'ta apaçık ortaya çıkan sermaye devletine karşı güçlü ve politik bir tepki gösterememenin faturasını ödüyor. Kendini doğrudan hedefleyen ciddi bir politik muhalefetle karşılaşmayan sermaye iktidarı, işçi ve emekçilere cevabını sömürü ve baskı aygıtlarını daha da tahkim ederek ve ekonomik, sosyal, siyasal her alanda yoğun bir saldırı furyası ile vermiş bulunuyor.

Yeni hükümetin kurulmasından bu yana neredeyse zamsız gün geçmiyor! 15 Temmuz'da akaryakıt % 32, 16 Temmuz'da tüpgaza % 17, telefona % 50, 19 Temmuz'da otayol ve köprü geçişlerine % 150, 2 Ağustos'ta otobüs biletine, 3 Ağustos'ta taksiye, 5 Ağustos'ta ekmeğe % 20, 9 Ağustos'ta ilaca % 15, 16 Ağustos'ta Tekele % 33, 17 Ağustos'ta akaryakıtı yine % 9, 19 Ağustos'ta tüpgaza % 7, 28 Ağustos'ta şekere % 6, 1 Ekim'de şekere yine % 10, 9 Ekim'de akaryakıtı bu sefer % 5-9 arası zam yaptı, ANASOL-D hükümeti. Açık ki, bu tablo son MGK hükümetinin zam icraatının tümü değildir. En son içinde bulunduğumuz şu günlerde akaryakıtı yeniden zam uygulandı. Bu seferki zam oranı ise % 5 ile 11 arasında. Bu yeni bir zam dalgası demektir. Çünkü kapitalist sistemde vazgeçilmez bir öneme sahip olan akaryakıtı gelen en ufak bir zam diğer tüm herşeye katlanarak yansır. Böylece ANASOL-D hükümetinin birkaç aylık ömrü sırasında akaryakıtı yaptığı toplam zam oranı %61'i bulmuş oluyor.

SSK'nın tasfiyesi, emekliliğin imkansız hale getirilmesi, başka bir deyişle işçi ve emekçilere mezarda emekliliğin dayatılması, özelleştirmeye son hızla devam edilmesi... Tüm bu azgın saldırılar ANASOL-D hükümetinin 3 yıllık sözde ekonomik istikrar paketinin temel amacıdır. Bunları ise dipsiz terör koşulları tamamlıyor. Sermaye devleti ezilen

emekçi yığınları sınırsız bir sefalet ve giderek de tükenişe sürükleyen bu denli ağır saldırıları ancak terör sopasıyla uygulayabileceğini pekala biliyor. Gözaltılar, kayıplar, “faili meçhuller” ve son dönemde devlet terörünün yoğunlaşmış ifadesi olan sahte “huzur operasyonları” tüm hızıyla sürüyor.

Öte yandan sermaye devleti saldırı paketini ambalajlamayı da unutmamış. İstikrar programı yoğun bir demagojik kampanya ile birlikte sunulmaktadır. Bu kampanyanın ilk yalanı, önce ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Güneş Taner'in ve daha sonra ise Başbakan Mesut Yılmaz'ın ifade ettiği gibi enflasyonun yıl sonunda % 50'lara 2000 yılında ise tek haneli rakamlara ineceğidir. Buna göre: “Hükümetimiz memur, emekli ve işçinin enflasyona ezrilmemesi konusunda kararlı.” Bu geleneksel olduğu kadar da alçakça yalan medya tarafından “tarihi” bir çıkış olarak nitelendirildi, manşetlere çıkarıldı. Ancak çok geçmeden düzenin asıl sahiplerinden olan Sabancı tarafından televizyon ekranlarından yalanlandı. İşçi ve emekçileri daha çok zamların beklediğini ifade eden Sabancı: “Bu zamlar ne ki, daha çokook zam gelecek” dedi.

Sermayenin kaşarlanmış politikacısı Demirel ise “Başkanlık Sistemi” ve “Devlette Reform” önerileri ile işçi ve emekçilerin dikatlerini başka yöne

çekmeye, onları sahte gündemlerle oyalamaya, bilinçlerini bulandırmaya çalıştı, çalışıyor. Sermaye basını politikacıların yalan beyanları üzerinden içinde bulunduğumuz durumun iyiye gittiğini ve gideceğini propaganda ediyor. Söylediklerine göre: “Uluslararası finans çevreleri yatırım yapmak için yarış içinde, Türkiye'ye para akıyor”. Güya; “55. hükümetin, ekonomiyi uçurumun kenarından çekip enflasyonu düşürmek için büyük bir kararlılık içerisinde girdiğinin işaretlerini vermesi, Türkiye'yi bir anda dünya para piyasalarının gözbebeği ülkesi haline getirdi.” Oysa “yabancı hücum”un asıl nedeni sermaye devletinin emekçilerden soyduğunu, uluslararası sermayeye bol keseden, devlet tahvili vs. şekilde rant olarak dağıtmasıdır. “Bir kısım” medyanın ekonomik saldırı pogramına verdiği isim ise “Devrim Programı”. İnsan bu durum karşısında gülsün mü, ağlasın mı bilemiyor.

Peki, sermaye sınıfı böylesi bir tarza neden ihtiyaç duyuyor? Türkiye'nin OECD ülkeleri arasında Meksika ile birlikte gelir dağılımı en buzuk iki ülkesinden biri olması gerçeği bile tüm bunların yalanlanması olmuyor mu?

Nedeni bellidir: İşçi ve emekçilerin kahredici öfkesinin devrimci bir önderlik ile buluşup kendilerine yönelmesi karşısında duydukları korkudur. Onlar devrimci bir sınıf

hareketi karşısında uzun süre dayanamayacaklarını, eninde sonunda yıkılıp gideceklerini biliyorlar. Bu yüzden işçi ve emekçi yığınlar içerisinde sahte umutlar aşılamaya çalışıyorlar, dikkatleri ve tepkileri farklı yönere çekiyorlar. Kısacası tüm korkuları onların deyişi ile “sosyal patlama”, bizim deyimimizle devrimin ayak sesleridir.

Tüm heybetlerine, görünürdeki umursamazlıklarına rağmen tüm politika ve programlarını bu kabuslarına göre düzenlerler. Ve ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsınlar bu korkularını ifade etmekten geri duramazlar. Görkemli '96 1 Mayıs'ı sonrasında TESEV üyesi bir işadamı bu korkusunu şöyle ifade etmişti: “Bir gün varoşlardan incekler ve hoşguzumuzu kesecekler”. Maliye Bakanı Zekeriya Temizel'in son ekonomik saldırı paketi üzerine Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği konsey toplantısında söylediği “Sosyal patlamalar kapıda” sözü de bu korkunun başka bir şekilde ifadesidir.

Konuşmasının bazı bölümlerinde şöyle diyor bakan Temizel: “Enflasyon düşse bile belirli kesimler % 100 dolayında gelir elde edecek. Çalışan kesim, ücretliler yıl sonu enflasyonu % 50 denilerek bu rakama göre gelir artışı sağlanacak. Rantiye kesimi ise % 100 gelir elde edecek, gelir dağılımı daha da bozulacak”. Çaresizlikle de ekliyor: “Sosyal patlamalar kapıya geldi. Ne olacak deme hakkımız artık yok!” Bu aynı zamanda burjuvazi için denizin artık tükendiğinin de ifadesidir.

Sermayenin günümüz koşullarında varlık sebebi biz işçi ve emekçilerin suskunluğu ve örgütsüzlüğüdür. Fakat gelinen aşamada devlet bakanlarının dahi ifade ettiği gibi, bu suskunluğun sonsuza dek sürmeyeceği açıktır.

Dejenerasyon içinde tükenişe razı olmayacaksa, başkaldırıdan ve topyekün direnişten başka çaremiz yoktur. Kapitalist sömürü sisteminin kendisi bizi her gün aynı ikileme yüzüne bırakmaktadır: Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm. Susmak, mücadelede geri durmak yok olma. Kurtuluşumuz bağımsız, politik örgütlü birliğimizden ve sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmekten geçmektedir.

Sermaye düzeninin içinde bulunduğu durum ve “ileriyeye” yönelik planları önümüzdeki dönem işçi ve emekçileri bu ikileme çok daha yakıcı bir tarzda başbaşa bırakacaktır. Komünistlerin on yıllık bir tarihsel dönemden sonra önümüzdeki süreci partili kimlikle karşılayacak olmaları; başka bir deyişle işçi sınıfının ihtilalci partisinin yaratılmış olması işçi sınıfı ve tüm ezilenler için tarihsel bir şanstır. İşçi sınıfı bunun da verdiği güçle artık kabuğunu kırmalı, ölü toprağını silkeleyip devrimci mücadele içerisinde özgürleşme yolunu seçmelidir!

İŞÇİ SINIFI SAVAŞACAK, SOSYALİZM KAZANACAK!

**EMPERYALİST YAĞMAYA, KAPİTALİST SÖMÜRÜYE SON!
IMF'NİN SOYGUN REÇETELERİNE HAYIR!
KAPİTALİST KRİZİN FATURASINI KAPİTALİSTLER ÖDESİN!
MEZARDA EMEKLİLİĞE HAYIR!
TÜM ÇALIŞANLARA İŞ VE İŞGÜVENCESİ!
İŞSİZLİK SİGORTASINI,
İŞSİZLİĞİ ÜRETEK KAPİTALİSTLER ÖDESİN!
ÖZELLEŞTİRMELERE HAYIR!
ÖZELLEŞTİRME DEĞİL, TOPLUMSALLAŞTIRMA!
ESK İHANETİNE SON!
MGK SENDİKACILIĞINA HAYIR!
TÜM SENDİKALAR DERHAL ESK'TEN ÇEKİLSİN!
SENDİKALAR BİZİMDİR, BÜROKRATLAR DEFOLSUN!
ZAMLARA SON!
SEFALET ÜCRETİ DEĞİL, İNSANCA YAŞAM ÜCRETİ!
TÜM ÇALIŞANLARA GREVLİ TOPLUSÖZLEŞMELİ
SENDİKA HAKKI!**

**TÜM ÇALIŞANLARA DAYANIŞMA VE GENEL GREV HAKKI!
KAHROLSUN EMPERYALİST KÖLELİK!
YAŞASIN BAĞIMSIZ, SOSYALİST TÜRKİYE!
DEVLET TERÖRÜNE SON! MGK, ÖZEL TİM,
ÖZEL HARB DAİRESİ, JİTEM, MİT, KORUCULUK DAĞITILSIN!
KAHROLSUN MGK, MİT, CIA, KONTRGERİLLA!
ÇETELERİN İPLERİ SERMAYENİN ELİNDE!
KAHROLSUN SERMAYE İKTİDARI!
YAŞASIN İŞÇİ-EMEKÇİ İKTİDARI!**

**KAHROLSUN KAPİTALİZM!
YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kantev.org>

**Yolu Yok Kurtuluşun
İsyanı Seçmedikçe!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Soygun ve kirli savaş bütçesi ESK'te onaylanacak! Bürokratlar defolsun! Sendikalar bizimdir!

Sermaye düzeni, işçi ve emekçilere dönük yeni saldırı paketlerini hazırlarken, tepkileri daha bugünden boğmak için ayak oyunlarına sürekli yenilerini ekliyor.

Geçtiğimiz günlerde büyük bir şatafatla 1998 bütçesinin TBMM'den önce Ekonomik Sosyal Konsey'e (ESK) getirileceği ve öncelikli olarak işçi, işveren temsilcilerinin görüşlerinin alınacağı açıklandı. Bu olay burjuva basında önemli bir "demokratik" davranış örneği olarak şişirildi ve sayfalarca yer aldı.

Sermaye iktidarının, ardı arkası kesilmeyen saldırılarını ESK'in onayından geçirmeye çalışması bilinçli bir politikaya dayanıyor. Anasol-D hükümeti, tıpkı kendisi gibi MGK-TÜSİAD'ın operasyonları ile temel bir devlet kurumu haline getirilen ESK'i, sınıfı hedef alan saldırıların azgın yüzünü örtmek için kullanıyor. Saldırı programlarına öncelikle Türk-İş, DİSK ve Hak-İş yöneticisi sendika ağalarının onayını alarak, sınıf ile uzlaşma görüntüsü sunmaya çalışıyor. Bu da burjuvazinin, doğabilecek işçi muhalefetine karşı önlemini baştan alıp yolunu düzlemesi anlamına geliyor. Sermaye sınıfı ESK üzerinden işçi ve emekçileri teslim almaya çalışırken, DİSK yöneticisi ağalar da dikensiz gül bahçesi yaratmak için kolları sıvıyor. Son DİSK Genel Kurulu'nda ESK'e muhalefet eden (özellikle de Genel-İş'in) şubelerinin tasfiye edilip, devrimci sendikacı Mehmet Karagöz'ün ihraç edilmesi bunu gösteriyor.

Kirli savaş ve soygun bütçesi

Kapitalistler her yıl bütçe görüşmelerinde büyük gürültüler kopartıyorlar. Kılı kırk yararak bütçe hazırladıkları ve emekçi sınıfları çok düşündükleri aldatmacasını yaymaya çalışıyorlar. Oysa gerçek bunun tam tersidir. Bütçenin açıklanmasının IMF'in Ankara'da bulunmasına denk getirilmesi bile, memnun edilmeye çalışılan ezilen emekçi yığınlar değil, emperyalist efendileri olduğunu ifade etmektedir. Dış borçlar altında ezilen bütçede aslan pay her zamanki gibi askere, polise ve kirli savaşa ayrılmış bulunuyor. Eğitime, sağlığa, işçi ücretlerine karşı geriye bir şey kalırsa

sıra gelecektir. Daha bugünden ücretlerin reel olarak artırılmayacağı, gereksiz yatırımların yapılmayacağı vurgulanmaktadır. Yani bütçenin adil olduğu, işçi ve emekçilerin çıkarlarını gözettiği koca bir yalandan ibarettir. Emekçi sınıfların ihtiyaçlarına kaynak ayırmak şöyle dursun, kendi kaynak sıkıntılarını gidermek için bile gözlerini bu kesimlere diyorlar. Kölelik ücretlerimizden kesilen vergiler %35-40'ları bulurken, hiç vergi ödemeyen sermayedarlar sadece yüzüstü ilan ediliyorlar. Ya da Sabancı gibi yurt yaptırarak maliyetinin en az 4-5 katını vergiden düşürüp bir taşla iki kuş vuruyorlar. Yine kaynak yaratma sözkonusu olduğunda, özelleştirme sihirli değnek olarak önplana çıkarılmaktadır. Özelleştirmeyle bir yandan KİT'ler sermayedarlara peşkeş çekilirken bir yandan da onbinlerce işçi sokağa atılmaktadır. Bu asalaklar için bütçenin denkleştirilmesinin başka yolu yoktur.

Gerçekte ekonomi-politik bir içeriğe sahip olan bütçeler, sermaye sınıfı tarafından emekçilere salt ekonomik bir düzenlememiş gibi gösterilmektedir. Bütçeye politik içeriğini veren onun hangi sınıfın çıkarlarını temsil ettiğidir. Kapitalist düzende hazırlanan her bütçe burjuva sınıfın çıkarlarını gözetmek zorundadır. Örneğin; önceki hükümetlerin hazırladığı bütçeler sözkonusu olduğunda firtınalar kopartan, fakat devletin baskı aygıtları ordu, polisin bağlı olduğu bakanlıkların bütçesine hiç ses çıkarmayan ANASOL-D hükümeti de kirli savaşa ve toplumsal muhalefetin batırılmasına en yüksek bütçeyi ayırmaktadır. Emekçi sınıfların eğitimi, sağlığı sözkonusu olduğunda (sermaye sınıfı için özel okul ve hastaneler var zaten) kaşıyla bile vermeye yanaşmayanlar, kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ve düzen karşıtı muhalefetin bastırılması sözkonusu olduğunda keçmeyi rahatlıkla kullanmaktadır. Sermaye iktidarının güvenliğini sağlayan ordunun, polisin ve örtülü ödeneklerden beslenen kontrgerillanın sürekli tahkim edilmesi tek başına bile bütçenin siyasi niteliğini ortaya koymaktadır. Öyleyse, buna karşı mücadele de politik bir içerikle verilmelidir. İşçi sınıfı "soygun ve kirli savaş bütçesine hayır!" diyerek eylem silahını kuşanmalıdır!

ESK aldatmacasına hayır!

ESK'nın temeli Refahiyol hükümeti döneminde, MGK'nın işçi ve işveren temsilcilerinden oluşan beşli çeteyi biraraya getirmesiyle atılmıştı. Beşli çetenin o zamanki ilk icraatı MGK'nın darbe-şeriat ikilemi çerçevesinde yürüttüğü operasyonlara destek vermek ve ordunun siyasal yaşama giderek daha pervasız bir tarzda el koymasına toplumsal bir zemin hazırlamaya çalışmak olmuştur. İşçi ve emekçiler şeriat tehlikesiyle oyalandı ve bilinçleri bulandırmak için ne gerekiyorsa o yapıldı. Geline yerde ise ESK, toplumsal yaşamı ilgilendiren neredeyse her konuda, güya çalışan kesimlerin çıkarlarını savunan bir taraf olarak öne çıkarılıyor. MGK komutasında hareket eden, sermayenin her türlü ihtiyacına anında yanıt veren bu ihanet kurumu böylece aşağılık bir aldatmacaya için kullanılıyor. Bu aldatmacanın özünde "kararlara toplumun her kesimini katıyoruz, söz sahibi yapıyoruz, ESK'i genişletiyoruz" demagogileri yatmaktadır. ESK'te devlet ve işveren temsilcilerinin ezici çoğunluğu oluşturduğu gerçeğini bir yana bırakıyoruz. Bugün ESK, içerisinde görünürde sınıfı temsil eden üye sayısından bağımsız olarak, MGK'nın emriyle sermayenin politikalarına hizmet etmek üzere yeniden yapılandırıldı. Zaten bir sendikanın ESK'de yer alması ancak sınıfa ihanetle mümkündür. Bugün bu ihanet sendika ağa ve bürokratları üzerinden süreklileştirilmeye, sınıf çıkarlarının mücadele yerine sermaye ile diyalog (teslimiyet) yoluyla daha kolay savunulacağı aldatmacasına uygulama gücü kazandırılmaya çalışılmaktadır.

Sendika ağalarının gelinen aşamada sermaye ile açıktan işbirliği yapmaya cesaret etmesinin gerisinde, işçi sınıfının kendi öz örgütlerine ve sorunlarına sahip çıkmayı yatmaktadır. İşçi sınıfı, kendisine bir kısıntı dahi sunamayacak bir bütçeye ve onun ESK'de onaylanmasına karşı mücadeleyi kendi öz gücüyle örmelidir. Taban örgütlülüklerini güçlendirmeli, yamalı, sendikalarının derhal ESK'ten çekilmesi için mücadeleyi yükseltmelidir.

Bir ihalenin düşündürdükleri

Geçtiğimiz günlerde burjuva basında, THY'nin uçak alımı ile ilgili haberler yer aldı. Bilindiği gibi, THY'nin filosunu yenilemek için açtığı ihale sonuçlandı. İki büyük uçak tekelinin, Boeing ve Airbus şirketlerinin katıldığı ihale sonucu, alımı yapılacak olan 49 uçak için Boeing firması ile anlaşıldı. Söz konusu uçak alımı (uçak parçası üretimi vb. masraflarla birlikte) 1 milyar doları aşan bir meblağı tutuyor.

Burjuva basında bu haber, son yıllarda alışkın olduğumuz gibi bir yolsuzluk dosyası olarak gündeme gelmedi. Gerçi ortada dolaşan rakamın büyüklüğü düşündürdüğüde, ortada bir yolsuzluk ve talanın olduğu tartışma götürmez duruma geliyor. Üstelik THY yönetiminde Mesut Yılmaz'ın akraba ve yakın çevresinin üstlenmiş olduğu da kısa bir süre önce ortaya çıkmış durumdaydı. Dahası uçak alımları için son kararın başbakan'a ait olduğu da biliniyor. Ancak burada işin bu yönü ile çok fazla ilgileneceğiz. Sorunu daha çok, burjuva basının ön plana çıkardığı iki yönü ile ele alacağız.

Birincisi, alış-verişin mali portresine ilişkin yönüdür. Burjuva medya, ihale sonucu uçak fiyatlarının ucuza geldiğini ve TC'nin karlı çıktığını propaganda ediyor. 1 milyar doları aşan miktarı ise, uçak filosunun modernizasyonu için gerekli bir masraf olarak sunuyor. Ancak ortadaki aldatmacayı görmemek için kör olmak gerekiyor. Sorun uçakların fiyatında ne kadar indirim yapıldığı değildir. İşçi ve emekçilere dönük ekonomik/iktisadi saldırılar azgınca sürerken; hükümet memur ve işçi ücretleri, eğitim ve sağlık hizmetleri vb. söz konusu olduğunda mali kriz portreleri çizirken 1 milyar doların uçak alımına ayrılmış olması sömürü düzeninin gerçek yüzünü göstermektedir. Özelleştirmeler başta olmak üzere, IMF patentli acı reçeteler işçi ve emekçilere iştirilken 1 milyar dolar emperyalist tekelere akıtılmaktadır. Zorunlu tasarruf kesintilerini ödemek için para bulamadığı yalanı arkasına sığınan devlet, uçak alımı için 1 milyar doları gözden çıkarabilmektedir. Açık ki, bu talanın faturası da işçi ve emekçi kitlelerin sırtına yüklenmektedir.

Olayın dikkate değer ikinci yönü ise, burjuva medyada olayın TC'nin dış politikası cephesinden ele alınışı oldu. Uçak alımını TC'nin dış politikada pazarlık aracı olarak kullanması gerektiği işlendi. Yeni dünya düzeni savunucularından Hadi Uluengin'in köşe yazısında olduğu gibi, 1 milyarlık ticari ilişkinin uluslararası politikada Avrupa Birliği'ne üyelik başta olmak üzere, değişik konularda (Kürt sorunu, Kıbrıs sorunu vb.) kullanılması gerektiği propaganda edildi. Boeing firmasının ABD, Airbus firmasının ise AB kökenli oluşu önemli bir fırsat olarak sunuldu. İşin bu yönü bile emperyalist-kapitalist sistemin işleyiş mantığının, yeni dünya düzeni yalanlarının gerçek yüzünün açığa çıkmasına yetmektedir.

Uçak ihalesinde ortada duran tüm gerçeklik bile işçi ve emekçiler için mücadele çağrısı niteliğindedir. İşçi ve emekçi kitleler gün be gün açlığa ve sefaletle itilirken, onların sırtından kazanılan muazzam paralar emperyalist tekelere peşkeş çekilmekte, dahası bu talan ticari ve politik bir başarı olarak lanse edilmektedir. İşçi ve emekçi kitleler için kapitalist kölelik zincirlerini kırmaktan, emperyalist dayatmaları red etmekten başka çıkar yol yoktur.

Göktepe davasında yeni bir şey yok!

Metin Göktepe Davası'nın 9. duruşması geçtiğimiz hafta perşembe günü yapıldı. Davaya çeşitli illerden 12 otobüs geldi. Bunun yanında çok sayıda yabancı gazeteci ve delegasyon, Metin Göktepe'nin akrabaları, yakınları ve arkadaşları, tanık ve sanıklar ile sermayenin "solcu!" partisinden CHP milletvekili Sabri Ergül de hazır bulundu.

Tanık Deniz Özcan daha önce verdiği ifadesini yinelerken, sanıklardan dördünü teşhis etti. Yine tanıklardan Ali Ekber Palabıyık de üçünü teşhis etti. Mahkeme ise Göktepe'nin öldürüldüğü Eyüp Spor Salonu'nda keşif yapılmasına ve keşifte tüm sanık ve tanıkların hazır bulunmasına karar verdi.

Şimdiye kadar katil polislerin yargılanmaması için elinden geleni yapan devlet, şimdi de davayı gittikçe uzatarak kamuoyunun gündeminden düşürmeye çalışıyor. Sermayenin mahkemeleri, sahiplerinin su yüzüne çıkan pisliklerini aklamaktan başka bir işlev taşımıyor. Halbuki yargılananlar devrimciler olsaydı bırakın il il dolaştırmayı, en yüksek cezayı vermek için can atarlardı. Hatta bu devrimci, bir memur bile olsa, şu ünlü memurun muhakeme kanununu bile işletmez; anında memurluktan çıkarıp, yaka paça zindanlarına koyarlardı. İşte Metin Şahin davası! Asmak istemişler ama yaşının küçüklüğü buna engel teşkil ettiği için önce yaşını büyütmişlerdir. Herşeyi kendi kanunlarına uydurmada ne kadar da kabiliyetliler! Gerçi gerekli gördüklerinde kendi yasalarını bile dinlemezler, ya kaçırıp kaybederler, ya da infaz ederler. Onlar için kanun, yasa sadece kendi düzenlerini, sömürülerini tehlikeye atanlara karşı uygulanır.

Bu dava sonucunda polislerin cezalandırılacağına inanmak hayal olur. Devletin bu konudaki siciline bakmak yeterlidir. Açılan onca işkence davasına karşın, bu davaların çok az bir kısmı polis aleyhine sonuçlanmıştır. Onların da hiç birisi cezaevinde yatmamıştır. Sebep? İşkenceciler, katiller, çeteciler bulunamıyor. Evet bulunamaz! Çünkü onlar devletin odağındaki karanlık karargahlarındadır. MGK'da, MİT'te, kontrgerilladırlar ve devletin kirli işlerini yürütmektedirler! Susurluk'la birlikte devletin kirli işlerini Abdullah Çatlı gibi nice eli kanlı katillerine yaptırdığı ortaya saçılmıştır. Susurluk'un sadece su üstünde görünen bir kaç sanığı ve o da kamuoyu baskısıyla yargı önüne çıkarılmıştır. Devlet önce olayı meclis komisyonuyla örtbas etmeye çalışmış, ancak toplumun tepkileri dinmeyince dava açmıştır. Buna rağmen sanıkların hepsi de birer birer tahliye edilerek, adeta "istediğiniz yere kaçın" denilmiştir.

Sermaye devleti bir kaç uşağını feda bile etmemiştir. Metin Göktepe'nin katilleri gibi tüm işkenceciler, çeteciler, kontrgerillacılar devlet tarafından korunmaktadır. Bu bile tek başına bu devletin kendisinin çeteleştirdiği ve çürüdüğünü ortaya koymaktadır.

REFAH PARTİSİ: Varlığı, icraatları ve yarattığı sorunlarla düzenin hizmetindedir!

Refah Partisi son yıllarda burjuva siyaseti arenasında ardından en çok bahsedilen parti oldu. Özellikle 12 Eylül 1980 darbesi sonrası sermaye çevreleri içerisinde de ciddi bir güç olarak yapılanan RP, yıllardan beridir diğer düzen partilerinin yıpranmışlığı üzerinden ürettiği sosyal demagogilerle güç kazandı. Sermaye düzeninin içinde bulunduğu ekonomik krizin ve kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen sömürgeci kirli savaşın faturasını ödeyen işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin karşısına denenmemiş bir parti olarak çıkan RP, dini duyguların sömürsünü sermaye düzeninin bazı çarpıklıklarına karşı demagogik bir söylemle birleştirdi. Kitleler nezdinde bir alternatif olarak algılanması bu sayede gerikleşti.

Ne var ki aradan geçen zaman ve RP'nin iktidar ortaklığı yaptığı REFAHYOL dönemi bir çok şeyi açık hale getirdi. RP'nin demagogik propagandaları ve farklı görüntüsü iflas etmiş, işçi sınıfı ve emekçiler karşısında teşhir olmuştur. Ortak olmadan önce kıyasıya suçladığı ve eleştirdiği Doğru Yol Partisi'yle "Örtülü Ödenek" ve "Mercimek" yolsuzlukları üzerinde Refah-Yol Hükümeti'ni inşa ederek başbakanlık koltuğuna oturan ERBAKAN'ın ve tayfasının yüzündeki maskeler çabuk düştü.

ABD ve Batı bağımlılığına son vermek, Gümrük Birliğinden çıkmak, gelir dağılımında varolan eşitsizlik ve faizin kaldırılacağı iddia ve çözüm vadeleri daha ilk günden büyüsunü yitirdi. RP hükümetini tüm öncekileri gibi ABD emperyalizmi'nin ve tekeli burjuvazinin denetimi ve müsaadesiyle kurdu. Ardından ise işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürüyü katmerleştiren sermayenin klasik politikalarını uygulamaya geçti. İşçiler sefalet ücretlerine boyun eğmek zorunda bırakılmış, Kürt halkına yaşamayı dar eden sömürgeci kirli savaş sürdürülmüş, zam, yolsuzluk, kısacası sermaye düzeninin tüm pislikleri aynen hatta artan bir hızla devam etmiştir. Böylece Refah Partisi de diğer bütün partiler gibi bir düzen partisi olduğunu ortaya koymuştur.

RP'nin buna rağmen tekeli sermaye ve emperyalist odaklarla sorun ve çelişkiler yaşaması ise onun dinsel kimliğinden kaynaklanmaktadır. Aslında bu kimlik, <https://trantey.org> tarafından, kitlelerin tepkilerini gerici

kanallara akıtarak dizginlemek ve sık sık toplumun dikkatini sömürü düzeninden tali alanlara kaydırmak için bir kullanım değeri içeriyordu. Toplumsal muhalefetin dinsel sömürü aracılığıyla saptırılması sermaye düzeninin her zaman izlediği bilinçli politikalarından biridir.

Ne var ki RP'nin ehlileşmiş kimliğine rağmen, islami radikalizmi temsil eden önemli bir kitle tabanına sahip oluşu; RP iktidarı altında bu kesimin yanısıra "islami sermayenin" de hızla gelişmesi, tüm dünyada ise islami hareket dalgasının yükselişe geçmesi tekeli sermaye ve emperyalizm için uyarıcı bir faktör olmuştur. İslami sermayeyi sınırlandırmak, radikal İslamı ehlileştirmek ve dinsel gericiliği devletin daha sıkı denetimi altında kullanabilmek için RP, ABD-MGK-TÜSIAD ortaklığında yürütülen operasyon sonucunda iktidardan düşürüldü.

Bu operasyonunun temel hedeflerinden bir diğeri ise Susurluk'un üzerini örtmek olmuştur. Öyle ki, MGK'nın ülke yönetimindeki etkin rolü "şeriat tehlikesi" üzerinde yürütülen propagandalarla bilinçlere kabul ettirilmiştir. İşçi ve emekçi yığınların, sermayenin azgın saldırıları karşısında boyun eğmesi, bu aynı gündem saptırıcı tartışmalarla sağlanmıştır. Toplumsal muhalefet laik-kemalist düzen savunuculuğu üzerinden düzenin arabasına koşulmaya çalışılmıştır vb. Kısacası Refah Partisi, varlığından tutun da yarattığı çelişkilere kadar tümüyle sermaye düzenine hizmet etmektedir.

Son dönem gündeme gelen Refah Partisi'nin kapatılması tartışmalarının da bu düzlemde düşünülmesi gerekiyor. Açılan kapatma davası bir yandan toplum oyalanmasına hizmet etmektedir. Diğer yandan RP'ye savaş açan ordunun laikliğin savunucusu rolünü perçinlemede ve bu partinin tekeli burjuvazinin çıkarları doğrultusunda <https://trantey.org> içinde işlev görmektedir. Gelinek yerde bu durum. Refah

Partisi cephesinden de karşılığını bulmuştur. Genel Başkan ERBAKAN bir yandan kapatma olayından

korkmadığını, yeni partinin hazır olduğunu içeren açıklamalar yaparken, diğer yandan da mahkemeye sunduğu savunmayla burjuvazinin terbiye istemine cevap vermektedir. Savunma, baştan sona "partinin, dini ve felsefi bir ekol olmadığı, laikliğe aykırı bir karar ve eylemi bulunmadığı", "Refah Partisi'nin ister dini, ister siyasi

kaynaklı olsun her türlü taassuba karşı olduğu" gibi güvencelerle doludur. Genel Başkan ERBAKAN, adlarını hiç de iyi anmadığı "bir kısım medya"ya savunmayla ilgili yaptığı açıklamalarda "Baticılık" ve "Avrupalılık" lafızlarını dilinden düşürmemiştir.

"Bir kısım medya"ya mensup burjuva kalemler ise Refah Partisi'nin kapatılması olayının üstüne kendilerine ayrılmış köşelerde adeta birer demokrasi havarisi kesilerek gitmekte ve günlerdir kapatmanın anti-demokratik olacağını savunmaktadır. Bugünkü HADEP'i öncelleyen partilerin kapatılmasına, milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılıp meclis kapısında tartaklanarak gözaltına alınmasına ve sonrasında aldıkları onlarca yıllık hapis cezalarına alkış tutan bu kalemlerlerin buradaki tutumları en az ERBAKAN'ın "baticıyız", "laikiz" açıklamaları kadar iki yüzlüdür.

Refah Partisi kapatılsın ya da kapatılmasın, bizler için, işçi sınıfı ve emekçiler için değişen hiçbirşey olmayacağı açıktır. Bizleri bekleyen yine en koyusundan azgın bir sömürü ve terördür. Sermayenin çıkarlarını o gün hükümette kim temsil ederse etsin, bu böyledir. O halde yükseltmemiz gereken mücadele, söylememiz gereken söz sermaye düzeninin tek tek partilerini değil bizzat kendisini hedeflemelidir. Çünkü A'dan Z'ye hepsi de düşmanı olduğumuz sınıfın, burjuvazinin temsilcileridir. Yalan ve demagogilerle içimize salınan Truva atlarıdır. Bizim sınıfsal çıkarlarımızı ve geleceğimizi temsil eden ve bağımsız politikalarımızı üretecek olan ihtilalci güç ise bağrımızda yeşeren ve kundağını delmesi artık an meselesi olan komünist işçi partisidir. Kurtuluşumuz için, komünist işçi partisi en önemli silahımız olacaktır.

Kirli savaşın sonuçsuz manevraları

Anasol-D hükümeti kurulduktan sonra, fiili başbakan Ecevit, Kürt sorununun çözümü için çeşitli vaatlerde bulunmuştu. Bunu bölgeyi ziyaret etmeyle de birleştirdi. Hükümet son olarak da Koordinasyon Kurulu ve GAP Yüksek Kurulu toplantısını Siirt'te gerçekleştirdi. Yeni hükümetin bu ziyaretleri aynı zamanda bolca vaatle bezendirilmişti.

Yöre halkının bu manevralara verdiği tepki, faşist devletin Kürt halk kitleleriyle bağının ne denli zayıf olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. "Köylere dönüş", bölgeye yönelik "Tarım Reformu Programı", "Köy-kent projeleri"nin sadece aldatmacadan ibaret olduğu ve aslında koruculuğu yaygınlaştırma ve Kürdistan çapında organize edip kurumsallaştırma projeleri olduğu Kürt halkınca yeterince açıktır. Bunu, bu aldatmacalara karşı ileri sürdüğü "onurlu bir barış" talebiyle ortaya koymuştur.

Bu, sömürgeci devletin, bu gelişmelerle birlikte bölgedeki kitlelerle olan bağlarının daha da zayıfladığını göstermektedir. Düne kadar RP üzerinden bölgede belli bir etki alanı bulunuyordu. Fakat RP'nin hükümet dönemindeki icraatları bu partinin de yıpranmasını getirdi. Bu aynı zamanda sömürgeci devletin etki alanının da daralması demektir.

Peki sömürgeci rejimin buna rağmen bu tür manevralara girişmesi ne anlama gelmektedir? Bunun yanıtını ulusal hareketin "barış treni" girişimi en iyi şekilde gözler önüne sermiştir. Sermaye düzeninin bu girişime karşı takındığı topyekün tavır, en başta verilen vaatlerin, yapılan manevraların boş bir demagojiden ibaret olduğunu göstermiştir. Yeni hükümet işçi ve emekçi kitlelere yönelik saldırılarına uygun bir zemin yaratabilmek için de bu tür demagojilere sarılmaktadır. Saldırıları daha hızlı ve daha rahat gerçekleştirebilmek için, savaşın yükünden bunalan emekçi kitleleri, "asgari olarak istediğimiz yere geldik, şimdi diğer alanlarda da adım atıyoruz" demagojileriyle uyutmaya çalışmaktadır.

Bugün saldırıların bu denli pervazsızca sürdürülebilmesi, "darbe-şeriat" ikileminin ve "çetelerden temizlenmiş bir Türkiye" argümanının başarıyla kullanılması, kitlelerin tepkilerinin önce "ordu"ya yedeklenerek bunun MGK-TÜSİAD hükümetini kurmanın aracına dönüştürülmesi manevrası sayesinde mümkün olmuştur. Yoksa savaştaki karşılıklı dengeyin koşulladığı kilitlenme devam etmektedir. Burjuvazinin ekonomik ve siyasi krizinin boyutlanmasının nedenlerinden biri olan bu kitlelenmenin daha da süreceği açıktır.

Elbetteki MGK-TÜSİAD hükümeti de bu gerçeğin farkındadır. Fakat bu tür demagojiler saldırı programlarının vazgeçilmez bir parçası olduğu için buna başvurmadan da geri

durmamaktadır. Yoğun zamlar, ESK, eşel-mobil, sendikasılaştırma vb. saldırılara karşı içten içe biriken tepkiler açığa çıktığında bu demagojilerin de öncekiler gibi sonu gelecektir. Nitekim kirli savaşa yönelik son manevraları Barış Treni girişimiyle boşa çıkarılmış bulunuyor. Sadece Kürdistan'da değil, Batıda ve dünya kamoyunda da.

Gelinen yerde sömürgeci sermaye devleti, emperyalist babalarının "siyasal çözüm" önerilerine yanaşmasa bile, bu onun bu yönde adımlar atmayacağı anlamına da gelmiyor. Burjuvazi için sadece buna uygun koşullar gerekiyor. (Filistin örneğinde olduğu gibi.) Amerikan emperyalizmi ulusal hareketten yalıtılmış ve ehlileştirilmiş bir HADEP ile bu tür bir "siyasal çözüm"e gitmeyi öneriyor. Yani "FKÖ" türü bir çözüm! Ulusal hareket FKÖ'nün yaşadığı utanç verici durumla karşı karşıya kalmak istemiyorsa, emperyalist devletlerle zaman zaman "diplomasi" vb. adı altında sürdürdüğü temasları bir yana bırakıp emperyalizmi de cepheden karşısına almak durumundadır. Zira, emperyalist dünya ona karşı Türk egemen sınıflarının yanında topyekün olarak hareket etmektedir. Barış Trenine uygulanan engellemeler bu konuda yeterli açıklığı sağlamış olmalıdır.

CIA Raporu'ndaki öneriye gelince; bugün için olasılık dışıdır. İlk; ulusal hareketten yalıtılmış bir HADEP bugünkü konjonktürde mümkün değildir. HADEP gücünü PKK'nin harekete geçirdiği kitlelerden almaktadır. Ehlileştirilmiş bir HADEP korucu aşiretlere kurdurulan partinin oynayacağı rolün daha fazlasını oynayamaz. Ötesinde, Kürt emekçi kitleler savaşın ve sorunun gerçek muhatapları oldukları ölçüde HADEP'i ehlileştirmek, PKK'nin Ulusal Hareketi kitleleri üzerindeki etkinliğini kırmakla

mümkündür.

İkinci olarak; PKK'nin Güney Kürdistan'da sağladığı etkinlik Türk burjuvazisinin, dolayısıyla emperyalizmin onu iki kat daha fazla dikkate almasını gerektirmektedir. Yani PKK'siz bir çözüm (PKK ister doğrudan, ister dolaylı olarak muhatap alınmadan) mümkün değildir.

PKK ise bugün Güney Kürdistan'da önemli politik güçlerden biri olmak yolundadır. KDP'nin Türk Ordusunu davet etmesi ve Türkmenler'in de için de yer aldığı 10'a yakın işbirlikçi hain partinin de buna destek vermesi, PKK'nin burada katettiği mesafenin bir göstergesidir. PKK buradaki Kürt kitlelerinin gerçek temsilcisi haline geldiği koşullarda, güneydeki işbirlikçi-hain partilerin oynayacağı rol Türkiye Kürdistan'ındaki korucu aşiretlerin oynadığı rolden farklı olmayacaktır. Bu da sermaye devletinin iki kat daha fazla savaş bütçesi oluşturmak zorunda kalması anlamına gelecektir.

Kissinger'in "önce ez sonra çöz" ünlü formülünü düstur edinen Türk burjuvazisi gerçek bir açmaz içindedir. Her seferinde bine yakın "terörist"i imha ettiğini, kamplarını yok ettiğini iddia eden sömürgeci devlet bir türlü PKK'yi ezmeyi başaramamaktadır. Üstelik Güney'e de kaydırılan kirli savaş, faturayı her geçen gün biraz daha büyütmektedir. Bu fatura işçi ve emekçi kitlelere kesilecektir. Bu ise sömürgeci sermaye iktidarını kendi egemenlik alanındaki hareketliliklerle de cebelleşmek zorunda bırakacaktır.

İşçi ve emekçiler, kendilerini bugüne kadar "bölünmez vatan, ölmez şehit" edebiyatı üzerinden uyutan sermaye devletine gereken cevabı vermek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Türk burjuvazisinin gözü dönmüşlüğüne faturası onlar için yıkım, sefalet ve ölüm demektir. ESK, eşel-mobil, sendikasılaştırma, ülke çapında sıkıyönetim (İller İdaresi Yasası ve Kriz Yönetim Merkezi), hastane kuyruklarında ölüm, çocuklarının okuyamaması vb. demektir. Kısacası insanlıktan çıkmak demektir.

İşçi ve emekçi kitleler Kürt halkının mücadelesini destek vermedikleri, kardeş bir halkın katliamdan geçirilmesine karşı seslerini yükseltmedikleri sürece, kendilerine dayatılan insanlık dışı yaşam koşullarından da kurtulamayacaklardır. Açlık ve sefaleti daha da koyulaştıran kirli savaş faturası, yıllardır içiçe yaşadığımız bir halkın onurlu sesini susturmak, ona karşı iğrenç bir imha savaşı yürütmek için büyütülmektedir. Bu faturayı ödemeyi reddetmeli, kirli savaşı mahkum ederek Kürt halkına aktif destek vermeliyiz. Bu desteğin somut karşılığı sermaye iktidarına karşı mücadele bayrağını yükseltmektir. Eylemlerde dile getirilen "Yaşasın halkların kardeşliği"ni bilince çıkarıp, "Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik" şiarını yükseltmektir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
14. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor) 650 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel
ve
Siyasal
Tartışmalar
(Tutanaklar)

TIBSET Direnişi Yol Ayrımında

İlk bakışta bu başlık irkитici gelebilir. Ne var ki her direniş yol ayrımları yaşamak zorunda kalır. Yol ayrımı, kaybetme anıyla kazanma tutkusu arasındaki çatışmada açığa vurur kendini. Gel-gitlerin en fazla yaşandığı, işçilerin en gergin olduğu dönemlerdir bunlar. Kendinden menkul direnişler ise bu süreçleri daha sancılı yaşar.

TIBSET direnişi bugün bir şanstır. Militan kimliği, kavgadan çoğu kez kaçınmayan tavırı ile bu direniş sınıf hareketinin ölü toprağını silkelemeye önemli avantajlara sahiptir. Yetmiş günü aşkıncı süren direniş, sınıftan ve kamuoyundan ciddi bir destek gelmediği koşullar altında inadına devam etmektedir. TIBSET direnişi kazanacak mı, kaybedecek mi? Bunun cevabını sınıf devrimcileri ve dernekteki işçiler verecektir.

Neyi kazanacaklar, neyi kaybedecekler? Sınıf savaşımı tarihine, sendika hakkını direnerek kazanmış işçiler olarak geçmek vardır. Ama bunun ötesi de. Yalnızca TIBSET patronuna karşı değil, topyekün sermaye sınıfına ve devlete karşı hiç geri çekilmeksizin mücadeleyi yükseltmektir bunun yolu. Yani sınıf mücadelesinde yalnızca bir mevzi değil, kendini tüm sınıfa maleden, burjuvazinin korkulu rüyasına dönüşen bir ateşleyici olmak. Biz sınıf devrimcisi komünistler ikincisinden yanayız. Ve ısrarla TIBSET direnişçilerine bu yönde mücadele etmeleri gerektiğini vurguluyoruz. Lafla peynir gemisinin yürümediğini biliyoruz. "Dışardan" konuşmanın kolaylığına düşmeyecek kadar deneyimimiz var.

TIBSET işçisinin bugün en temel sorunu ya da sorunları nelerdir? Direnişe çıkan her fabrika, sınıfın tek tek yaşadığı tecrübeleri bilmeksizin ne yazık ki tekrar etmek zorunda kalıyor. Direnişe çıkan her işçi, 15-20 kişinin içeride sürdürdüğü üretimi küçümsüyor. "Onlar işi bilmiyor. Tecrübeleri yok. Sakat mal çıkarırlar, daha sonra da vazgeçerler..." Oysa kapitalistin yatarak yiyebileceği kadar sermayesi vardır. İçerdeki üretim durdurulamadığı sürece, hatta işsizler ordusunun böylesine çok olduğu bir ülkede patron, işçi bulmakta zorlanmayacağı gibi, bozuk olan üretimi düzelterek kadar zamanı da bulacaktır. TIBSET'te önceleri 20 kişiyle süren üretim bugün 100 kişiye çıkabilmiştir. Ve bugün bazı işçiler "ilk zamanlar üretimi durdurmakta geç kaldık" diye saptıyorlar.

Direnişe çıkıldığı hafta, kamuoyunun dikkatinin direniş yerine çekilmesi konusunda sendikacılar geri durabilmişlerdir. Kapı önünde süren oturma eyleminde işçiler arasında bölünmeler yaşanmış, jandarma karşısında slogan atan bir işçi, provokatörlükle suçlanabilmiştir. Tüm bunları direnişte yaşanan kafa karışıklığını ve kendiliğindenciliği anlatabilmek için aktarıyoruz.

İşçilerin büyük çoğunluğunun Kürt ve varoş kökenli oluşu, direnişteki militanlığın bir başka nedenidir. Ama feodal kültür burada da olumsuz etkilerini yayıyor. İşçilerin kendi

aralarında yaşadıkları bölünmüşlük ilginçtir. Vartolular bir yanda, Dersimliler bir yanda. Mezhepçilik ve bölgecilik bu direnişte işçilerin birbirlerine olan güvenlerini zedelemekte, gruplaşmalara neden olmaktadır. Yine işçilerin bir kesimi, sınıf mücadelesinde TIBSET direnişinin anlamını ve önemini anlamadığı için elini taşın altına koymaktan sakınabiliyor. Ama diğer tarafta daha kararlı olan işçiler, bilinçleri geri olan işçi arkadaşlarını bilinçlendirmek, kararlılıklarını artırmak için yeterince atak davranmıyorlar. Çoğunlukla bireysel tarzda kendilerini ortaya koyma yoluna gidiyorlar. Bir işçi arkadaşımızın şu sözleri açıklayıcıdır: "İşçi arkadaşlarımızın içinde sendikaların ne olduğunu bilmeyenler çoktu. Maaşımızı sendika verecek diyenler bile vardı. Eğer biz bu direnişe çıkmadan, patron sendikalaşmamızı kabul etseydi, üç beş ay sonra sendika fesh olurdu. İyi ki direnişe çıktık, sendikaların ne olduğunu devletin, patronun, jandarma dipçisinin ne olduğunu öğrendiler."

Evet bugün işçiler tüm olumsuzluklara rağmen öğreniyorlar. Geçmişte yaşanan Polisan, Retrans, Tekel, Altaş, Perfetti vb. birçok direnişte işçiler, devletin mahkemelerinin birgün kendilerini haklı çıkaracağını ve beklemenin gerektiğini düşünüyorlardı. Ama öyle olmadı, olmuyor. Sermaye devletin ayyuka çıkan pisliklerini görüp de hala işçilerin haklılığını ödüllendireceğini düşünmek, saflık ve körlüktür. Polisan işçilerinin elinde taşeron işçilerin çalışmasını yasaklayan mahkeme kararı olduğu halde, taşeron işçileri jandarmanın gölgesinde çalıştırılıyordu. Hatta birçok direnişte işçiler mahkeme yoluyla kazandılar da. Ama işyerlerine de dönemeditler bir daha. Atı alan Üsküdarı geçti. TIBSET direnişi, yasal yollardan grev meşruluğunu kazansa da, devletin kolluk kuvvetlerinin ve faşistlerin fiziki zoruyla yine karşılaşacaktır. İçerde, yasal olsa da yasadışı olsa da işçiler yine çalıştırılacaktır. Sermayenin fiziki zoruna karşı militan mücadele süreklileştirilemezse olacak olan odur. Oysa TIBSET direnişçileri bütün bu olup bitenlere karşı kavgada inat gösterir, geri çekilmeksizin mücadele ederse, hem kendisinin hem de sınıfın kazanma şansı yüksektir.

Bugün TIBSET'te işçilerin en temel sorunu, açlık sınırına yaklaşan ücretlerdir. İşçilerin en temel sorunu, açlık sınırına yaklaşan ücretlerdir. İşçilerin en temel sorunu, açlık sınırına yaklaşan ücretlerdir. İşçilerin en temel sorunu, açlık sınırına yaklaşan ücretlerdir.

Direnişlerden öğrendiğimiz bir gerçek var. Bu da direnişe çıkan işçilerin birbirine güvensizliği ve tecrübesizliğidir. Güvensizliğin arkasında ise mücadeleciler, gözüp işçilerin güveni ve kararlılığı kendi dışına yarmakta tutuk davranmaları yatmaktadır. Genel olarak toplumumuzda bir alışkanlık vardır: Bir başkasının yapmasını beklemek, bir başkasının üzerine atmak. Deneyimli ve ileri işçilere sesleniyoruz. Bir başkası yoktur. Öncülük sizin sınıfa karşı sorumluluğunuzdur.

Bugün işçiler sendikacıların gözüne bakıyor. Niye? Çünkü kendi örgütlülüğü olması gereken "İşçi Komitesi" yok. Kendi özgücüne güvensiz bir direnişçi kitlesi, öz örgütlülüklerini yaratmakta da pasif davranır. Daha önce olan, bugünse işe yaramayan komiteleri, işçi komitesi değil daha çok günlük kimi pratikleri yerine getiren, çoğu kere sendikaların dediklerini yapan bir oluşumdur. İşçi komitesi, bir direnişin beynidir. "Merkez Komitesidir" Hangi direniş, bu komiteyi örgütleyemediyse hem yenilmiş hem de sendikacıların basit bir eklentisi haline gelmiştir. Gerçekleri gördüklerinde ise iş isten geçmiştir. TIBSET işçileri bugünden acil olarak, en kararlı ve güvenilir arkadaşları arasında bir işçi komitesini kurmayı başarmalıdır. Direnişçilerin öz gücünü yansıtan böyle bir komite kurulmazsa zaten başlamış olan dağılma ve bölünme hızlanacaktır. Sendikaya güvensizlik gün gelecek işçilerin birbirlerine olan güvensizliğini daha da hızlandıracaktır.

Kurulacak komite, kendi işlevini sendikaya muhalefet örgütlemekle sınırlı görmemelidir. Asıl önemli olan direnişin çıkarları doğrultusunda kendi kararlarını sendikadan bağımsız alabilen, işçileri bu demokrasinin içine çekebilene, ortak inisiyatifli geliştiren, direnişi pasifleştirmeye yönelik "çatlak sesleri" susturabilen bir komite faaliyetini sürdürmektir. Bugün bunun olanakları fazlasıyla vardır.

TIBSET işçi komitesi nasıl kurulmalı, talepleri neler olmalıdır? İşçi komitesini oluşturacak kişiler adaylıklarını koymalı ve mutlaka seçimle gelmelidirler. Komite üyelerinin kararlı işçilerden oluşmasına dikkat edilmelidir. Direnişteki işçilerin sayısının 60 kişi olduğu düşünülürse iki alt sendika komitesi kurulmalıdır. Bu iki komite işçi komitesine karşı sorumlu kişiler için yeniden seçim yapılmasını

kapısı her zaman açık tutulmalıdır. Oluşturulan komite hemen bir çalışma planı çıkartmalıdır.

Bugünkü somutlukta talepleri neler olmalıdır?

1- Dışarıdan gelen dayanışma paraları ve sendikaların verdiği tüm paranın dağıtımını işçi komitesi üstlenmelidir. Bekar olan, sendikaların verdiği paraya daha az ihtiyacı olanların, paraları gönüllülük temelinde evli, çocuklu işçilere aktarılması konusunda talep iletmelidir.

2- Acilen TIBSET, Reslan ortak işçi komitesi kurulmalıdır. Bu ortak komite ne yapacaktır? Ortak bildirilerden, afişlemeye, ortak basın açıklamalarından slayt gösterilerine, sınıfın birçok kesimini duyarlı hale getirmeye kadar, daha birçok işin yapılmasını ortaklamak zorundadır.

3- İşçi komitesi, basın açıklamalarında işçilerin ortak kaygılarını ve düşüncelerini yansıtmalıdır.

4-Sendika yöneticilerinin patronla yapacağı tüm görüşmelere komite temsilcilerinin katılımı zorunluluğu olmalıdır. Bu görüşü reddeden sendika sözcüsünün yapacağı görüşmelerin geçersizliği ilan edilmelidir.

5-Direnişteki işçilerin aile sorunlarından maddi sorunlarına kadar özel olarak ilgilenmeli, ev ziyaretleri ihmal edilmemelidir.

6-Yasal yollar zorlanmalı ama asla bel bağlanmamalıdır. Türk-İş, DISK yöneticilerinin hain işbirlikçi tutumlarını işçilere anlatılmalı, Petrol-İş Türk-İş'in işçi sınıfına ihanet anlamına gelen ESK'den çekilmesi için zorlanmalı, bunun propagandası yapılmalıdır.

7-Petrol-İş'in İstanbul şubesi, kendi örgütlü olduğu yerlerden başlayarak metal ve tekstil işkolundaki işyerlerini duyarlı hale getirmesi için zorlanmalıdır. İşçi komitesinin seçimiyle, işçi grupları oluşturulmalı ve ulaşılabilecek sendikalı işyerlerinde yemekhanelerde konuşmalar yapılmalıdır.

8-İşçi komitesinin inisiyatifıyla yaygın tarzda dağıtılmak üzere bir bildirinin basılması sağlanmalıdır.

9-Direniş yerinde oturma eyleminden çadır kurmaya, jandarmayla çatışmaktan, üretimi durdurmaya yönelik girişimler işçi komitesinin kararlarıyla olmalıdır. Gözaltına alındığı takdirde nasıl davranılması gerektiğine işçi komitesi karar vermelidir.

10-Direniş yerine gidilmediği durumlarda sendika binasında işçilerin boş durması mutlaka engellenmeli, çeşitli eğitim çalışmaları yapılabilir.

Bu ve buna benzer sorunları tartışabilen, plan yapabilen, işçilerin ortak inisiyatifini hayata geçirebilmek için azami ısrar gösteren bir işçi komitesi, işçiler içerisinde hem saygınlık kazanacaktır. Hem de "tek yumruk tek barikat" yaklaşımıyla direnişin rengini değiştirebilecektir. TIBSET işçisi yaşadığı sorunlara ve zaafırlara karşı acımasız olabilirse, onları aşma gücünü de bulabilecek ve yol ayrımında zafere giden yönü seçecektir!

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi

8. Olağan Genel Kurulu'ndan Gözlemler...

Birleşik Metal-İş sendikasının genel kurullar süreci devam ediyor. Gebze şubesinin 12 Ekim '97'de yapılan genel kuruluna 3800 üyeyi temsilen 208 delege katıldı. Genel kurula delegeler ve davet edilen konuklar dışında işçilerin ilgi göstermeyişi dikkat çekiciydi.

Açılışta şube başkanı ile DİSK genel sekreteri Murat Tokmak'ın yaptığı konuşma daha başlangıçta genel kurulun nasıl geçeceği konusunda yeterli açıklığı sunuyordu. Zira bu iki sendika bürokratinin konuşmalarının içeriği bütünüyle Anayasanın demokratikleştirilmesi, hükümete tavsiye önerisi ile 8 yıllık eğitimin desteklenmesi yönündeydi.

Genel kurul boyunca tek bir slogan dahi atılmadı. Konuklar arasında bulunan düzen partilerinin temsilcileri anons edildiğinde delegelerden büyük alkış aldı. EMEP temsilcisi ise aynı ilgiyi görmedi. Dikkat çekici bir başka nokta ise Gebze'deki siyasi partiler, kuruluşlar ve odalar genel kurul tarafından davet edilmesine rağmen HADEP'in bunun dışında tutulmasıydı.

Coşkusuz geçen bir ortamda genel kurul salonunda sadece sendikal içerikli iki pankart asılmıştı. Az sayıda flamanın yanında, düzen partileri ile sendikal kuruluşların gönderdiği çelenklerin çokluğu genel kurula sendika toplantısından çok bir düğün havası veriyordu.

30 delegenin konuştuğu genel kurulda SİSMAT, OMTAŞ, KROM ÇELİK, AEG ve BUFER'i temsil eden delegeler dışında hiçbir konuşmacı

ekonomik sendikal çerçeveyi aşmadı. Konuşmaların içeriği çoğu kere ekonomik, sendikal ufkun dahi gerisinde kalabildi.

Yapılan konuşmaların hiçbirinde devletin sürdürdüğü kirli savaşa ve Kürt sorununa değinilmedi. Bu bir yana, özelleştirme, taşeronlaştırma, işten atmalar, SSK'nın tasfiyesi, zamlar, ESK vb. güncel saldırılar ve buna karşı talepler dahi anlamlı bir biçimde ortaya konulmadı.

Denilebilir ki, Birleşik Metal-İş Gebze şubesi genel kurulu şimdiye kadar yapılanlar içerisinde en geri bir duruşun sergilendiği bir genel kurul oldu.

Makina Takım işyeri temsilcisi Mustafa Çetin'in alternatif liste ile girdiği genel kurulda yaptığı kısa konuşma, sadece şimdiki yöneticilere yönelik kişisel suçlamalar çerçevesindeydi. Bu çerçeve şube yönetiminin işçi düşmanı hain yüzünün işçilere gösterilmesine yetmedi. Metal işçilerinin yaşadığı taşeronlaştırma, işten atma vb. sorunlar ve halen süren toplu sözleşmedeki tıkanıklığın gerçek nedenleri irdelenmediği gibi, sınıf hareketinin içerisinde bulunduğu durum da ele alınmadı. Dahası alternatif bir program da sunulmadı. Kendilerine bir programlarının olup olmadığını sorduğumuzda ise bu sorumuzu muğlak cevaplarla geçiştirmeye çalıştılar.

Sendikanın uygulamalarını ve düzeni teşhir eden anlam sözlerin sahibi OMTAŞ, SİSMAT, KROMAN ÇELİK, AEG ve BUFER temsilcileri oldular. Bu temsilciler konuşmalarında,

özetle bu kurulda kazanması gerekenin işçi sınıfı ve emekçiler olduğu; nemaların ödenmesi, SSK'nın özelleştirilmesine karşı çıkılması bir zorunluluk olduğu; yeni hükümetin işçilerin sorunlarını çözemeyeceği; yapılan zamlara ve saldırılara karşı sendikanın bir tepki ortaya koymadığı; DİSK'in 9 Eylül'deki basın açıklamasının işçileri oyalamaya yönelik olduğu; sosyal haklarımızın elimizden alındığı; bütün işyerlerinde toplu sözleşme görüşmelerine 1 yıllık süre varken işçilerde şimdiden ek zam isteği olduğu; sendikaların rejim kaygısıyla hükümete destek verdiği; rejimin çürüdüğü; Susurluk çetesinin rejimin kendisi olduğu; toplumun kendisini de çürüttüğünü ifade ettiler. Ayrıca işçilerin bu kurulda, MESS toplu sözleşmelerinde neler yapılabileceği, taşeronlaştırmaya karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği ve sermayenin saldırıları nasıl püskürtüleceğini tartışması gerektiği üzerinde durdular.

Genel kurul eski yönetimin yeniden seçilmesiyle sonuçlandı. Genel kurulda ileriye dönük sınıf adına herhangi bir karar çıkmadı. Bu anlamda genel kurul Gebze Metal işçisine hiçbir kazanım sunmadı. Sendika bürokratlarının işçiler üzerindeki etki ve denetiminin kırılmadığına da bir gösterge oldu.

Sonuç olarak kurul her ne kadar bürokratların zaferiyle sonuçlandıysa da, metal işçileri içerisinde mücadele deneyimine sahip öncü işçilerin bulunduğunu ve gelecekte seslerini daha fazla duyurmaya hazırlandıklarını ortaya koymuştur.

Ümraniye Şubesi Birleşik Metal İş'te de bürokrasinin hakim olduğu bir Genel Kurul gerçekleşti

DİSK Birleşik Metal-İş Ümraniye şubesinin 6. Olağan Genel Kurulu 12 Ekim'de yapıldı. Kurulda eski yönetim ve EMEP'in çıkardığı listeler yarıştı. Sonuçta eski başkan Mehmet Helvacı'nın listesi kazandı. Kurulda kimin kazandığından daha önemli olan ortaya çıkan tablodur.

Kurulda SSK ve bürokratların güya üzerinde çok durduğu demokratik ve sosyal haklar çok cılız bir şekilde gündeme getirildi. ESK, Kürt ulusal mücadelesi, Susurluk devletine karşı gelişen 1 dakika karanlık eylemleri gibi sınıfı doğrudan ilgilendiren temel konulara ise tek kelime ile değinilmedi.

Küreselleşme, uluslararası işçi dayanışması, bölgesel örgütlenmeler ve sendikalar ile işçi sınıfının siyasal örgütleri arasındaki bağlar gibi konulara değinen M. Helvacı böylece politik olgulara değinen tek konuşmayı yapan kişi oldu. EMEP'in adayı Kazım Akbay'ın konuşması ise eski yönetime

çatan kişisel bir eleştiri metninden öteye gidemedi. Güya sınıf partisi olduğunu iddia eden EMEP'in böyle bir platformda dahi, sınıfın güncel siyasal sorunları üzerinde söyleyecek tek sözü bile yoktu. Ne ESK, ne demokratik ve sosyal haklar, ne sermayenin son dönemlerde gemi azya alan saldırıları, ne Susurluk devleti, ne de kardeş Kürt halkına yönelik kirli savaş onları ilgilendiriyordu. Tek söyledikleri "30 bin işçiyi örgütlemeye perspektifiyle hareket edecek", "tabandaki örgütlülüklere yaslanarak dışa dış bir mücadele verecek" vb... dürüst ve namuslu sendikacıların gerektiği idi. Ki bunların dürüst ve namuslu sendikacılarını da İŞSP'de gördük. Tek yaptıkları İP gibi hain bir güruha söz hakkı tanımak ve devrimci, komünist işçilere saldırmaktı...

Delegelerin durumu ise, yalnızca oy kullanmak ve sendikalaşma üzerine birkaç söz söyleyip gitmekle yetindi. Geldikleri izlenimi yaratıyordu. Ne bir

tepki ne de bir slogan atma vardı. Bu durum önderlik boşluğunun ve sendikalardaki bürokratik yapının yansımasıdır. Biz yönlendirmedikçe ve öncü kesime ulaşmadıkça kendiliğinden gelişen hareketlilik mevcut sendikal yapıya eklemlenmektedir.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Bürokrasinin hakim olduğu bir genel kurul daha geride kaldı. Belirlenmiş konuk konuşmacılar ve delegelerden başka kimseye konuşma hakkı tanınmadı. Bu yasak sadece devrimci İMES işçilerini değil, bu sendikaya üye olmuş Pelsan işçilerini de kapsıyordu. Ama Ümraniye bölgesinde CSB ve İMES işçileri hem sendikal yapıyı hem de değişik eylemlilik-hareketlilikleri zorlayacaktır. Çünkü OSB yeni kurulan ve gittikçe daha çok işçiyi barındıran bir bölge. İMES'te ise sömürü kural tanımıyor.

İMES'ten devrimci bir döküm işçisi

Kroman Çelik işçisiyle röportaj

KB: Sermaye sınıfa yönelik çok yönlü bir saldırı içerisinde. Bu saldırılara karşı sendikanın ve işçilerin tutumu ne olmalıdır?

Kroman işçisi: Her zaman sermayenin işçi sınıfı üzerinde ekonomik, siyasi, ideolojik, felsefi vb. saldırıları var. Sendikaların bu saldırılara karşı pratikte mücadeleyi yükseltmesi gerekiyor. Bu da taban inisiyatifi ve denetimi üzerinden yükselen ve mücadele içerisinde kurumlaşan bir yapı ile olabilir. Zaten sermayenin saldırıları ister istemez tabandan bir mücadele istemini dayatıyor. İşçiler sendikasına sahip çıkarsa hem sendika ağalarının işçiler üzerindeki etkisi kırılabilir. Hem de tabanın basıncıyla, bürokratlar istemeseler de sendikalar mücadele örgütleri haline getirilebilir.

Gebze örgülünde yaşanan tek tek direnişler belli bir dönem sonra yalnızlaştığı ölçüde yeniliyor. Bu direnişlere aktif dayanışmanın örülebilmesi gerekiyor. Ama Gebze örgülünde taban sendikanın dışına çıkamıyor. Fabrikalardaki işçiler kendilerinin oluşturacağı bağımsız platformlarla sistemin karşısına çıkamıyor. Haliyle dayanışma, mevzi direnişlere duyarlı işçilerin bireysel çabasıyla sınırlı kalıyor. Sendika bunu örgütlediği sürece sınıf dayanışması gerçekleşmiyor.

KB: Birleşik Metal-İş Gebze şubesinin genel kuruluna ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

Kroman İşçisi: Ben iki yıllık bir işçiyim. İlk kez bir genel kurul deneyimi yaşıyorum. Şimdi, genel kurulda yapılan konuşmalardan olsun, sendikamızın pratiğinden olsun sendika bürokratlarının bize vereceği hiçbir şey olmadığını daha iyi görüyorum. Şu an şube yönetimine karşı muhalif liste ile yönetime gelmek isteyen arkadaşlar da sağlam bir yerde durmuyor. Ama tabanda çok iyi işçilerimiz var. Şubenin bugün bürokratların eline geçmesi, onları defetmeyeceğimiz anlamına gelmemelidir. İşçiler basınçlarını bürokratların üzerinde hissettirdikleri zaman sendika harekete geçebilir. Biz tabandan şimdi buna hazırlanıyoruz. Mevcut sendika şube yönetiminin ve muhalif listedeki aday arkadaşların da metal işçilerinin sorunlarını çözeceğine inanmıyoruz. Sorunlar sisteme ve rejime dayalı, sistem senin eylem ve grev yapma hakkını engelliyor. Bürokratlar ise kendi gerici iradelerini dayatıyorlar. Ancak ben istediğim zaman ve benim istediğim şekilde eylem yapabilirsiniz diyorlar.

KB: Susurluk'ta açığa çıkan çete devletine karşı başlatılan sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık eylemi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kroman İşçisi: Işık eylemi için şimdiye kadar sendikaya öneri getirmedi. Ama yeni dönemde bunu yapacağız. Eğer sendikada bir karşılık bulmazsa, biz işçiler en azından alkışlı eylemlerle bir yerden başlamak zorundayız.

DİSK Genel-İş 2 Nolu Bölge Şube Sekreteri Orhan Kolçak ile röportaj

DİSK'te Tasfiye Hareketi

KB: Geçtiğimiz günlerde yapılan 10. DİSK Genel Kurulu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Orhan Koçak: DİSK'e sahip çıkmak, DİSK'i devrimci kılmak için biz Erol Ekici arkadaşımızı aday olarak çıkardık. 28 Şubat MGK kararlarına, DİSK'in uzlaşmacı politikası ve MGK sendikacılığına ve ESK'e karşı yaptığı konuşma engellenmek istendi. Yetmeyince mikrofonun fişi çekildi. Fakat Erol Ekici konuşmasına devam etti. Bunun üzerine Rıdvan Budak ve ekibi salonu terk ettiler. Ancak devrimci-demokrat-yurtsever taban dinlemeye devam etti. Bizim kaygımız onlara MGK sendikacılarını teşhir etmekte. Bu konuda başarılı olduk. DİSK'in tarihine sahip çıkmamız gerektiğini vurguladık.

KB: DİSK/Genel-İş'ten Mehmet Karagöz'ün ihracını ve Genel-İş'in 9 şubesinin tasfiyesini nasıl yorumluyorsunuz?

Orhan Koçak: MGK sendikacıları, DİSK içindeki devrimci dinamikleri yok ederek DİSK'i Türk-İş'leştirmeye çalışıyorlar. Bölge başkanımız Mehmet Karagöz'ü ihraç ettiler. Nedenleri ise; 1-Çetelere karşı çıkıp tutuklanan Genel-İş sendikası örgütlenme uzmanı Aynur Karaaslan'a sahip çıkarak gazeteye ilan vermesi, ilanının faturasını ise genel merkeze göndermesi, 2-Devlet tarafından kaybedilen devrimci işçi Düzgün Tekin'i araması ve sendika telefonlarını Düzgün Tekin'in aranmasında irtibat için vermesi. 3-İzmit'te düzenlenen Susurluk'taki çetelerle ilgili DİSK mitinginde ve Kemal Türkler etkinliğinde "Pisliği devrim temizler! Devrime yürüyelim!" sloganlarının yazıldığı "büyük" bir pankart hazırlaması. 4-ESK'in hazırladığı ve esas olarak Refahyol'un gitmesi üzerine şekillenen 6 Haziran bildirisini okumaması ve

okumayacağını söylemesi. 5-Bölge binasının satışına karşı çıkması. Genel yönetim kurulu, Mehmet Karagöz'ün DİSK Genel-İş ana Tüzüğü'nün 35. maddesinin (f) fıkrasına, Genel Yönetim Kurulu kararlarına uymadığı için, disiplin kurulu kararıyla 3 ay geçici olarak sendikadan ihraç edildiğini söylüyor. Hangi kararlara uymadığını sorduğumuzda çeşitli gerekçeler uydurmaya çalışıyorlar. Biz aynı şekilde Mehmet Karagöz sorgulanırken tutulan bant kayıtlarının kamuoyuna açıklanmasını istedik, onu da kabul etmediler. Amaçları MGK'nın isteğiyle devrimcileri-demokratları-yurtseverleri sendikadan uzaklaştırmak. Oysa ki Genel-İş yönetim kurulu kendi kararlarına dahi uymamakta ve onları çiğnemektedir. 3 Ağustos'ta yapılan Tüzük Kurultayı'nda bölge şubelerinin kapatılması kararı çıkmıştır. Buna rağmen 3 yönetici, bölge şubelerini kapatma kararı almışlardır. Bununla milli tip sendikacılık yaratılmaya çalışılmaktadır.

KB: Bu tasfiyelere yönelik ne gibi şeyler yapılabilir? Sizce Ankara'da yapılan açlık grevi yeterli mi?

Orhan Kocak: Ankara'daki arkadaşların açlık greviden sonra biz de onlara destek olmak amacıyla açlık grevi başlattık. Yalnızca açlık greviyle sınırlı kalmayacağız. İmza kampanyası başlattık. İmza kampanyası diğer illerde yürütülüyor. Bu hafta sonu Ankara'ya ziyaret düzenliyoruz. Ancak kararları Ankara alıyor, biz de onlara bağlı davranıyoruz. Aslında bu saldırı yalnızca M. Karagöz'e yönelik değil. Bu saldırı tüm devrimci-demokrat-yurtsever sendikacı, işçileridir. Aynı baskıyla Nakliyat-İş Genel Başkanı A.Rıza Küçükosmanoğlu da karşı karşıyadır. Oley

yönetimini de tasfiyeye çalışmaktadırlar. Bu süreçte saldırılara karşı ortak hareket etmemiz, dayanışmamız gerekmektedir. DİSK'in tarihine sahip çıkmamız gerekmektedir. İşin ilginç yanı disiplin kurulunda kararların altına imza atanlardan birinin yurtsever, diğerinin ÖDP'li olmasıdır. Böyle unsurlara karşı da mücadele etmemiz gerekiyor.

KB: Devlet ve belediyeler, Genel-İş üyesi işçileri zorla Hizmet-İş'e geçirmeye çalışıyorlar. Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?

Orhan Kocak: Ankara'da arkadaşımız Murat Coşkun, faaliyet yürütürken, yetki alabilecek sayıya ulaşmışken, düzenlenen komployla gözaltına alınmış ve sonrasında tutuklanmıştır. Amaç işçilerin DİSK Genel-İş'te örgütlenmesini engellemektir. Bilhassa Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş'te örgütlenmeye zorluyorlar. Bunun nedeni ideolojik bakıştır. Hizmet-İş'in düzenin istediği sendika olmasıdır. Bizim arkadaşlarımız Genel-İş'e üye oldukları için baskı görüyor, tehdit alıyor, devrimci işçileri ve sendikacıları istemiyorlar. Ama bizim görevimiz sınıf ve kitle sendikacılığını gerçekleştirmek, DİSK'in tarihine sahip çıkmaktır.

Albayrak İşçileriyle Dayanışmayı Yükseltelim!

Albayrak işçileri direnişte dördüncü ayı geride bıraktı.

İşçiler 9 Haziran'da DİSK/Nakliyat-İş'te örgütlenmek için işten atıldılar. Kartal belediyesi temizlik işleri özelleştirilip, Albayrak taşeron şirketine devredilmesi üzerine başlayan direniş, hem sendikasızlaştırmaya hem de özelleştirme ve taşeronlaştırmaya karşı mücadeleyi ifade ediyor. İşçiler bugüne kadar sorunlarını canlı tutmak ve kamuoyu oluşturmak için çeşitli eylem ve basın açıklamaları yaptı. Eylemler afişleme, bildiri dağıtımı vb. ile de beslenerek gelişti. Gelenen noktada sendika daha önceden aldığı yetkiyle Kartursaş şirketiyle görüşmeye oturup, uyuşmazlık tutanağını tutmuş durumda. Çalışma Bölge Müdürlüğü'nden çıkan kararla Kartursaş'la işleyen süreç Albayrak için de geçerli olacak. Arabuluculuk süreci de olumsuz sonuçlanırsa sendikaya yasal grev hakkı doğacak. Peki bu süreçte belediyenin çöpleri toplaması engellenecek mi? Aslında bu şimdi olduğu gibi o zaman da asıl olarak, direnişin iç dinamiğine, sınıf dayanışmasının gücüne ve bölge halkının duyarlılığına bağlı olacak.

Albayrak direnişi her türlü maddi imkansızlık ve olumsuzluklara rağmen bugünlere kadar geldi. Direnişin başarıya ulaşması için güçlenerek devam etmesi gerekiyor. Direnişe bu gücü katacak olan işçi sınıfının kendisidir. Diğer işyerlerinden gelecek olan sınıf dayanışmasıdır. Bunun giderek yükseltilmesidir. İşte bu çerçevede çok anlamlı bir destek Kızıl Bayrak Adana bürosunun girişimiyle Adana Seyhan belediye işçilerinden geldi. Belediye işçilerinin gönderdiği maddi yardım sınıf dayanışmasının önemini vurgulayan bir konuşmadan sonra, Albayrak işçisine ulaştırıldı. Burada maddi yardımın kendisi ve miktarından çok, Adana'daki işçilerin yüreğinin İstanbul'da direnişte olan sınıf kardeşleri için atması önemlidir.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
İşçilerin Birliği, Sermayeyi Yenecek!**

Kartal Belediye işçilerinin protesto yürüyüşü...

Kartal Belediyesi'ndeki gerici kadrolaşmaya ve DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası'ndan Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş sendikasına belediye yönetiminin zor yoluyla üye kaydedilmesini kınamak amacıyla Kartal Belediye işçileri 09.10.1997 günü bir basın açıklaması yaptılar.

Belediye garajından başlayan yürüyüş yapılan anlaşma gereği alkışlarla başladı. Yol boyu alkışlarla yürüyen işçilerin sessizliği Albayrak işçilerinin korteje katılmasıyla bozuldu. "Yaşasın işçilerin birliği!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla yürüyüşe katılan Albayrak işçilerinin coşkusu tüm kitleyi sardı. İşçiler polis şefinin ve bazı sendikacıların müdahalesine rağmen slogan atmaya sürdürdü. Kartal halkının da alkışlarıyla destek verdiği yürüyüşte yol boyunca "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın Albayrak direnişimiz!", "Sendika hakkımız engellenemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Sendika hakkımız söke söke alırız!" sloganları atıldı. Kartal alanına sloganlarla giren işçileri kalabalık bir kitle karşıladı. Lastik-iş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen, Maltepe, Fatih, Sarıgazi belediye işçilerinin de destek verdiği eylem basın açıklamasının okunmasından sonra dağıldı.

Kamu çalışanları hareketindeki tıkanma devrimci taban inisiyatifi ile aşılabacaktır!

24'ün Temmuz ve Aralık eylemleriyle doruğuna ulaşan kamu çalışanları hareketi, devrimci önderliği yaratamadığı ölçüde kendiliğinden hareketin sınırlarına ulaşarak büyük ölçüde kırıldı.

Hareketteki bu tıkanma, komünistler tarafından daha o sırada tespit edilerek çözücü politikalar ortaya konmuştu. '95 Nisan eylemi ardından yapılan bir değerlendirmede, KÇSKK'nın Gazi ayaklanmasına karşı tutumu (protesto eyleminin "yurtseverlik duygularıyla" iptali); "Bu KÇSKK için yeni bir döneme geçişin de ilk büyük sembolik adımı. sınıf ihanetinin tescil belgesi oldu. Savaşmanın bu derece açık yaşanmasının kamu emekçileri üzerindeki etkisi ise, 20 Nisan eylemlerinde bütün çarpıcılığı ile sergilendi" sözleriyle mahkum ediliyordu.

Hareketin bugünkü önderliği de bu aynı önderliktir. KÇSKK'dan KESK'e, temel politikalar açısından yaşanan tek değişiklik, eski birlik ve mücadele ruhunun da giderek yitirilmesi olmuştur.

Konfederasyon en uygunsuz zamanda ve hareketin birliği gerekçesiyle gündeme getirildiği halde, daha kurulma aşamasında birliği dağıtmanın aracı yapılmıştır. Eğitim-Sen'in kapısına vurulan mühür KESK'siz kırabilen kamu emekçileri, KESK'le Haber-Sen'e vurulan mühürü kırmak şöyle dursun küçük bir protesto sesi bile yükseltmemiştir.

Süregiden geriye düşüş boşuna değildir. Sözkonusu olan sadece kitle mücadelelerinde bir gerileme değil, önderliğin geçmiş mücadelenin kazanımlarına görünürde bile sahip çıkamaz duruma gelmesidir. Zamanında grev ve TİS hakkını söke söke almak için mücadele yollarına düşen kamu çalışanları bugün, bu yönde hiç bir ciddi mücadelesi bulunmayan KESK yönetimince beklenti içerisinde tutulmaktadır.

Bu tıkanıklığı aşmanın yolu dün de aynıydı bugün de aynı olacaktır. Reformist barikatı da yıkarak ilerleyecek güçlü bir kitle mücadelesi. Ama tam da bu gerçekliğin kendisi, artık mücadeleyi örgütlenme işinin tepeye bırakılamayacağını da kanıttır. Bugün devrimci-sosyalist kamu çalışanlarına, bu nedenle dünden daha fazla görev düştüğü açıktır.

Gazetemizin bu sayısının baskıda olduğu günlerde (17-18 Ekim) yapılacak temsilciler toplantısı, bu konuda önemli bir işlev görebilir. Eğer toplantının önemli yeterince kavranır ve buna uygun bir tutuma gidilebilirse tabi. Alanda, yıllardır biriken sorunlarla boğuşan, ama taleplerini yükseltebileceği bir mücadele kanalından yoksun bir kitle sözkonusudur. Toplantı kamu çalışanlarının sorunlarına ve mücadele isteklerine yanıt verecek mi? Temennimiz ve çabamız hareketin ihtiyaçlarının karşılanması yönündedir.

Kamu çalışanları, sınıf mücadelesi alanında onurlu bir yer tutabileceklerini yakın geçmişte kanıtladı. Devrimci önderlik ihtiyacı karşılandığı oranda yeni dönemde de yerini alacakları kuşkusuzdur.

Mücadele Alanlarından Mücadele Alanlarından Mücadele Alanlarından

Gazi'nin ruhu Şakirpaşa'yı sardı!

8 Ekim Çarşamba günü, Şakirpaşa mahallesinin duyarlı fakat atıl kalan bir muhitinde karanlık eylemini yapacaktık. Çeteleşen devlete karşı insanların öfkesi büyüktü. Bu öfkenin sloganlarla, halaylarla sokaklara taşınması gerekiyordu. Karanlık eylemlerinin bu anlamda önemi tartışmasızdır. Çarşamba günü için önceden çalışmalar yapmış, katılım sözleri almıştık. Çarşamba akşamı saat 8.30'da hedeflediğimiz bölgede 70 kişilik bir grup olarak eylemi başlattık. Sonradan duyacaktık, onlarca insan eyleme katılmak üzere mahallenin değişik muhitlerinden harekete geçmişlerdi bile. Polisler de (resmi-sivil) her zamankinden daha kalabalık olarak "duyarlılıklarını" sergiliyorlardı. Bu akşamki eylem başarılı geçtiği takdirde halkın duyarlılığında büyük bir atılım yaratacağı. Polis de bunun farkında olacaktı ki elini çabuk tuttu. Polislerin gözlerinden provokasyon okunuyordu. Eylemimiz başlamış, ilk halayımız çekilmiş, ilk sloganları yükseltmiştik. Polis yollara düşen insanlara bir yandan sözlü ve fiili olarak satırırken diğer yandan da onlar eylem alanına gelmeden saldırısını başlatma

niyetindeydi. Eylem başlayalı beş dakika olmuştu ki, slogan atan bir arkadaşımız kitlenin içinden çekilip alındı. Bunun üzerine başka bir arkadaş slogan attırmaya başladı. Bu arkadaş da almaya niyetlenen polis, kitleden yediği üç-beş yumruktan sonra paniğe kapılarak havaya ateş açmaya başladı. Bu kitlede bir dağılma yarattı. Bu sırada polis eline geçirdiğine genç, yaşlı, çocuk demeden dipçikle vurup, yerlerde saç-baş sürüklemeye, gözaltına almaya başlamıştı. Dağılan kitle bu saldırıyı, kucaklarında taşlarla sokak aralarından tekrar eylem alanına öfkeli sloganlarla gelerek yanıtladı. Geri gelen kitlede "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganı vücut bulmuştu.

Gözaltına alınmaya çalışanların polislere dönük "faşist köpekler!" haykırışları üzerine kucaklardaki taşlar yağmur gibi polisin üzerine yağmaya başladı. Polis o kadar taşlanmıştı ki, seri halde havaya ya da başka yerlere ateş açmaya başladı. Gözaltına aldıklarını polis otolarına attıktan sonra ise kaçmaya... Kitle ise taşlarla son hız kovalıyordu polis konvoyunu. Bu kovalamacadan ara sokakta

saklanan sivil polis ekibi de nasibini aldı. Havaya ateş eden polis ekibi zor bela kaçabildi. Gözaltılara rağmen kitlede tam bir moral üstünlük vardı. Bu arada kitle öfkeyle karakola yürüme kararı aldı. Tam yürüyordu ki eylem alanına paralel yoldan gelen bir kalabalık belirdi. Bunlar polis arabaları, panzerleri ve çivili-çivisiz sopalarla, silahları sıkarak gelen polis ve sivil faşistlerdi.

Anlaşılıyordu ki bu saldırı tam bir organizasyon işiydi. Bu faşist sürü eylem öncesi, eylem alanına 1 dakika uzaklıkta olan karakolda (aslında bir özel tim üssüdür) toplanmış emir bekliyorlardı.

Bu faşist sürüyü gören kitle (sayımız onlara göre çok az olmasına karşın) taşlarını ustaca kullanmaya başladı. Fakat silahlarıyla konuşan faşistler kitleyi dağıttı. O akşam yaklaşık 1 saat süren çatışmada 5 gözaltımız oldu. Polis böyle bir karşı koyuş beklemiyordu. Biline ki gene alanlara çıkacağız. Daha güçlü olarak. Kitle yaşananları mini bir Gazi eylemi olarak değerlendirdi. Gazi'nin ruhu oradaydı.

Adana'dan bir SYKB Okuru

Karanlığı Devrim Aydınlatacak!

Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık eylemi devam ediyor. Eylem düşüncesi ilk açıklandığında düzen partileri de dahil hemen her siyasi oluşum eylemi destekleyeceğini açıklamıştı. Ama hiç de öyle olmadı. Tabi ki düzen partileri başlangıçta "vatandaş"a eyleminizi destekliyoruz deyip göz kırpacak ve asli görevi olan çeteleri korumaya devam edecekti. Çünkü hepsi de şu veya bu şekilde bu çetelerin birer parçasıdır. Yani devletin kendisi çetedir.

Dolayısıyla bugün çeteleri yargılamak, onlardan hesap sormak, sermaye devletini yargılamak ve hesap sormak anlamına gelir. Bunu da ancak işçi-emekçiler ve onların gerçek siyasal örgütlenmeleri yapabilir. Bu noktada devrimci-komünistlere önemli sorumluluklar düşmektedir.

Kartal'da 1 dakika karanlık eylemleri

Kartal'da eylem ilk günden beri Demokrasi Platformu ve Kartal Güç Birliği eliyle yürütülüyor. Saldırı, partiler, dergiler ve derneklerin

oluşturduğu platformun ilk eylemine Tuzla Deri ve Albayrak işçileri de yoğun bir katılımı bulunmuştu. Tuzla Deri işçilerinin, hak gasplarına ve çete devletine karşı aynı gün iki saat iş bırakması ise ayrı bir anlam taşıyordu. Direnişteki Albayrak işçilerinin taleplerini dile getiren pankartlarıyla gelmeleri de aynı şekilde değerlendirilmelidir. Demokrasi Platformu haftada bir gün Cumartesi günleri sokağa çıkarken. Kızıl Bayrak, Alın teri, Atılım, Halkın Günlüğü, Özgür Gelecek, Kaldıraç, Nevroz ve Kervan'ın içinde olduğu Kartal Güç Birliği hergün Esentepe-Karlıktepe'de sokağa çıkıp cumartesi günleri de Kartal meydanına yürüyor. 11 Ekim eylemi oldukça coşkuluydu. Karlıktepe'de toplanan yaklaşık 150 kişi "Çeteler halka hesap verecek!" pankartı ve Kartal Güç Birliği imzasıyla Kartal meydanına doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca sık sık "Kahrolsun MGK, MIT, CIA, CIA, Kontrgerilla!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Çeteler halka hesap verecek!", "Susma sustukça sıra sana

gelecek!", "Çeteler mecliste, devrimciler ve öğrenciler hapiste!" sloganları atıldı. Kortej "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarını haykırarak meydana geldiğinde yaklaşık 300 kişilik kitle de "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganıyla karşılık verdi. Meydandaki coşkulu atmosfer bir süre daha devam ettikten sonra eylem sona erdi.

Toplumsal muhalefetin yükseltilmesi ve emekçi kitlelerin taleplerini haykırmak için sokağa çıkması anlamlı ve önemlidir. Fakat sokakta haykırılan talepler, üretimden gelen güç üzerinden de yükseltilmediğinde zayıf ve güdük kalacaktır. Bu iki eylem tarzı birbirini beslemek ve geliştirmek zorundadır. Tuzla Deri ve Ambar işçilerinin iş durdurma eylemleri tekil örnekler olarak kalmamalı, bu örnekler çoğaltılmalıdır. Bunun sorumluluğu da sınıf devrimcileri ve öncü işçiler olmak üzere tüm emekçilerin omuzlarındadır.

Çetelerden Hesabı Emekçiler Soracak! Karanlığı Devrim Aydınlatacak!

Program sorunları üzerine konferanslar.

Marksist bakışaçasından ulus

Burada ulusal soruna ilişkin marksist programın temel ilkelerinden çok, çağımızda, emperyalizm ve proleter devrimler çağında ulusal sorunun yapısına, onun ortaya konuluşuna ilişkin bazı temel doğruları kısaca hatırlatmak istiyorum. Zira ulusal soruna ilişkin marksist programın temel ilkesel çerçevesi, doğal olarak marksistler için, soruna milliyet ayrımı gözetmeksizin işçi sınıfının temel çıkarları üzerinden yaklaşanlar için bir anlam taşır. Oysa içinde yaşadığımız çağda ulusal sorunun niteliğine ve içeriğine ilişkin temel marksist doğrular, ulusal soruna genel planda devrimci bir çözüm arayan herhangi bir devrimci akım için de büyük önem taşırlar. Nitekim gerçek konumlarıyla marksist-leninist olmadıkları halde, çeşitli devrimci ulusal hareketler marksist düşüncenin bu temel doğrularından yararlanarak mücadelelerini devrimci bir çizgide yürütmek yoluna gitmişlerdir.

Bir toplumda, o toplumun genel tarihsel-toplumsal koşulları içinde, ulusal sorunun sahip olduğu genel nitelik ve içerik ile, bu sorun çerçevesinde şekillenen somut ulusal hareket arasında belirgin bir ayrım yapmak şarttır. Elbette ki, bir ulusal hareketin şekillenmesi ve seyri sorunun kendisinden koparılamaz, ondan ayrı düşünülemez. Bununla birlikte, bu ikisi aynileştirilemez de. Daha açık bir ifadeyle, sorunun kendisi bu sorundan beslenen ulusal hareketin kendisine, onun belli bir evredeki şu veya bu somut biçimine indirgenemez.

Bu ayrım kritik bir önem taşımaktadır. Zira ulusal soruna ilişkin genel devrimci perspektif, ancak sorunun kendi genel nesnel toplumsal-siyasal yapısından gidilerek oluşturulabilir. Oysa ulusal hareketin belli bir evredeki varlığı bu perspektife uygun düşebildiği gibi düşmeyebilir de, ya da ancak belli sınırlar içinde uygun düşebilir. Ulusal hareketin somut seyrine endekslenmeyen bir bakışaçasının temel önkoşullarından biri de bu ayrımın bilincinde olmak, bunu gözönünde bulundurmaktır.

Bu böyle olduğuna göre, ulusal sorunun devrimci çözümüne ilişkin perspektifleri tartışırken, hareketin yaşadığı gelişmenin bugün aldığı karmaşık görünüme fazla takılmaksızın, bazı temel gerçeklerin öncelikle altını çizmemiz gerekecek. Bunu böyle söylemek hiçbir biçimde bugünkü somut gerçekliğin karmaşık sorunlarından kopmak, ulusal sorunun genel devrimci ilkesel çözümünü kendi içinde yineleyip durmak anlamına gelmez. Tam tersine, bu karmaşık sorunlar içerisinde kaybolmamak, hareketin mevcut durumuna ve yönelimine kilitlenmemek için, mevcut harekete, onu aşan, ona kendi marksist-leninist ilkesel

konumundan olduğu kadar, ulusal sorunun bu toplumdaki nesnel yapı ve içeriğinden giderek bakabilmek için tutulması gereken biricik doğru yol tam da budur. Kaldı ki, bu yapılmaksızın, ulusal hareketin bugün karşı karşıya bulunduğu sorunlar, yaşadığı açmazlar ve “siyasal çözüm” arayışı içerisinde içine düştüğü büyük zaafiyet anlaşılamaz.

Sözünü ettiğim bu temel ayrımı vurgulamak ihtiyacı nereden doğuyor? PKK önderliğindeki ulusal hareketin son 13 yılda yaşadığı büyük gelişme ortadadır. Bu zaman zarfında ulusal soruna, somutta Kürt sorununa ilişkin tartışmaları PKK'nın önderlik ettiği bu hareketten koparak ele almak olanaksız olduğu gibi, buna yönelik girişimler sorunun kendi somut gerçekliğinden kaçmaktan başka bir anlama gelmezdi. Fakat bu zaman içerisinde sorunun ele alınışında bir daralmayı da beraberinde getirdi. Ulusal hareketin mevcut gerçekliğine ve seyrine kilitlenmek, ulusal soruna ilişkin genel marksist-leninist ilkesel çerçeveyi olduğu kadar, Kürt sorununun bu toplumdaki nesnel yapısını da yeterince gözetememek gibi bir sonuca da yolaçabildi. Kuşkusuz biz böyle bir zaafa düşmedik. Konuya ilişkin temel belgelerimiz sorunun ve çözümünün temel unsurlarını yeterli açıklıkta ortaya koyduğu gibi, biz kendi payımıza hareketin somut seyrini ve sorunlarını irdelerken de bu temel unsurları hep gözönünde bulundurduk. Başka türlü de olamazdı.

Bu tartışmanın sonraki seyrini de önemli ölçüde PKK önderliğindeki ulusal hareketin bugün karşı karşıya bulunduğu çeşitli sorunlarıyla sürdüreceğiz. Fakat bu çerçevedeki değerlendirme ve eleştirilerimizin daha iyi anlaşılabilmesi için de, ulusal soruna ilişkin bazı temel marksist-leninist doğrular ile Kürt sorununun genel yapısına ilişkin bazı temel gerçekleri öncelikle hatırlatmak zorundayız.

Kaldı ki bu tutum bu konferansların genel çerçevesinin de gerektirdiği bir tutumdur. Program çerçevesi, bir sorunun kendi somut seyri içerisinde belirli bir anda aldığı somut biçime değil, genel ilkesel çerçeve ışığında sorunun temel tarihsel-toplumsal özelliklerine bakmayı gerektirir. Daha açık bir ifadeyle, iktisadi-sosyal yapıya, sınıf ilişkilerine, sorunun bu çerçevede kazandığı içerik ve anlama bakmayı gerektirir. Sorunun toplumsal-iktisadi kaynaklarına olduğu kadar devrimci çözümüne ilişkin sınıfsal dinamiklerine bakmayı gerektirir. Bu böyleyse eğer, burada, somutta şu veya bu soruna ilişkin sosyal ya da siyasal hareketin ne durumda ya da ne düzeyde olduğu, hangi gelişme evresi içinde bulunduğu belirleyici bir rol oynamaz. Tersine, bu sosyal-siyasal hareketleri doğru değerlendirmek ve yerli yerine oturtabilmek de, ancak, soruna ilişkin devrimci programın bu genel çerçevesine sahip olabilmekle mümkündür.

Bu aynı şey Kürt sorunu için de geçerli. Kürt ulusal hareketine PKK önderlik etti, onu bugün belli bir yere getirdi. Kürt sorununun aldığı somut bir biçim, bugün için oluşturduğu somut bir eksen var. Bu olgusal gerçek, kendi başına, Kürt sorununun çözümüne yaklaşırken bu eksene takılıp kalmayı, sorunu bu eksenin etrafında dönerek tartışmayı gerektirmez. En nihayet bu ulusal hareketin verili bir durumudur. Bu verili durumda Kürt hareketinin verili önderliği, kendine göre bir ideolojik-sınıfsal konum ve kimlik taşımaktadır. Hareketin bugün geldiği gelişme aşamasında karşı karşıya kaldığı tıkanmayı gidermek için girdiği arayışlar da bu konum ve kimlikle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Bu ulusal hareketin bugünkü verili gerçekliğidir.

Biz marksistler, her soruna olduğu gibi ulusal soruna da kendi perspektifimizden yaklaşırız.

Bizim bu soruna ilişkin çözüm perspektiflerimiz ulusal hareketin verili gerçekliği içinde oluşmaz. Böyle olsa bu zaten ona tabi olmak, daha açık bir ifadeyle, kendi bağımsız konumunu kaybederek onun kuyruğuna takılmak, onun ardından sürüklenmek olur. Biz elbetteki bu verili gerçeği sıkı sıkıya gözönünde bulundururuz. Ama biz bu verili gerçeğin sınırları içine de sıkışıp kalmayız. Marksizmin soruna ilişkin temel gerçeklerinden hareket ederiz, bakışaçasımızı bu çerçevede oluştururuz, bu bakışaçasından hareketle sorunun nesnel toplumsal-siyasal yapısını çözümleriz. Kendi çözümümüzü de bu temelde oluştururuz. Doğal olarak bu, sorunun, işçi sınıfının konumundan, onun temel tarihsel çıkarlarından hareketle ortaya konulmuş devrimci çözümü olur.

Burada ulusal soruna ilişkin marksist programın temel ilkelerinden çok, çağımızda, emperyalizm ve proleter devrimler çağında ulusal sorunun yapısına, onun ortaya konuluşuna ilişkin bazı temel doğruları kısaca hatırlatmak istiyorum. Zira ulusal soruna ilişkin marksist programın temel ilkesel çerçevesi, doğal olarak marksistler için, soruna milliyet ayrımı gözetmeksizin işçi sınıfının temel çıkarları üzerinden yaklaşanlar için bir anlam taşır. Oysa içinde yaşadığımız çağda ulusal sorunun niteliğine ve içeriğine ilişkin temel marksist doğrular, ulusal soruna genel planda devrimci bir çözüm arayan herhangi bir devrimci akım için de büyük önem taşırlar. Nitekim gerçek konumlarıyla marksist-leninist olmadıkları halde, çeşitli devrimci ulusal hareketler marksist düşüncenin bu temel doğrularından yararlanarak mücadelelerini devrimci bir çizgide yürütmek yoluna gitmişlerdir. Kaldı ki, bizzat PKK'nın kendisi kendi çıkış dönemine ait temel belgelerinde (programında, manifesto'sunda vb.) bu temel doğruları hareket noktası alan devrimci perspektifler ortaya koymuştur. PKK'nın ulusal sorunu eksen alan bir devrimci akım olarak şekillenmesinde bu tutumun belirleyici bir rolü vardır. Ve zaten eğer, bu temel doğrular ulusal mücadelenin gelişim seyri içerisinde titizlikle gözönünde bulundurulsaydı, izlenen politik çizgide bunun gerekleri gözetilseydi, PKK bugünkü gibi saf ulusal istemlerden oluşan bir tutuma düşmezdi. Bu tutumun devrimci ulusal mücadelenin hedeflerini sistem içi çözümler aramaya varacak kadar kararttığını biliyoruz. Bunu uzun uzadıya tartışacağız.

Geride kalmış koca bir 20. yüzyıl deneyimi var. Yüzyılın başından itibaren, 1905 Devrimi'nin sarsıntısıyla birlikte, doğunun sömürge ve bağımlı ülkelerinde ulusal kırırdanışların başgöstermeye, ulusal akımların şekillenmeye başladığını görüyoruz. Ekim Devrimi'nin ise buna muazzam bir ivme kazandırdığını biliyoruz. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından bu yeni bir düzey kazanarak büyük bir dalgaya dönüştü. Ezilen ulusların 1905 Devrimi ile başlayan bu büyük tarihsel hareketi, ulusal kurtuluş devrimleri sarsıntısı, 1970'lerin ortasında ancak hızı keşebildi.

Bu ne demektir? Bu geride kalan 70 yıllık bir tarihsel deneyim demektir. Ve bu tarihsel deneyimin daha ilk evrelerinde, daha Ekim Devrimi'nin hemen öncesinde ve özellikle de sonrasında, Komünist Enternasyonal'in '20'li ilk yıllarında, biz komünistlerin tarihin gündemine girmiş bu soruna çok büyük bir ilgi gösterdiklerini biliyoruz. Özellikle Lenin'in teorik çabaları şahsında, emperyalizm ve proleter devrimler çağının temel gerçekleri ışığında, bu sorunun yapısını, niteliğini, içeriğini enine-boyuna tahlil ettiklerini, bu çerçevede sorunun marksist çözümünü ortaya

Ulusal sorun-2

Ulusal sorunun bazı genel yönleri

koyduklarını biliyoruz. Sonraki gelişme, tarihin sonraki dönemi, bunları temel noktalar üzerinden doğruladı ve yeni deneyimlerle zenginleştirdi. Marksistlerin soruna ilişkin olarak ortaya koydukları yaklaşımlar ve çözümler sonraki tarihsel süreç tarafından, ve kuşkusuz, salt olumlu ve başarılı değil, aynı zamanda olumsuz ve başarısız örnekler üzerinden de doğrulandı.

Neydi peki temel yaklaşımlar? Bunlardan ilki, çağımızı belirleyen temel gerçeklerden biri olarak emperyalizmin dünya hakimiyeti ile ulusal sorun arasındaki temel ve kopmaz ilişkidir. Emperyalizm çağında artık ulusal sorun şu veya bu çokuluslu devletin kendi iç sorunu olmaktan çıkmış, genel ve evrensel bir mahiyet kazanmıştır. Elbette ki bu emperyalizmin bir dünya sistemi haline gelmesiyle bağlantılı bir belirlemedir. Artık dünya ölçüsünde, her türlü baskı ve sömürünün olduğu gibi, ulusal baskı ve sömürünün de temelinde emperyalizmin dünya hakimiyeti gerçekliği yatmaktadır. Dolayısıyla ulusal sorun, emperyalizm çağı ile birlikte, genel planda, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ezilen yığınlarının emperyalizmin iktisadi sömürsünden ve siyasal köleliğinden kurtuluş mücadelesi sorununa dönüşmüştür. Çağımızda her türlü gericiliğin kaynağı, ve her türlü baskı ve sömürünün temel dayanağı emperyalizmin kendisidir. Bütün öteki gerici ilişkiler, gerek ekonomide, gerek politikada, gerek kültürde, özetle toplumsal yaşamın tüm alanlarında gericiliğin bütün kaynakları, baskı ve sömürünün bütün biçimleri, emperyalizmin dünya hakimiyeti çerçevesinde, bu zemini üzerinde yeni bir temel kazanır. Ve dolayısıyla, emperyalizmin dünya ölçüsündeki hakimiyeti, beraberinde, bütün ezilen ulusların, bütün bağımlı ve sömürge ulusların, genel planda, yani ara kademelerde şu veya bu sömürgeci devlete bağımlı oldukları kendine özgü durumlarda bile, emperyalizmin kurduğu köleci egemenlik sisteminin içinde bulunduklarını gösterir.

Bundan dolayıdır ki, gerçek bir ulusal kurtuluş herşeyden önce emperyalizmden, emperyalizmin doğrudan ya da dolaylı siyasal ve iktisadi köleliğinden kurtuluştur. Çağımızda emperyalizmi temel hedefleri arasına almayan ve temel düşmanları içinde saymayan bir ulusal kurtuluş iddiası bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Emperyalizm ile cepheden karşı karşıya gelmeyen hiçbir gerçek ulusal kurtuluş hareketi ve mücadelesi düşünülemez. Bu, marksistlerin temel bir teorik varsayımı değil, fakat bütün bir 20. yüzyıl deneyiminin döne döne doğruladığı temel bir tarihsel gerçektir. Bu gerçeğin anlamını, onun matematiksel kesinliğini görmek için hiç uzağa gitmeye de gerek yoktur. Bizzat Kürt sorunu marksist teorinin ve tarihsel deneyimin bu temel doğrusunu döne döne bir doğrulanmasına tanıklık etmektedir. Bunun için Güney Kürdistan'a, Güney Kürdistan'da emperyalist odaklara dayanarak sözümona Kürt halkına ulusal özgürlük getirmek peşindeki işbirlikçi Kürt hareketlerinin Kürt halkına yaşattıkları trajik olaylara bakmak yeterlidir.

İkinci temel nokta, ulusal sorunun toplumsal özü ve anlamı üzerinedir. Ulusal sorun, Stalin'in sözleriyle, "eninde sonunda" bir köylü sorunudur.* Ulusal sorunu köylü sorunundan kopardınız mı, ona devrimci dinamizmini kazandıran temel toplumsal etkeni de gözden kaçırmış olursunuz. Emperyalist savaşın ve Ekim Devrimi'nin sağladığı açıklıklar temeli üzerinde

Geniş köylü yığınlarına dayanan her ulusal özgürleşme hareketi gerçekte çok büyük ölçüde köylülüğün özgürleşmesi anlamına gelir. Neyden özgürleşmesi? İlk köylü yığınları olarak feodal ilişkilerden özgürleşmesi. İkinci ve bunu sıkı sıkıya bağlantılı olarak, ezilen ulusun esas kitlesi olmak itibarıyla ulusal kölelikten, bunun doğrudan ya da dolaylı nedeni olan emperyalist kölelikten, onun baskı ve sömürsünden özgürleşmesi. Burada, ulusal kölelikten kurtuluş ile feodal bağımlılıktan ya da aynı anlama gelmek üzere toprak köleliğinden kurtuluş, birbirleriyle kopmaz bağları olan, birbirini organik olarak tamamlayan iki temel boyut oluyor.

ulusal sorunun çağdaş anlamını ve içeriğini tahlil eden marksistlerin altını çizdikleri bir başka temel gerçek budur.

Bunun anlamı nedir? Bildiğimiz gibi ulusal sorun kapitalizmin şafağı ile birlikte, yani ulusların o ilk şekillenme süreci ile birlikte kendini gösterir. Ve bu sorunun her bir temel tarihsel evredeki toplumsal anlamı farklılaşır. Sorun tarih sahnesinde kendini ilk gösterdiğinde, burjuvazinin, feodal parçalanmışlığı gidererek kapitalist pazar etrafında ve ulusal devlet biçimi içinde ulusal birliği kurması anlamına geliyordu. O çağda ulusal sorunun özü ve esası buydu. Ulusal sorunun ikinci büyük evresi, Doğu Avrupa'nın çokuluslu imparatorlukları bünyesindeki ezilen ulusların ezen ulusun egemenliğinden kurtulması mücadelesi biçiminde kendini gösterdi. Bu evrede ulusal sorunun toplumsal anlamı, ezilen ulus burjuvazisinin ezen ulus burjuvazisine karşı kendi ulusal pazarı üzerinde hakimiyet kurma mücadelesinde, yani özünde bir "pazar mücadelesi"nde ifadesini buluyordu. Ezilen ulusun burjuvazisi kendi ezilen ulusundan kitlelere önderlik ederken, bunu kendi ulusal pazarı üzerinde egemenliğini kurmak için yapıyordu. Yani ayrı bir ulusal devlet kurma mücadelesi, burada ezilen ulus burjuvazisi açısından kendi pazarına hakim olma sorunu olarak ortaya çıkabiliyordu. 20. yüzyıl, emperyalizm ve proleter devrimler çağı, ulusal sorunda yeni bir tarihsel evreyi işaretler. Bu çağda artık ulusal sorun sömürge ve bağımlı ülkelerin emperyalizmin iktisadi ve siyasal köleliğinden kurtulması sorunudur.

Kuşkusuz çağımızda ulusal sorunun ezilen ulusun burjuvazisi için ya da sömürge ulusun burjuvazisi için bir pazar sorunu olma yönü kayboluyor değil. 20. yüzyılda da çeşitli ülkelerin burjuvazisi, ulusal hareketi, kendi pazarı üzerinde şu veya bu ölçüde hakim olmak hedefi çerçevesinde, bu eksen üzerinde yönlendirme yoluna gitmiştir. Fakat yine tarihsel deneyimlerin gösterdiği gibi, tam da bu nedenle, hem ulusal hareket kendi gerçek devrimci dinamizmini ortaya koyamamıştır, ve hem de, bu tür ulusal kurtuluş mücadeleleri çok geçmeden emperyalizme teslimiyetle sonuçlanmıştır. Yani sorun ya farklı bir biçimde sürmüştür, ya da kendini farklı biçimler içerisinde yeniden göstermiştir.

Ulusal hareketin gerçek bir ulusal özgürleşme, gerçek bir ulusal kurtuluş süreci olarak gelişmesi, hareketin, ezilen ulusların esas kitlesini oluşturan geniş köylü yığınlarına dayanması ölçüsünde, köylülüğün tüm devrimci enerjisinin açığa çıkartılması ölçüsünde olanaklı olabilmıştır. Ulusal sorunun, "eninde sonunda", bir köylü sorunu olması, ulusal hareketin gerçek devrimci dinamizmini ve derinden derine halkçı karakterini köylü hareketi eksenine oturtması ölçüsünde bulması, anlamını burada bulmaktadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tr.many.org> ulusal

özgürleşme hareketi gerçekte çok büyük ölçüde köylülüğün özgürleşmesi anlamına gelir. Neyden özgürleşmesi? İlk köylü yığınları olarak feodal ilişkilerden özgürleşmesi. İkinci ve bunu sıkı sıkıya bağlantılı olarak, ezilen ulusun esas kitlesi olmak itibarıyla ulusal kölelikten, bunun doğrudan ya da dolaylı nedeni olan emperyalist kölelikten, onun baskı ve sömürsünden özgürleşmesi. Burada, ulusal kölelikten kurtuluş ile feodal bağımlılıktan ya da aynı

anlama gelmek üzere toprak köleliğinden kurtuluş, birbirleriyle kopmaz bağları olan, birbirini organik olarak tamamlayan iki temel boyut oluyor. Zira, istisnai durumlar saklı tutulursa, ulusal ya da sömürgeci köleliğin olduğu her yerde, kapitalizm öncesi toplumsal ilişkilerin, somutta feodal, yarı-feodal ilişkilerin belirgin bir yaygınlığa sahip olduğu görülür. Feodal ya da yarı-feodal ilişkilerin varlığı köylülüğün toplumsal köleliğini anlatır. Ulusal ya da sömürge sorununun varlığı ise, bu toplumsal köleliğin bir de ulusal kölelik ile, emperyalizmin köleliği, yağması ve sömürsü ile birleştiğini gösterir. Dolayısıyla, ezilen uluslar, bağımlı ya da sömürge uluslar söz konusu olduğunda, ulusal ezilmişlik esas sonuçlarını geniş köylü yığınları üzerinde gösterir. Ve ezilen uluslar hareketlendikleri zaman, bunlar kendi kurtuluşları uğruna tarihsel bir eyleme, bir mücadeleye giriştikleri zaman, bunun kendini çok büyük ölçüde bir köylü hareketi olarak göstermesi, ulusal hareketin esas itibarıyla bir köylü hareketi karakteri taşıması bundandır. Ve ulusal özgürleşme ya da kurtuluş mücadelesi, çok büyük ölçüde köylülüğün ulusal ve feodal kölelikten kurtulmak anlamında toplumsal özgürleşmesi biçiminde gerçekleşir.

Ulusal soruna ilişkin bir üçüncü temel gerçek ise, bu ilk iki noktayla da bağlantılı olarak kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bu, ulusal sorunun bir devrim sorunu olduğu gerçeğidir. Ulusal sorunun az-çok tutarlı bir çözümü, bu sorunun kaynağını oluşturan toplumsal-siyasal güçleri hedefleyen bir devrim olmaksızın düşünülemez. Dışta emperyalizmin egemenliğinden, içte bu egemenliğin toplumsal dayanaklarını oluşturan güçlerden, bir devrim olmaksızın kurtuluş mümkün değildir. (Şimdilik parantez içinde belirtmekte fayda var. Kürt sorununun tüm özgünlüğü, kendisi de emperyalizme bağımlı bir kuvvet olan Türk sömürgeciliğinin varlığıdır. Bu kuşkusuz soruna biraz

* "... Bu yanıttan, bir başka şey, (Semiç yoldaşın) ulusal sorunu eninde sonunda bir köylü olarak düşünmek istememesi çıkıyor. Tarımsal değil, köylü; çünkü bunlar birbirinden farklı şeylerdir. Ulusal sorunun köylü sorunu ile bir tutulamayacağı elbette doğru; çünkü köylü sorunlarından başka, ulusal sorun, ulusal kültür, devlet olarak ulusal varlık vb. sorunlarını da kapsar. Ama gene de köylü sorununun, ulusal sorunun temelini, onun içsel özünü oluşturduğu da kuşkusuz. Köylülüğün, ulusal hareketin temel ordusunu temsil etmesini, bu ordu olmaksızın, güçlü bir ulusal hareket olamayacağını işte bu durum açıklar. Ulusal sorun, eninde sonunda, bir köylü sorundur dendiği zaman, işte tam olarak bu düşünülür. Semiç yoldaşın bu formülü kabul etmemesinde, ulusal hareketin içsel gücünün küçümsemesi ve derinden derine halkçı, derinden derine devrimci niteliğinin anlaşılabilmesi var sanıyorum. Bu anlamama ve küçümseme, büyük bir tehlike oluşturuyor..." (Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, Sol Yayınları, 3. baskı, s.247-248)

daha karmaşık bir görünüm kazandırmaktadır. Bunun üzerinde daha sonra duracağız. Burada şimdilik ulusal sorunu genel evrensel yapısı içerisinde ele alıyoruz.)

Eğer ulusal sorunun gerçek çözümü ancak emperyalist egemenlikten kurtuluşla mümkün ise, eğer ulusal sorun özünde bir köylü sorunu ise, köylülüğün büyük devrimci enerjisinin kendisini aynı zamanda bir ulusal özgürleşme hareketi olarak ortaya koyması ise, buradan bu sorunun çözümünün de ancak bir devrim sorunu olarak gerçekleşebileceği sonucu zaten kendiliğinden çıkar. Böyle bir devrim kuşkusuzki kendi sınırları içerisinde, kendi iktisadi-toplumsal mahiyeti bakımından, bir burjuva demokratik devrim olabilir ancak. Ama marksist teorinin açık biçimde işaret ettiği ve tarihsel deneyimin de aynı açıklıkla gösterdiği gibi, böyle bir devrimin gerçek bir ulusal kurtuluş yaratması, kendi sınırları içerisinde bütün siyasal ve toplumsal sonuçlarına varması, ancak kendisini aşan bir perspektif içerisinde, bir proleter devrim perspektifi içerisinde ele alınması ve gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Ki bu ise, ancak işçi sınıfının devrimci önderliğinde, yani devrimde proleter bir hegemonya kurulmuşsa mümkündür. Zaten böyle bir hegemonya yoksa, ulusal özgürlük mücadelesinin tüm dönemi boyunca tutarlı bir devrimci çizgide yürütülmesi, bütün bir stratejik dönem boyunca emperyalizmle ve yerli dayanaklarıyla uzlaşmaz bir çizgide gelişmesi olanaksız değilse bile kolay değildir.

Ulusal sorunun çözümünün bir devrim sorunu olduğunu şuradan giderek de görebiliriz. Ulusal kurtuluş süreçleri, gerçekte modern uluslaşma süreçlerinin önündeki iktisadi, toplumsal, siyasal ve kültürel engellerden kurtulma süreçlerinden başka bir şey değildir. Daha önce de belirtildiği gibi, sömürgeci ulusal kölelik, ezilen bünyesindeki geri ilişkilere dayanır ve onların ömrünü uzatır. (Cumhuriyet boyunca Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki feodal-aşiretsel yapıdan yararlanması, Kürt halkının modern bir ulusal uyanış ve kurtuluş mücadelesi içine girdiği bir dönemde, '80'li ve '90'lı yıllarda, özel savaşın bu ilişkilere dayanmayı özel bir politika haline getirmesi bu açıdan çok açıklayıcıdır.) Tersinden ise, ezilen bir ulusun kurtuluş mücadelesi, aynı zamanda, kendi toplumsal bünyesindeki geri ilişkilerin yarattığı bağlardan kurtulması mücadelesidir. 20. yüzyıl tarihi boyunca her gerçek ulusal kurtuluş mücadelesinin dışta emperyalizmden kurtuluş ve içte feodalizmden kurtuluş, aşiretçilikten, kabilecilikten kurtuluş, bir bütün olarak geleneksel ilişkilerden kurtuluş mücadelesi olarak gelişmesi bundandır. Bu anlamda bu kurtuluş mücadeleleri, sözkonusu uluslar için aynı zamanda modern uluslaşma süreçlerinin tamamlanmasından başka bir şey değildir. Ama eğer dışta emperyalist kölelik, içte de geleneksel feodal ilişkiler, yarı-feodal ilişkiler egemenliğini sürdürebiliyorsa, burada ulusal kimlik gelişmez, serpilmez ve özgürleşmez. Ulusal özgürlük bu anlamda gerçekleşmez.

Bu genel belirlemelerden sonra ve onların ışığında bir kez daha yakınımızdaki örneğe, Güney Kürdistan'a bakmak yararlı olacaktır. Burada görünümleri bakılırsa 40-50 yıldır devam eden bir ulusal kurtuluş mücadelesi var. Fakat bakıyoruz, geleneksel yapı olduğu gibi sürüyor. Feodal, yarı-feodal ilişkiler sürüyor, aşiretsel yapı sürüyor. Bundan gelen bağımlılık ilişkileri olduğu gibi sürüyor. Bu çerçevede köylülüğün aşiret yapısına, feodal ilişkilere bağımlılığı sürüyor. Demek ki burada gerçek bir ulusal özgürleşme hareketi, bu anlamıyla modern bir ulusal kurtuluş hareketi yaşanıyor değil. Dolayısıyla da, PKK Güney Kürdistan'daki sözde ulusal kurtuluşçu, gerçekte ise işbirlikçi hareketleri "ilkel milliyetçi" olarak nitelerken, bunların bir ulusal hareket olmaktan çok bir feodal-aşiretsel hareket olduğunu söylerken, temel önemde bir gerçeğe parmak basmış oluyor.

Dikkat edilirse, bu sözde ulusal hareketlerin ne dışta emperyalizme karşı ve ne de içte geleneksel yapıya karşı bir tutumları var. Bir tutumları olmak bir yana, dışta bizzat emperyalizme dayanıyorlar ve içerde

Temel PKK belgelerinde, Kürdistan devrimi bir milli demokratik devrim olarak tanımlanır ve devrimin demokratik yönü Kürdistan'daki burjuva-feodal yapının tasfiyesi çerçevesinde tanımlanır. Özetle sömürgecilğe karşı mücadele, onun gerisindeki emperyalizme ve onun Kürdistan'daki dayanaklarını oluşturan burjuva-feodal sınıflara karşı mücadeleye bağlanır. Kürdistan devrimi bu çerçevede anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal bir devrim olarak tanımlanır.

bizzat kendileri geleneksel feodal-aşiretsel yapının temsilcileri durumundadırlar. Onlarca yıldır güneyli Kürt halkının katlandığı onca fedakarlığa, çektiği onca acıya rağmen, ulusal özgürleşme doğrultusunda hiçbir gerçek ilerleme yaşayamamasının gerisinde bu yatmaktadır. Bu yapılar gerçek bir ulusal kurtuluş mücadelesinin taşıyıcıları olmak bir yana, bizzat kendileri bunun engelleri durumundadırlar. Sonuçlarını bugün de en canlı ve trajik biçimde izlediğimiz Güney Kürdistan örneği, Marksizmin ulusal sorunun yapısına ve gerçek çözümüne ilişkin temel tespitlerinin olumsuz yönden doğrulanmasından başka bir şey değildir.

Yine Güney Kürdistan örneği, gerçek toplumsal özünü ve anlamını bir yana bırakarak, ulusal sorunu kendi içinde ne pahasına olursa olsun ayrı ya da özerk bir sözde ulusal devlet varlığına indirgemeye kalkmanın ne anlama geldiğine de taze ve canlı bir örnektir. Emperyalizmin desteği ile oluşturulan, fakat Kürt feodal savaş ağalarının iç çekişmeleri yüzünden yaşama imkanı bulamayan sözde Kürt devleti örneği bu konuda çok şey anlatmaktadır. Bu devletin yaşayamaması bile, geleneksel feodal-aşiretsel yapı tasfiye edilemeden, değil ulusal devlet, modern temellere dayalı bir ulusal birliğin bile kurulamayacağını göstermeye yetmiştir. Ki yaşıyaydı da özünde sonuç değişmezdi. Zira kendi başına bir devlet varlığı, hele de ortaya çıkışını bizzat emperyalizmin korumasına ve kollamasına boçlu olan bir devlet varlığı, hiçbir biçimde Kürt halk yığınları için gerçek bir özgürlük anlamına gelmezdi. Ulusal kurtuluş problemi şekil değiştirmiş, fakat özünde devam ediyor olacaktır.

Söylediklerimi yineliyerek özetliyorum, Ulusal sorun her zaman emperyalizmin (ve onun uzantısı olan alt sömürgeci devletlerin) egemenliğinden kurtulması sorunudur. Ulusal sorun özünde bir köylü sorunu, köylülüğün kurtuluşu sorunudur. Ulusal sorun bu çerçevede bir devrim sorunudur, aynı zamanda, genel proleter devrim sorununun da bir parçasıdır.

Bugün "siyasal çözüm" Kürt sorununa köklü ve kalıcı bir çözüm getiremeyecektir derken, zaten ulusal soruna ilişkin bu temel gerçeklerden hareket ediyoruz. "Siyasal çözüm" ne demektir? Emperyalist dünya sisteminin genel çerçevesi içerisinde ve Türkiye'nin bugünkü mevcut toplumsal-iktisadi ilişkileri içerisinde, bunlarda herhangi bir temel değişikliğe gitmeksizin, yalnızca siyasal ve hukuksal çerçevede Kürtler lehine bazı yeni düzenlemelerin yapılmasıdır. Bunun bir takım anayasal güvencelere bağlanabilmesidir.

Burada kısmi ve daha da önemlisi iğreti, yani geçici olmaya mahkum bir sözde çözüm sözkonusudur. Zira sorunu üreten, sorunun kaynağını oluşturan toplumsal-iktisadi zemin olduğu gibi durmaktadır. Bu zemin durduğu sürece de uzlaşmaya dayalı hiçbir çözüm yaşamak gücü bulamayacaktır. Bulunan kısmi çözüm çok geçmeden zaafa uğrayacak, sorunu üreten zemin zaten durduğu için çok geçmeden çatışma da kendini yeniden gösterecektir.

Güney Kürdistan bu açıdan da öğretici bir örnektir. Burada zaman zaman soruna sözde "siyasal çözüm"ler bulunmuş. Kürtlere bölgesel otonomi ya da özerklik tanınmış, fakat bunlar uzun ömürlü olamamıştır. Dengelerin değiştiği ilk andan itibaren Irak rejimi kabul etmek zorunda kaldığı özerk oluşumu yok etme yoluna gitmiştir. Güney Kürdistan ve bu arada son Filistin örneği gösteriyor ki, "siyasal çözüm"ler "akan kan"ı durdurmuyorlar. Tersine daha uzun zaman dilimlerine yayarak, kurtuluş süreçlerini yalnızca çıkmazlara değil daha acılı yollara da sokmuş oluyorlar.

Bu ücretsiz PDF kitap Arşivi: <https://arxiv.org> deneyimlerle yeterli açıklıkta görülmüştür. Bu tür

çözümler köklü olmadığı için doğal olarak kalıcı da olamıyorlar. Siyasal bir sorunun köklü çözümü nedir, ne anlama gelir? Basitçe bu, sorunu yaratan köklerin kurutulmasıdır. Eğer sorun emperyalizmin köleliğinden doğuyorsa, eğer sorun onunla bütünleşmiş burjuvazinin sömürgeci egemenliğinden doğuyorsa, eğer sorun Kürdistan toplumdaki geri toplumsal yapıdan kök alıyorsa, o feodal-aşiretsel yapıdan kök alıyorsa, bu durumda siz bu köklere vurmadığınız sürece, bu sorunun köklü ve kalıcı bir çözümünü de yaratamazsınız. Biçimsel olarak Kürt halkı, az önce Güney Kürdistan üzerinden örnek verdim, biçimsel olarak Kürt halkı bir devlete kavuşmuş gibi olur. Ama bu biçimsel varlığa rağmen, ne gerçek bir uluslaşmadan, ne de gerçek bir ulusal özgürleşmeden söz edilebilir. Bu açıdan bugünkü Afganistan'a bakmak gerçekten öğreticidir. Afganistan uzun zamandan beri bir devlet varlığına sahiptir. Ama bakıyoruz, o feodal, yarı-feodal, aşiretsel, dinsel yapı olduğu gibi duruyor. Köylü yığınları burada aşiret reislerinin, din adamlarının, mollaların basit kuklaları olarak kullanabiliyorlar. Çünkü köylülük bağımlı burada, özgürleşmiş, geleneksel yapı ve ilişkilerden kopmuş değil. Bu kopuş bir niyet sorunu da değil. Bu kopuş o bağımlılık yaratan ilişkilerin tasfiyesiyle mümkündür. Bunun temeli feodalizmin tasfiyesidir. Feodal, yarı-feodal kalıntıların tasfiyesidir. Köylülüğün özgürleşmesi ancak bu temel üzerinde olabilir. Yani köylülüğün özgürleşmesinin öte yüzünde o toplumun modern uluslaşma, modern bir ulusal kimlik kazanma süreci vardır. Afganistan'ın 20 yıllık trajedisi, sözde ulusal devlet olarak varlığına rağmen, gerçekte böyle bir ulusal kimlikten yoksun olduğunu göstermektedir. Bu şaşırtıcı değildir. Köylülüğün geleneksel ilişkilerden özgürleşmediği hiçbir toplumda modern ulusal kimlikten de söz edilemez.

Bunların ışığında dönüp Türkiye'deki Kürt ulusal hareketine bakalım. PKK'yı başından itibaren modern bir ulusal devrimci hareket olarak tanımladık. Bunun çok değişik nedenleri, dayanakları var. Birincisi, PKK ulusal sorun çerçevesinde devrimci bir ideoloji ve programla ortaya çıktı. PKK'nın şimdi programatik belgeleri pek kullanılmıyor, ama bunlar biliniyor. PKK çıkışında Türkiye'de Kürt sorununun çözümünü üç temel düşmanın, üç temel hedefin bertaraf edilmesi sorunu ile sıkı sıkıya ilişkili olarak ortaya koydu. Sorunun eksenine "baş çelişki" belirlemesi çerçevesinde kuşkusuz ki Türk sömürgeciliğini koyuyordu. Türk sömürgeciliği ile Kürt halkı arasındaki çelişkiyi "milli çelişki" olarak tanımlıyordu. Ama bu "milli çelişki"nin çözümünü bir yandan Türk sömürgeciliğinin arkasındaki emperyalizm ile, öte yandan ise içteki feodal-burjuva sınıflara karşı mücadele ile sıkı sıkıya ilişkilendiriyordu. Bu ikincisine apayrı bir vurgu yapıyordu. Temel PKK belgelerinde, Kürdistan devrimi bir milli demokratik devrim olarak tanımlanır ve devrimin demokratik yönü Kürdistan'daki burjuva-feodal yapının tasfiyesi çerçevesinde tanımlanır. Özetle sömürgecilğe karşı mücadele, onun gerisindeki emperyalizme ve onun Kürdistan'daki dayanaklarını oluşturan burjuva-feodal sınıflara karşı mücadeleye bağlanır. Kürdistan devrimi bu çerçevede anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal bir devrim olarak tanımlanır.

PKK, böyle bir devrimci programla, böyle bir devrimci ideolojik-politik çizgiyle ortaya çıkmış bir hareket. Bugün bu çizgiyi ne kadar izlediği sorununu şimdilik saklı tutalım. Ama PKK çıkışında net bir biçimde böyle bir devrimci çizgiye sahipti. Soruna ezilen ulusun bünyesinden çıkmış devrimci bir ulusal akım açısından, ulusal karakterde bir devrimci akım açısından baktığımızda, PKK'nın programı bu şekliyle devrimci bir program. Amaçları açısından devrimci, hedefleri açısından devrimci. Sorunun çözümü devrime bağlanıyor ve Kürt halkının kurtuluşu, onun temel düşmanlarının tasfiyesiyle sıkı sıkıya ilişkilendiriliyor.

(Devam edecek...)

Kürt sorunu: Devrimci çözümün toplumsal dinamikleri

PKK'nın 1984'te başlattığı silahlı ulusal direniş, '80'li yıllar boyunca esas olarak bir gerilla savaşı olarak gelişti. Bu savaşın kadro kaynağı ve kitle desteği, ezici ağırlığı ile Kürt yoksul ve orta köylülüğüne dayanıyordu. Hareketin devrimci kimliğinin, savaş kararlılığının, gelişme dinamizminin toplumsal dayanağı bu sınıf katmanları idi.

Silahlı direnişin sarsıntısı, devletin artan baskı ve terörünün yarattığı tepki ve nihayet gerilla savaşına eşlik eden politik çalışma, 1990 yılı başından itibaren bir çok kent ve kasabada yaygın bir politik kitle hareketine yolaçtı. Hemen tümüyle kent ve kırsal yoksul emekçi tabakalarına dayanan bu büyük hareketlilik, Kürt özgürlük mücadelesinde bir sıçramanın ifadesiydi ve yeni safhaya geçişin açık göstergesiydi. O güne kadar kırsal bir gerilla savaşı olarak gelişen hareket, artık kent ve kasabalarda devrimci kitle hareketleriyle birleşerek yeni bir güce ulaşıyordu. Hareketin aktif bir kitle dayanağına kavuşması, aynı zamanda sosyal tabanında bir genişleme anlamına geliyordu. Şimdi artık yoksul ve orta köylülüğün yanı sıra, kent yoksulları, küçük-burjuvazinin değişik katmanları, öğrenciler ve kısmen işçiler ulusal hareketin kitle gücü içinde yer alıyorlardı.

1990-91 yılının gelişmeleri, hareket henüz Kürdistan'ın geneline yayılmamış olsa da, ulusal hareketin gerçek bir halk tabanına oturduğunu, gücünü ve dinamizmini buradan aldığını bütün açıklığı ile göstermekteydi. Aynı dönemde, o güne kadar sömürgeciliğin toplumsal dayanağını oluşturmuş feodal-burjuva sınıfların gelişen ulusal harekete karşı tutumları da gitgide daha açık bir hal aldı. Bunlar belirgin biçimde gelişen ulusal hareketin karşısında yeraldılar. Ulusal uyanışın ve hareketin o güne kadar feodal-aşiretsel bağımlılık ilişkileri içinde bulunan Kürt köylülüğünün bu ortaçağ ilişkilerinden kurtulması ve özgürleşmesi süreci olarak ilerlediğini gördükleri ölçüde, buna daha açık bir gerici sınıfsal tepki gösterdiler. Aşiret reisleri, toprak ağaları ve şeyhler, ulusal hareket biçiminde kendini ortaya koyan devrimci toplumsal-siyasal gelişmeye karşı bu gerici sınıfsal tepkilerini, sömürgeci Türk burjuvazisiyle daha sıkı bir kenetlenmeye giderek, onun militarist aygıtlarıyla bütünleşerek ve "koruculuk sistemi" yoluyla sömürgecilik cephesinden bizzat savaşa katılarak ortaya koydular.

Özetle, ulusal hareketin bu gelişme safhası, kendi toplumsal dayanakları ve kendisine karşı mevzilenen sınıflar şahsında, belirgin bir sınıfsal kutuplaşma ortaya çıkarmış bulunmaktaydı. Devrim sürecinde derinleşme; bu nesnel olguyu gözetken politik açılımlar yapmak, ulusal özgürlük mücadelesine açık bir halkçı içerik kazandırmak, ulusal çelişki ve özlemler üzerinden kendini göstermiş hareketi aynı zamanda sınıfsal çelişki ve özlemler yoluyla da geliştirerek gerçek bir devrimci halk hareketi düzeyine çıkarmakla olanaklıydı.

Kaldı ki, sürecin gelişme seyri bunu kendiliğinden zorluyor, dayatıyordu. Ulusal özgürlük mücadelesinin gelişmesi, Kürdistan'daki feodal kalıntıların ulusal boyunduruğun temel toplumsal dayanakları olduğu gereğini tüm açıklığıyla ortaya sermişti. Dolayısıyla, ulusal özgürlük mücadelesinin aynı zamanda feodal kalıntıların tasfiyesi olarak; yani köylülüğün yalnızca ulusal kölelik ilişkilerinden değil, fakat aynı zamanda bunun en sağlam dayanağı olan feodal bağımlılık ilişkilerinden de tümüyle özgürleşmesi biçiminde gelişmesinin nesnel bir zorunluluk olduğu açıkça

çıkıyordu. Belirtmeye gerek yok ki, gözetilmesi gereken bu nokta ulusal özgürlük mücadelesinin gerçek bir halk devrimi olarak gelişmesinin temel bir önkoşuludur.

Fakat sorunun bunu tamamlayan bir başka yönü daha var. Ulusal baskı ve kölelik, her zaman sınıfsal baskı ve köleliğin bir biçimidir, ona hizmet eder. Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenlik ve ulusal baskı, aynı zamanda Türk burjuvazisinin Kürdistan ve Kürt halk kitleleri üzerindeki sınıfsal baskı ve sömürüsünün bir biçimi ve aracıdır. Böyle olunca, ulusal özgürlük mücadelesi, asıl ve temel olarak, Kürt halk kitlelerinin bu baskı ve sömürüden kurtularak özgürleşmesi mücadelesidir, böyle olmak zorundadır.

Ulusal özgürlük mücadelesinin asıl dayanağının, feodal, yarı-feodal bağımlılık ilişkilerinin yanı sıra, sermayenin baskı ve sömürüsünden bunalmış köylü yığınları ile öteki yoksul-emekçi kesimlerden oluşmasının nesnel-toplumsal mantığı buradadır. Dolayısıyla, sömürgeci egemenliğe karşı mücadelenin bir halk devrimi olarak gelişmesi, derine kök salması ve yenilmez bir zemine oturması, bu mücadelenin halkçı sınıfsal içeriğini gözetmeye ve geliştirmeye sıkı sıkıya bağlıdır.

Temel önemde son bir nokta daha var. Türk sermaye sınıfının Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğinin iç toplumsal dayanakları Kürt-feodal burjuva sınıfları ise, dış dayanakları da Türkiye üzerindeki emperyalist egemenlik olgusudur. Kürdistan'daki Türk sömürgeciliğinin arkasında emperyalizm vardır. Bu sömürgeci egemenlik, emperyalizmin aynı zamanda Kürdistan'ı da kapsayan sömürü ve yağmasının bir dayanağı ve aracıdır.

Sonuç olarak, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin bir halk devrimi halinde gelişmesi, onun, içte Kürt feodal-burjuva sınıflarını, dışta ise Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğini ve tüm bu köleliğin uluslararası dayanağını oluşturan emperyalizmi hedeflemesi ile mümkündür. Ulusal özgürlük mücadelesinin halkçı özünü ve devrimci toplumsal-siyasal içeriğini koruyabilmesinin, sınıfsal iktidar değişimini hedefleyen gerçek bir demokratik halk devrimi olarak gelişebilmesinin bundan başka hiçbir yolu yoktur. Bu da ulusal sorunun bir "siyasal çözüm"üdür. Fakat bu çözüm, kurulu düzenin sınırlarına sığmayan, onu aşan, mevcut sınıf ilişkilerinde köklü bir değişimi sağlayan bir "siyasal çözüm"dür. Ulusal sorunun çözümünde bu devrimci perspektif, doğal olarak, ulusal hareketi yalnızca salt ulusal istemlere dayalı bir hareket olmaktan çıkarmakla kalmayacak, fakat aynı zamanda, Kürdistan'daki devrimci süreci Türkiye'deki sınıflar mücadelesi sürecine dolaysız ve organik olarak da bağlayacaktır. Bu gelişme, ulusal sorunu ve istemleri karartmak ya da geri plana itmek bir yana, onun köklü ve kalıcı çözümü için olanaklı tek gerçek zemini ve toplumsal güç ilişkilerini sağlayacaktır.

Özgürlük mücadelesinin en büyük gelişme atılımını yaşadığı 1990-91 yıllarında hareketin sınıf yapısı bu tür bir yönelime son derece uygundu. '90-91 yılı gelişmeleri tüm açıklığı ile göstermiştir ki, ulusal hareketin bu yeni uyanışı ve gelişmesi döneminde, ulusal istemlerin taşıyıcısı olan ve özgürlük mücadelesinin dinamizmini oluşturan toplumsal güçler, yalnızca Kürt toplumunun alt sınıflarıdır. En başta ise yoksul köylülük ile kent emekçileridir. Bu sınıflar ise, sömürgeci Türk burjuvazisiyle yalnızca ulusal değil, fakat aynı zamanda Türkiye'deki sınıflar mücadelesi olan toplumsal katmanlardır. Bunlar Türkiye'nin geneline

hakim sınıf ilişkileri içinde Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin temel müttefikleri durumundadırlar.

Ulusal hareketin toplumsal tabanını oluşturan bu sınıf güçlerine işaret eden EKİM I. Genel Konferansı, bunun anlamı ile mevcut ve potansiyel sonuçları hakkında şunları söylüyordu:

"... Sınıfsal istemlerini henüz açık olarak ifade ediyor olmasalar bile, bu emekçi kimliğin dinamizmi onları kendi mülk sahiplerinden uzaklaştırmakta, Türkiye işçi sınıfına ve Türkiye'deki devrimci sınıfsal süreçlere yakınlaştırmaktadır. Bugünkü hareketin bu emekçi tabanına dayalı olarak ve devrimci bir temel üzerinde gelişiyor olması, aynı şekilde, Kürt feodal-burjuva sınıflarının harekete düşmanlığının, Kürt ara katmanlarının ise harekete ürkek ve temkinli yaklaşmalarının asıl nedenidir. Sınıfsal çıkarlar, Kürt feodal-burjuva sınıfları Türk burjuvazisinin kucağına itmiştir. Kürt orta burjuva katmanlarını, reformist bir program temelinde, aynı burjuvaziye uzlaşmaya itiyor. Kürt yoksul köylülüğünün nesnel konumu ise, onu bir başka güce, Türkiye işçi sınıfına yakınlaştırıyor." (a.g.e., s.66)

Kaldı ki, yalnızca Türkiye'de değil, fakat Kürdistan'da bile varlığı Türk ve öteki milliyetlere mensup işçilerden ayrı düşünülemeyecek Kürt işçisi de, bu doğrultuda apayrı bir birleştirici kuvvet etkeniydi.

1984 çıkışıyla Kürt halkının ulusal uyanışında ve Kürt sorununun çözüm gündemine girmesinde tartışmasız bir tarihi rolü olan PKK, mücadelenin ulaştığı belli bir gelişme düzeyinden itibaren, bütün bu gerçekleri izlediği politik çizgide gözetememenin açmazlarıyla da yüzyüze kaldı. Ulusal hareketin halkçı muhtevasını gözetmek ve bu çizgide derinleşmek yerine, ulusal sorun ve istemleri gitgide daha saf bir biçimde ele alan bir milliyetçi dargörürlük örneği sergiledi.

Böylece yalnızca emperyalizm ve proleter devrimler çağında ulusal hareketin özünü ve gerçek devrimci olanaklarını gözden kaçırmakla kalmadı. Fakat aynı zamanda, '60'larla başlayan yeni tarihsel evrede, ulusal istemlerin devrimci bir temel üzerinde taşıyıcısı olan sınıfların Kürt emekçi sınıfları olduğunu, bunun ise, ulusal hareketin, belirgin toplumsal içeriği olan bir halk devrimi olarak gelişmesi zorunluluğuna işaret ettiğini gereğince gözetmedi.

Sonuç olarak, Kürdistan'daki devrimci sürecin bugün yüzyüze kaldığı sorunlar ve "siyasal çözüm" yönelimi, yalnızca Türkiye işçi sınıfının ve Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu durumla değil, fakat aynı zamanda PKK'nın izlediği politik çizgiyle de sıkı sıkıya bağlantılıdır. PKK, mülk sahibi sınıflarla buluşma zemini yaratan saf ulusal istemlere dayalı bir çizgi yerine, Kürt emekçilerinin toplumsal-siyasal istemlerini de gözetken bir devrimci politik çizgide gelişmeyi esas alsaydı, kuşku yok ki, bunun Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sınıfsal uyanışına çok etkili bir dolaysız katkısı olurdu. Bu her iki ulustan işçi ve emekçilerin mücadele içinde yakınlaşmasını ve kaynaşmasını görülmemiş ölçüde kolaylaştırırdı. Ve Türk burjuvazisi için, işçileri ve emekçileri, milliyetçi önyargılarla ve şovenizmle zehirleyip toplumsal mücadeleden alıkoymak o kadar kolay başarılabir bir iş olamazdı.

Ekim Gençliği

15 Günlük Sosyalist Gençlik Dergisi

EKİM GENÇLİĞİ ARTIK 15 GÜNLÜK

Yüksek öğrenim gençliği hareketinde örgütlenme tartışmaları... Kitle mücadelesi ve örgüt sorunu

Devrimci gençlik hareketinde, geline yerde artık kısırlaşan ve büyük ölçüde yapay bir hal alan üniversite eksenli “örgütlenme-merkezileşme” tartışmaları, yeni eğitim yılının başlaması ile birlikte tekrar canlanmış durumda. ‘80’li yılların ikinci yarısından bugüne devralınan bu gündem, şablon ve isim değişikliklerine rağmen özünü olduğu gibi koruyor.

“Tıkanıklık”, “kitleselleşme” ve “örgütlenme”

Tartışmaları kısır ve yapay bulduğumuzu belirttik. Ancak bu, ele alınan konunun önemini küçümsemediğimiz, görmezden geldiğimiz anlamına gelmiyor. Bugünkü haliyle değil ama devrimci marksist yöntem işletebildiği oranda gençlik hareketi için “örgütlenme-merkezileşme” tartışmalarının yakıcı bir önem taşıdığını düşünüyoruz. Kısırlık ve yapaylık, sorunun kendisinde değil, sol hareketin soruna yaklaşımında ve ele alış yönteminde yatmaktadır. Dahası, sol gençlik çevrelerinin kendi aralarındaki ilişki tarzı ve sorun etrafındaki kümelenişleri de aynı yapaylığı korumakta, derinleştirmektedir.

Tartışmanın muhataplarını ilk planda iki kampa ayıralım. Bu ayrım sol hareketin genelini kesen bir ayrımın uzantısı durumundadır. Yani devrim ve reform kamplaşmasının. Devrimci gençlik grupları ve reformist gençlik grupları diye tanımladığımız bu genel sınıflandırmanın ardından, bir dizi alt sınıflandırmaya gitmek mümkün. Ancak bunu biraz ileriye atarak, reform-devrim kamplaşmasının güncel durumuna değinelim.

Bu iki temel kamp arasında, sorunun ortaya konuluşu ve ilk tespitler sözkonusu olduğunda çok büyük farklılıklar yok. “Gençlik hareketinin durgunluğu”, “12 Eylül rejiminin depolitizasyon saldırısı”, “öğrenci kitlelerinin geri bilinci” vb. üzerine genel tahliller gerek reformistlerin, gerekse de devrimci gençlik gruplarının ortak hareket noktası durumundadır. Dahası ortaklık bununla da kalmıyor, “öğrenci gençlik hareketinde tıkanıklık” ilk tespiti ile de pekiyor. Asıl tartışma da burada başlıyor zaten. Kiminin yüksek perdeden, kiminin alttan ve ürkekçe altını çizdiği “tıkanıklık”ın nasıl

aşılacağı tartışmaları gündeme oturuyor.

“Tıkanıklık” tespiti aslolarak geçmişle bugünün kıyaslanması üzerinden şekilleniyor. Bir yanda, 12 Eylül darbesini önceleyen yaklaşık onbeş yıllık bir zaman diliminde, toplumsal ve siyasal gelişmelerin odağında yer alan kitlesel gençlik hareketi ve “Dev-Genç” örgütlenmesi; diğer yanda bugün toplam (devrimci ve reformist kanatları ile birlikte) kitle tabanı bir kaç bini geçmeyen onlarca gençlik örgütlenmesi. Referans noktası bu olduğu ölçüde ise sonuç kaçınılmaz: “Tıkanıklık” tespiti; “kitleselleşme” ve “örgüt modelleri” tartışmasına çatı oluveriyor.

Bu tartışmanın sınırları sol hareket için, salt gençlik ile çizili değildir. Sol hareket için 12 Eylül öncesi süreç ve bu süreçte devrimci gençlik hareketinin yeri düşünüldüğünde, konunun önemi daha da anlaşılır olacaktır. Neredeyse tamamı 12 Eylül öncesinin görkemli kitle hareketi içinden çıkıp bugünlere gelen grup ve çevreler için bu tartışma, bir bakıma ideolojik/politik/örgütsel varlık sorunu halini almış durumdadır.

Gençlik hareketi, Türkiye sol hareketi için salt bir ilk çıkış noktası değil, aynı zamanda küçük burjuva sosyalizminin temel bir politik-örgütsel varoluş alanı olagelmıştır. Tam da bu yüzden, bugün gençlik hareketinin içinde bulunduğu gerilik ve bu gerilik içerisinde sol hareketin yaşadığı tıkanma kendi sınırlarını aşan bir öneme sahiptir.

Sol hareketin, ‘80 sonrası ilk toparlanma yıllarında, ilk elden yöneldiği alanların başında yine gençlik gelmekteydi. Bu yöneliş, sol hareketin politik ve örgütsel tercihinin temsil ediyordu. Bir çok çevre örgütsel planda adım atamamışken, gençlik örgütlenmelerini kurmaya yönelmişti. Faşist rejimin en karanlık yıllarında, devletin açık alan çalışmalarına dönük saldırılarının en yoğun olduğu dönemlerde ilk çıkan legal yayınların arasında bir dizi gençlik yayının oluşumu (adı gençlik yayını olmayanlar da önemli oranda gençlik ağırlıklı çıkıyordu) bu durumun bir diğer göstergesiydi.

Ancak süreç geleneksel hareketin beklentilerine yanıt vermedi. 12 Eylül faşizmi ilk elden gençlik kitlelerine yönelmişti. Baskı ve terörün yanı sıra, örgütlenme hareketi kırılmış durumdaydı. Bu ilk

kırılma, burjuvazinin tüm egemenlik aygıtlarının ortak yönelimi ile bir karşı-devrimci kampanya ile desteklendi. Depolitizasyon saldırısı her alanda yoğunlaştı. Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül yenilgisinin üzerine, dünyada sosyalist kampın çözülüş süreci geldi. Bu iki temel faktör genelde toplumsal muhalefetin, özelde ise gençlik hareketinin ‘80 sonrası sol harekete uzaklığı belirleyen dinamikler oldular.

Gençlik hareketi ‘80’den bugüne, dönemsel yükselişleri bir yana bırakırsak durgunluğu aşamadı. Bu ise sol hareketin ilk önemli zorlanma alanlarından birini ortaya çıkardı. Gençlik hareketinden beklediği politik-örgütsel gücü alamayan sol hareket, ‘80’lerin sonlarından bugüne “gençlik hareketinin tıkanıklığına” çare aradı durdu. Geline yerde belli bir hayal kırıklığı taşısa bile arayış sürmektedir.

Kitle hareketi ve örgüt sorunu

Reformist ve devrimci gençlik çevreleri arasındaki temel ayrım ilk bakışta “örgütlenme modelleri” çerçevesinde şekilleniyor. Geleneksel devrimci hareket soruna, “devrimci örgüt-demokratik kitle örgütü” şablonu çerçevesinde yaklaşıyor. Yani; devrimci kadroların politik örgütü ve en geniş kitlelerin örgütleneceği demokratik platformlar. Politik bir gençlik hareketinin ihtiyaçlarından ve dinamiklerinden tamamen uzak ve geçmişe öykünen bu tarz; bugün devrimci gençlik örgütlerinin kitle tabanından menkul, tabela demokratik kitle örgütleri enflasyonu yaratmış durumdadır. İşin ilginç yanı, devrimci gençlik örgütlerinin neredeyse tüm siyasal faaliyetlerini üstlenmiş bulunan bu “demokratik gençlik örgütlenmelerinin” hepsi de “gençliğin kitlesel örgütü” olmak iddiasındadır. Kitle hareketi ve örgüt diyalektiğini hiçe sayan bu yaklaşımlar, bir de pratikte dar grupçu ve sektek reflekslerle birleştğinde durum iyice içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Reformist gençlik örgütlenmeleri ise, devrimcileri “kitle hareketinin nabzını tutamamakla, doktriner olmakla, kitle inisiyatifini hiçe sayan üstten örgütler kurmakla, maceracılıkla” vb. vb. eleştiriyorlar. “Kitlelerin

verili durumu”, “akademik ve demokratik mücadele sınırları içerisinde kitleleri eğitmek”, “kitlelerin inisiyatifini oluşturmak” vb. vb. argümanlar ise işin teorisini oluşturuyor.

Bir yanda geleneksel devrimci hareketin, kitle hareketi-örgüt ilişkisini hiçe sayan şabloncu tarzı; diğer yanda reformizmin açık kitle kuyrukçuluğu. “Örgütlenme” tartışmasının pratikte uzlaşmaz bu iki ucu, güncel politika alanında ise aslında birbirinden çok farklı yerlerde durmuyor. Stratejik belirlemelerdeki bir takım ayrımları ve devlete karşı konumlanışlarındaki temelden farklılaşmayı bir yana bırakırsak; devrimci ve reformist gençlik gruplarının gençlik kitlelerine sundukları politik açılımlar ve taktik yönelimler aynı. Akademizmin ve ekonomizmin sınırları her ikisini de belirliyor. Zaten, devrimci ve reformist kanat arasındaki belirleyici ayrım da düzene ve devlete karşı konumlanışta yatıyor.

Devrimci gençlik grupları varlıklarını ve ayrımlarını devrimci duruşlarına ve “militan öncü çıkışlara” havale etmiş durumda. Kitlelere dönük propaganda ve ajitasyon çalışması alanındaki boşluğu ve yaşadığı politik sıkışmayı, şablon örgüt anlayışı ve kadro eylemi ile aşmaya çalışıyor. Reformist hareket ise geri biçimler üretmek ve akademik propagandayı temel almak konusundaki rahatlığını, devletle yüz yüze gelmeme çabasıyla birleştiriyor. “Kitlenin verili durumu” ise; onun pasifist ve medyatik, ama kitle içerisine daha fazla yayılma şansı bulan tarzına maske oluyor. Karikatürize ettiğimiz bu tablo örgütlenme tartışmalarına da yön veriyor aslında. Bir yanda geleneksel devrimci hareketin gençlik kadrolarından menkul “kitlesel demokratik öğrenci örgüt modelleri” (üstte ise devrimci gençlik örgütlerinden oluşan “merkezi koordinasyon” önerileri), diğer yanda reformistlerin liberal çevreleri.

Kitle hareketi ve kitle örgütü

Reformistlerin korku duvarları ile sınırlı, örgütsüzlüğün teorileştirildiği, medyatik-barışçıl “örgüt” modellerini bir yana bırakalım. Gerçi bizim burada bir yana bıraktığımızı, son dönemde devrimci gençlik örgütlenmeleri oldukça önemsiyorlar. Politik ve örgütsel tıkanıklıklarını kendi tarzları ile

aşamadıkları oranda (ve reformist hareketin kitle tabanının görece kitleselliğini farkettileri ölçüde) yüzlerini reformistlerin tarzına çeviriyorlar. Kitle hareketi ve kitle örgütü arasındaki diyalektik ilişkiyi yakalayamadıkları oranda, “kitleselleşme” sorununun çözümünü yine biçimde arıyorlar. Özellikle ‘95-’96 döneminin ardından “kitle çalışması” ve “birimlere yönelmek” adına; devrimci örgüt söylemini neredeyse tamamen bırakan, medyatik ve barışçıl biçimlere yönelen, zaten yok denecek kadar sınırlı yürüyen siyasal ajitasyonu bırakıp akademik propagandayı yükselten bir hat dikkati çekiyor. Bunun doğal bir uzantısı olarak “kitleler gözünde meşru”, “demokratik öğrenci örgütü modelleri” iyice ön plana çıkıyor. Özgür Gençlik çevresinin “**dernek**” çağrıları ve Devrimci Gençlik çevresinin “**öğrenci meclisleri**” önerisi aynı sürecin farklı iki sonucu durumunda.

Kitleselleşme sorunu üzerinden gençlik hareketinde “tikanma” tespiti yapanlar, “tikanma”yı da “örgüt modelleri” üzerinden aşmayı hesaplıyorlar. Özünde ise bu, reformistlerin açıktan ürettikleri kitle kuyrukçusu tarzın karşı uçtaki yansıması durumundadır. Yani, “kitlelerin gözünde meşru, en geniş öğrenci kitlesini kapsayacak, akademik-demokratik mücadeleyi yürütecek” örgütler kurulduğunda “kitleselleşme” sorunu çözülecek ve “tikanıklık” aşılabilecek. Kitle hareketini önceleyen, dahası ufkunu daha başta daraltan bu yaklaşım, pratiğin gerçekliği karşısında çoktan yenik düşmüş durumdadır.

Öğrenci gençlik hareketinin bugün temel eksikliği örgüt şablonları değil, politik bilinç ögesidir. Gençliğin gerçek ihtiyacı; salt akademik propagandanın güncel tekrarlarıyla değil, politik ajitasyon ve propagandanın yükseltilmesiyle giderilecektir. Öğrenci gençliğin politik gelişimini hızlandırmak, onu politik olarak eğitebilmek ve politik mücadeleyi yükseltmek temel görev alanı durumundadır. Bu, akademik-ekonomik mücadelenin yadsınması anlamına gelmez. Ancak bu mücadelenin, öğrenci gençliği politikleştirme hedefine bağlanması gerektiği anlamına gelir. Sadece öğrenci gençliğin akademik-ekonomik istemleri ile sınırlı kalmayan, birleşik/politik bir gençlik hareketi yaratma hedefini gözetken devrimci siyasal ajitasyon yükseltilmelidir.

Öğrenci hareketinin geri ve görece durgun olduğu süreçlerde akademik-ekonomik istemleri sahiplenmenin ve bu ekseninde gelişen bir yükselişi zorlamanın gerektiği açıktır. Bu gereklilik çerçevesinde, günümüzde akademik-ekonomik istemlerin yükseltilmesi gerekliliği de yadsınmaz. Ancak bu hiç bir biçimde siyasal ajitasyonun geri çekileceği anlamına gelmez. Tam tersine daha da yoğunlaşmasını gerektirir. Akademik-ekonomik istemleri siyasal ajitasyonla birleştirebilmek gerekir. “*Devrimcilerin görevi bu akademist protestocu yığınına çatışmanın nesnel olarak önemini açıklamaktır. Bu çatışmayı bilinçli bir politik çatışmaya dönüştürmektir. Bu,*

yoğun bir siyasal ajitasyonu gerektirir. Ve siyasal ajitasyon hiçbir zaman boş gitmez. Ve bu ajitasyonun başarısı da derhal çoğunluğun politik bir eyleme çekilip çekilmemesiyle ölçülemez.” Lenin’den alınan bu satırlar önümüzdeki görevi açık bir biçimde ortaya koymaktadır.

Sorunu bu şekilde tanımladıktan sonra kitleselleşme sorununun, örgüt şablonları üzerinden tartışamayacağını bir kez daha yineleyelim. Dahası, tespit edilen tikanıklığın gençlik hareketi için değil, ona önderlik iddiasındaki sol hareket için tanımlamak gerektiğini de ekleyelim.

Tartışmanın güncel biçimleri üzerine

Bugün yüksek öğrenim gençliği hareketine baktığımızda reformist kampın ana temsilcisi olarak karşımıza Koordinasyon çıkıyor. ‘95-’96 sürecinde de etkin bir rol oynayan Koordinasyon, salt kitleselliği ile değil, iyice oturan ve billurlaşan politik kimliği ile de öne çıkmaktadır. ‘95-’96 sürecinde, başta Öğrenci İnisiyatifi gelmek üzere, onun politik takipçisi olan diğer reformist yapıların ise Koordinasyon’la olan farklılıkları iyice silikleşmiş durumdadır. Eğer arada bir farktan söz edilecekse eğer, bu örgütsel birlik alanında şekillenmektedir. Koordinasyon, her ne kadar içinde ideolojik birlik iddiası taşıyan bir takım öğeler barındırsa bile, örgütsüzlüğün örgütlenmesi durumundadır. Otonomlardan rock gruplarına, çevrecilerden anarşistlere dek geniş bir yelpazeyi mümkün olduğunca merkezi bir irade oluşturmada bünyesinde barındırıyor. Kendiliğinden gelişimin sınırlarında, hareketin önünde ciddi bir barikat işlevi görüyor.

‘95-’96 sürecinde, akademik-ekonomik mücadelenin kendiliğinden gelişimi Koordinasyonu ön plana çıkarmış, dahası onu bir takım militan eylem biçimlerinin içine sürüklemişti. Üstelik devrimci gençlik hareketinin ÜÖP çıkışı, Koordinasyon içindeki devrimci söylemi ve örgüt kavrayışını kışkırtan bir rol oynamıştı. Ancak ÜÖP ve işgaller dönemi ile başlayan çıkışın, kısa bir süre sonra 23 Mart’ı izleyen süreçte dibe vurması bu durumu tamamen ortadan kaldırdı. Aradan geçen zaman dilimi ise, Koordinasyon’un liberal kimliğinin oturmasına yaradı. 23 Mart sonrası gelen durgunluk ve moral yitimi, Koordinasyon’un devrimci harekete karşı üstünlük yakaladığı bir atmosfer yarattı.

Bu aynı süreç devrimci gençlik grupları içinse bunalımın ve sıkışmanın arttığı bir dönem oldu. ‘95-’96 çıkışı ile biraz nefes almayı umut eden, dahası kendiliğinden hareketin sunduğu olanaklarla militan bir yükseliş ivmesi yakalayan devrimci gençlik hareketi 23 Mart sonrası süreçte, devletin karşı devrimci saldırısını boşa çıkaracak gücü de bulamadığı oranda dibe vurdu. Bu dibe vuruşun ilk sonucu ÜÖP’ün fiili tasfiyesi oldu.

Örgütlenme ve kitleselleşme sorunu, daha işgaller dönemi yaşanırken gündeme tekrar oturmuştu. Devrimci gençlik kendiliğinden hareketin verdiği güç ve

ilk çıkışın moral dinamikleri ile “hareketi kucaklamak ve eylemli sürecin meyvalarını toplamak” çerçevesinde ele alınan sorun, 23 Mart’ı izleyen süreçte yine “tıkınıklığı aşmak” boyutuna döndü. Örgütlenme modelleri üzerine bir dizi tartışma yürüdü, şablonlar tekrar çıkarıldı, örgütlenme sorununu çözmeye dönük kurultaylar düzenlendi vb. vb...

Bugün bu tartışmaların içerisinde “dernek” ve “öğrenci meclisleri” önerileri ön plana çıkmış durumda. Devrimci Gençlik çevresinin “öğrenci meclisleri” yönelimi, bu çevrenin son dönem genel politik yöneliminin içinde anlam kazanıyor. Genel planda “demokratik anayasa”, “demokratik Türkiye” çağrısı etrafında şekillenen politikaları, üniversitelerde “özerk-demokratik üniversite” etrafında somutlanıyor.

Daha ‘90’ların başında TÖDEF ile yüksek öğrenim gençliğinin merkezi örgüt ve temsiliyet sorununu çözen(!) Devrimci Gençlik, şimdi de meclisler ile kitleselleşme sorununu çözüyor. En geniş öğrenci kitlesini kucaklamak, akademik mücadeleyi yükseltmek adına meclislere faşistler ve Aydınlikçılar hariç, neredeyse herkes çağrılıyor. Dahası meclislerin demokratik ortamının bozulmaması, en geniş katılımın engellenmemesi için devrimci siyasal ajitasyon tamamen ortadan kaldırılıyor. Üstelik diğer devrimci çevrelere de, bu konuda yasakçı bir tavır geliştiriliyor. Öğrenci meclisleri çalışmasında gelişen bu yasakçı tutum, genel planda ise diğer devrimci gençlik güçlerinden tamamen uzak duruş ile tamamlanıyor. En son devrimcilerle iş ve güç birliklerine girmeyeceklerini, var olan tüm birliklerden de çekildiklerini açıklayan Devrimci Gençlik çevresi bu tutumunu yer yer hakarete varan bir saldırganlıkla sürdürüyor.

Dernek yönelimi ise bugün Özgür Gençlik çevresi tarafından temsil edilmekte. Özgür Gençlik neredeyse tüm çalışmasını, derneklerin meşrulaştırılması adına, dernek isimleri ve DEB üzerinden yürütüyor. DEB (Demokratik Eğitim Birliği) bilindiği gibi yine 23 Mart sonrası süreçte, yurttever gençlik ve Özgür Gençlik çevresi tarafından (daha doğru bir ifade ile onların dernekleri, demokratik kitle örgütleri ve plaformları tarafından) düzenlenen Demokratik Eğitim Kurultayı’nın bugünkü uzantısı durumundadır. Özgür Gençlik’in DEB ve dernekler üzerinden yürüttüğü çalışma ise akademik-ekonomik ajitasyonu temel alıyor. Bu çalışma içinde, devletin devrimci öğrenci hareketinin önderlerine, özellikle de dernek yöneticilerine dönük tutuklama saldırısı gibi önemli siyasallaşma fırsatları bile, derneklerin meşrulaştırılması çabası adı altında akademik teşhir malzemesi olmaktan öteye geçmiyor.

Bizim için sorun derneklerde çalışıp-çalışmama sorunu değildir. Ortada gençlik hareketinin politikleştirilmesi sorunu durduğu ölçüde, örgüt modelleri üzerinden tartışmanın ilerletilmesini anlamlı bulmuyoruz. Kitle örgütleri, kitle hareketi içerisinde kimliklerini kazanır. Dahası kitleselleşme sorununun

çözümü de, kitle mücadelesinin gelişimine bağlıdır. Birleşik/politik bir gençlik hareketi örgüt şablonları ile değil, sürekli, sistemli ve etkin bir siyasal çalışma ile yaratılabilir. Şüphesiz ki, bu çalışma çerçevesinde dernekler de müdahale ve çalışma alanlarımız olacaktır. Ancak bu, meşruiyet ve kitlesellik adına derneklerde siyasal ajitasyonumuzu geri çekeceğimiz anlamına gelmez. Dahası, dernekleri mutlaklaştırıp tek araç olarak ele alacağımız anlamına da gelmez. Çalışma alanlarının özgünlükleri ve potansiyelleri gereği, farklı araçları bir arada kullanacağımız açıktır.

Önümüzdeki dönem akademik-ekonomik istemlerin yükseltilmesinin bize bir takım olanaklar sağlayacağı açıktır. En başta, artık tümüyle meşruiyetini yitirmiş olan YÖK’ün varlığı bile başlı başına bir imkana dönüştürülebilir. Mersin Üniversitesi’nin çıkışı ile tekrar gündeme gelen YÖK tartışmaları siyasal ajitasyon için uygun bir zemin yaratmış durumdadır. Devletin yüksek öğrenim gençliği karşısındaki kurumsal temsilcisi YÖK, bugün tüm akademik-ekonomik sorunların odağında görülmektedir. Dahası, eğitim bileşenlerinin (öğrenci ve eğitim emekçilerinin) bağımsız politik gelişiminin ve temsiliyetinin önündeki en önemli engel durumundadır. ÖTK saldırısı ile birleştirildiğinde bu durum özerk üniversite talebinin yükseltilmesi için uygun koşulları yaratmış durumdadır. 6 Kasım ile de birleştirilebilecek olan YÖK karşıtı bir kampanya ve eğitim bileşenlerine üniversite yönetimlerinde söz ve yetki talebi öğrenci kitlesi üzerinde yankı bulabilecektir. Akademik mücadelenin bize önümüzdeki dönem için sunduğu bu olanakları politik ajitasyonun birer kaldırıcı haline getirebilmek, birleşik/politik bir gençlik hareketi yaratabilmek ise önümüzde duran bir görev. Bu çerçevede siyasal kitle çalışmasının tüm araç ve biçimlerini kullanmak, etkin ve sürekli bir siyasal ajitasyon-propaganda faaliyeti örgütlemek zorundayız. Bu başarılabilirdiği ölçüde birleşik/politik bir gençlik hareketi yaratmanın nesnel koşullarını yakalama şansı bulacağız. Bu ise pratikte tüm bu tartışmaların son bulması anlamına gelecektir.

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

Kahrolsun emperyalist saldırganlık! ABD Ortadoğu'dan defolsun!

Önce bizzat devlet başkanı Bill Clinton'un ağzından "PKK'nın bölgedeki varlığından rahatsız" şeklinde bir açıklama yapıldı. Ardından aralarında PKK ve beş Filistin'li örgütün de bulunduğu 30 "terör örgütü"ne ait bir rapor yayınlandı. Bu raporda bu örgütlerle ilişkisi olan ya da yardım eden ülkelerin "cezalandırılacağı"ndan söz edildi.

Sömürgeci Türk Devleti Güney Kürdistan'ı bir kez daha işgal etmişti. İşgal yalnızca Güney'de değil genel olarak bölgede gözle görülür bir hareketliliğe yolaçmıştı. Suriye ve Irak sınırı askeri yığınak yapmış, İran ise Irak topraklarında mevzilenen rejim muhaliflerine (Halkın Mücahitleri) dönük saldırılarda bulunmuştu. Tam da bu sırada yeni Ankara büyükelçisi adayı Mark Parris, TC'nin Güney Kürdistan'a dönük müdahalesiyle dolaysız ilişki çerçevesinde, "Türkiye aracılığıyla İran ve Irak'ı kısıkaça tutuyoruz" şeklinde bir açıklama yaptı. Bunu, özellikle İran'ın Irak'taki muhaliflerine dönük hava saldırıları bahane edilerek, 50 adet F-14 ve F-18 uçağı taşıyabilecek kapasiteye sahip Singapur'daki Nimitz adlı uçak gemisinin Körfez'e gönderilmesi izledi.

Dahası var. İşgalci Türk ordusunun Güney Kürdistan'da olduğu bir sırada İsrail Genelkurmay Başkanı Amnon Lipkin-Shahak Türkiye'ye geldi. Konuk Genelkurmay Başkanı'nın ziyaretinin amacını üst düzeyde bir İsrail askeri yetkilisi şöyle açıklıyordu; "Türkiye ve İsrail uzun menzilli füzeler üzerinde aylardır düşünüyorlar. İki ülke, Shahak'ın ziyareti sırasında özellikle uzun menzilli Delilah füzeleri projesini gözden geçiriyorlar. Çünkü Rus yapımı S-300 füzelerinin Kıbrıs'a verilmesi büyük kaygılar yaratıyor. Ve Ortadoğu'daki kaygı; Irak, Suriye ve İran'ın füzeleri alarm verici boyutlara ulaşmış durumda."

Güney Kürdistan bahane: ABD bölgeye müdahaleye hazırlanıyor

Sömürgeci Türk devletinin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini ezmek ve bunu bölgeye dönük emperyalist yayılmacı heveslerini gerçekleştirmenin dayanağı haline getirmek amacıyla Güney Kürdistan'ı işgale giriştiği açıktır. Nedir ki bu gerçeğin sadece bir yönüdür. İşgalin öncesinde ve

sonrasında emperyalist cephede yapılan tüm açıklamalar ve bunu izleyen gelişmeler açıkça göstermektedir ki, bu işgalin önceliklerden farklı yönleri de vardır.

Birincisi, bu işgal sömürgeci burjuvazinin tek başına kararlaştırıp gerçekleştirdiği bir hareket değildir. ABD ile dolaysız ilişki içinde, onun isteği ve aktif desteği çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. ABD'nin işgalin her aşamasında dolaysız rolü vardır. Bunu İsrail'in açık ve dolaysız desteği tamamlamaktadır. Demek oluyor ki Güney Kürdistan'ın işgali emperyalist saldırganlığın Ortadoğu'daki yeni mihverdi ABD-TC ve İsrail'in birlikte kararlaştırıp-gerçekleştirdikleri bir girişimdir.

İkincisi; Güney Kürdistan'a dönük bir yönü olsa da, işgal bundan öte amaçlara haizdir. Güney Kürdistan yalnızca bir bahanedir. İşgal esas olarak ABD'nin tüm Ortadoğu'ya dönük amaçları çerçevesinde gerçekleştirilmiştir.

ABD uzun süredir Güney Kürdistan da dahil bölgedeki gelişmelerden rahatsızdır. Güney Kürdistan'da işler iyi gitmemektedir. Dublin'den sonra "Ankara süreci"de çıkmaza girmiştir. ABD'nin güneye dönük plan ve politikalarının hayata geçirilmesinde bugüne dek dayanak rolü oynayan Güney'li işbirlikçiler gelinen yerde bu konumlarını büyük ölçüde yitirmişlerdir. Barzani haini Kürt halkı tarafından iyice tecrit edilmiştir. Peş peşe yaşadığı başarısızlıkların sonucu olarak çözülüş içindedir. Talabücretsiz PDF Kitap Arşiv - https://rantey.org

(kuşkusuz sinsi amaçlarla) PKK'ya yaklaşmaktadır. Ve nihayet, Güney Kürdistan'da işbirlikçilere, TC'ye ve ABD'ye karşı tepkiler yoğunlaşmış, birleşik bir direnişe dönüşmüştür.

ABD'nin İsrail ile birlikte bölgedeki en güvenilir müttefiki olan sömürgeci Türk devleti hızlı bir yıpranma ve tecrit süreci yaşamaktadır. Bölgede oynadığı haksız ve kanlı rolü nedeniyle yalnızca Kürt halkının değil, diğer halklarının da açık düşmanlığını kazanmıştır.

TC başta İran ve Suriye olmak üzere hemen tüm bölge devletleri ile çatışmalı hale gelmiştir. İsrail ile dostluğu ve ABD'ye köpekçe sadakati bölgede onu her geçen gün biraz daha yalnızlaştırmaktadır.

ABD'nin Ortadoğu'daki en güvenilir müttefiki olan İsrail ise, Filistin'deki işgalci kimliği, Filistin kurtuluş hareketine dönük tümüyle haksız ve haydutça rolü ve nihayet tarihi Arap düşmanlığı nedeniyle bölgede öteden beridir bir yalnızlık içindedir. Deyim yerindeyse halihazırda bölgede kendi gibi kirli bir devlet olan TC'den başka dostu yoktur. Tek sermayesi de ABD'nin etkin desteği ve emperyalist saldırganlığıdır.

Şüphesiz ABD'yi rahatsız eden gelişmeler sadece bunlar değildir. Irak'ın durumu biliniyor. Suriye ve İran iki de bir ABD tarafından "terörü destekleyen ülkeler" olarak niteleniyorlar. Hem bu nedenle ve hem de ABD-TC ve İsrail saldırgan ittifakı nedeniyle doğal olarak ABD karşıtı bir tutum içindedirler. Dahası henüz somut bir hal almamış olsa da bu üç ülke kendi

aralarında bloklaşmaya çalışıyorlar.

Onları Libya'nın açık ABD karşıtı tutumu tamamlıyor. Öte yandan kendileri de sömürgeci olan bu üç devlet de diğer batılı emperyalist ülkelerle açık ve gizli ilişkiler geliştiriyorlar. Örneğin, İran yakın tarihte Fransız Total tekeli ile 2 milyar dolarlık bir doğal gaz anlaşması yaptı.

Bir yandan müttefikler cephesinde ve öte yandan karşıt cephedeki tüm bu gelişmeler ABD'yi telaşlandırmakta, bölgeye dönük kapsamlı bir müdahaleye zorlamaktadır. Gerçek budur.

Güney Kürdistan'da PKK'nın tasfiye edilmesi, oluşmakta olan birleşik direniş odağının dağıtılması ve Güney'li işbirlikçilerin yeniden ön plana çıkarılması için TC harekete geçirilmiştir. Suriye, Irak ve İran açıkça tehdit edilmektedir. Nimitz adlı uçak gemisi bu amaçla Körfez'e gönderilmiştir. İsrail Genelkurmay Başkanı'nın Türkiye'ye gelişi son derece anlamlıdır. Uzun menzilli füzeler dahil her türlü ileri savaş tekniğinin Türkiye'ye sunulacağı ilan edilmiştir.

ABD-TC ve İsrail stratejik işbirliği pekiştirilmektedir. Bölgeye dönük bir saldırganlığın, kendi deyimlerince "caydırıcı bir güç" olduğunun daha iyi görülmesi için ertelenen Akdeniz tatbikatının muhtemelen Ocak ayında gerçekleştirileceği açıklanmaktadır. Özetle nereden bakılırsa bakılsın ABD bölgeye dönük bir müdahale hazırlığı içindedir. Kürt ve Filistin halkları başta olmak üzere bölge halkları yeni bir emperyalist saldırganlıkla karşı karşıyadırlar.

Ortadoğu'da Emperyalist

Saldırganlığa Hayır!

Kahrolsun ABD-TC ve İsrail İttifakı!
ABD Ortadoğu'dan Defolsun!

YAKINDA KİTAPÇILARDA

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Paylaşılamayan petrol ve ABD-İran ilişkilerinde sürpriz yumuşama!

ABD ve İran silahlı kuvvetleri Basra Körfezi'nde muazzam bir gövde gösterisi başlatmış bulunmaktadırlar. Bu tür askeri yığınak ve seferberliklerin amacı genellikle hep aynıdır. Ya karşılıklı birbirlerini ya da ortaklaşa birilerini tehdit etmek, gözdağı vermek. Ama bu kez, tarafların beyanatlarına göre, sözkonusu askeri manevraların amacı farklı. Yani, ABD ve İran yöneticileri barış masasında kucaklaşmak amacıyla silahları kuşanmış oluyorlar.

Son yılların dikkat çeken temel özelliklerinden birisi olayların patlak vermelerinde, akışlarında ve yön değiştirmelerinde görülen hızdır. Aynı şekilde nerdeyse gününbirlik yeniden biçimlenen gündeme ayak uydurmaya çalışan politikaların üretimi de hızlanmış durumdadır. Başka alanlarda olduğu gibi uluslararası ilişkilerde de gelişmeler böyle yaşanmakta, politikalar hızla değişmekte, ittifaklar hızla bozulmakta, yeni ittifaklar nerdeyse ansızın üretilmekte ve devreye sokulmaktadır.

ABD ve İran'ın Basra Körfezinde başlattıkları askeri gövde gösterisi de, deyim yerinde ise, tarihin hızlanışının somut bir göstergesini oluşturmaktadır. Neden?

Son dönemde Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin neden olduğu yerel kargaşaya bağlı olarak İran-İrak sınırında bazı ciddi olaylar yaşanmaktadır. Bu gelişmelerin kaba özeti şöyle yapılabilir. Irak topraklarını üs olarak kullanan Halkın Mücahitleri örgütü İran'a yönelik askeri operasyonlar gerçekleştirmektedir. İran ise hava kuvvetlerini kullanarak misillemede bulunmakta, Irak hava sahasını ve zaten kalbura dönüştürülmüş egemenliğini ihlal etmektedir. Bu duruma Irak yönetimi seyirci kalmamaya çalışmakta, ABD'nin dayattığı yasakları çiğneyerek kuzeyde hava kuvvetlerini İran topraklarına yönelmektedir. Aynı mekanda yaşanan yerel Kürt grupları arasındaki çatışmalar bir de TC'nin başlattığı sınırötesi operasyon eklenince geriye olayın adını koymaktan başka bir şey kalmıyor: Dört başı mamur bir bölgesel kriz.

Ancak, sözkonusu bölge ne yazık ki bu tür krizlere alışmış durumdadır. Dolayısıyla da geline aşamada sıradanlaşan krizin bölgedeki devletler arasında büyük ölçekli bir alevlenmeye dönüşme şansı şu anda azdır.

Bölgede emperyalist güç sıfatıyla tek nüfuz sahibi olan ABD, yaşanan karmaşıklık ve olayları bahane ederek bir kaç hafta önce 5. filosunu Basra Körfezi'ne sevketti. Sonraki günlerde olayların daha da karmaşılaşması üzerine ise Pentagon'un acil kararıyla buna 50 savaş uçağı taşıyan *Nimitz* uçak gemisi de eklendi. ABD emperyalizminin Körfez'de başlattığı bu

askeri gövde gösterisinin amacı başlangıçta İran'ı uyarmak olarak açıklanmıştı. Çünkü, İran hava kuvvetleri Irak'ın kuzey bölgesinde bulunan Halkın Mücahitleri örgütünün mevzilerini bombalıyorlardı. İran'ın Irak'a yönelik bu sınırötesi operasyonu ABD emperyalizmi tarafından büyük bir yüzölçümle uluslararası hukuk kurallarının ve anlaşmalarının hiçe sayılması, yani Irak'ın toprak bütünlüğünün tehlikeye düşürülmesi, ulusal egemenliğinin çiğnenmesi olarak yorumlandı. Kısacası ABD'nin *Nimitz* uçak gemisi ile takviye edilen 5. filosu İran'a gözdağı vermek amacıyla Basra Körfezine sevk edilmişti.

ABD'nin askeri donanması manevra alanına henüz kavuşmadan bölgede askeri nitelikte olmayan başka gelişmeler yaşandı. Fransız petrol tekeli Total'in önderliği ve Rusya ile Malezya'nın ortaklığı sonucu oluşturulan konsorsiyumun İran devletiyle doğal gaz yataklarının işletilmesi için bir anlaşma imzaladığı açıklandı. İngiliz Shell'in de, tüm inkar ve yalanlamalara rağmen, anlaşma imzalamak için İran'la yoğun pazarlıklar içinde olduğu ortaya çıktı. Militarist gücünü seferber ederek Körfez'e giden, Total/İran anlaşmasını incelemeye alan ABD'nin sert bir tavır takmadığı bekleniyordu. Kaldı ki dışişleri bakanı Madeleine Albright Total/İran ilişkileri konusunda *"bu anlaşma içinde Fransa'nın tavırını anlayışımızı aşmış" durumunda olduğunu,* *"İran rejimini yalnızlık içinde tutmak amacıyla ABD sarfettiği çabaların dostları tarafından desteklenmesinin reddedilmesini görmekten çok endişe duyduğunu, hatta delişete kapıldığı"* belirtmişti. Boris Yeltsin bile, ABD'nin İran'la ticari ilişkilerde bulunanlara yaptırım uygulamayı öngören d'Almato yasasını uygulamaya geçme ihtimali karşısında, oldukça sert bir çıkışta bulunmuştu.

Son gelişmeler ve Körfez'de yaşanan sahneler bu tahminlerin hiç birisinin doğrulanmadığını göstermektedir. ABD İran'ı tehdit etmekten son anda vazgeçti. 2 Eylül günü, ABD'nin İran rejimini yalnızlık içinde tutma çabalarına dostlarından yeterli desteği bulamadığından yakınan Madeleine Albright, aradan henüz 10 gün geçtikten sonra Halkın Mücahitleri örgütünü uluslararası bağlamda terörist bir grup ilan etti. Halkın Mücahitleri örgütünün bu kategoriye konması İran yönetiminin hep rededilmiş olan eski bir talebidir. Üstelik ABD Kongre'si Halkın Mücahitleri örgütüne daha iki yıl öncesine kadar mevcut İran rejimine alternatif bir güç gözü ile bakıyordu. Madeleine Albright'ın bu açıklamasının hemen ardından Pentagon seferber ettiği donanmaya ve ünlü uçak gemisi *Nimitz*'e son anda ve her şeyden önce yeni bir talimat yetiştirdi. Nasıl olsa

şamar oğlanı hazırda bekliyor! *"Saddam Hüseyin'in Irak'ın güneyinde Birleşmiş Milletler Örgütü, yani ABD, kararıyla yasaklanmış olan hava sahasını ihlal etmesini engelleyin!"*. Yine aynı günlerde ABD, Darhan'da (Suudi Arabistan) Haziran 1996'da 19 Amerikan askerinin ölümüne yol açan ve İran'a atfedilen suikast araştırmasını rafa kaldırdığını açıkladı. Aynı dönemde, Lookerbie uçak suikastının İran'a yakınlığı ile bilinen Libya'ya fatura edilmesinden vazgeçilme eğiliminin ağır basmaya başlaması dikkat çekicidir. İlk günlerde şiddetli tepkilere yol açan Total/İran anlaşması da birkaç gün içinde neredeyse tümüyle unutuldu.

ABD emperyalizminin İran'a yönelik politikasındaki ani sayılabilecek bu değişikliğin arkasında hangi nedenler yatmaktadır? Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki bu değişim ABD'nin tek tarafı bir kararı değildir. Böyle bir değişim talebi çoktan beri İran yönetiminden de gelmekteydi. Son seçimler sonucunda bu ülkede yaşanan yönetim değişimini böyle bir sürecin açıktan başlatılmasını kolaylaştırdı. Diğer taraftan, ABD'de başını dışişleri eski bakanı James Baker'in çektiği bir lobi çoktandır ABD'nin İran politikasını değiştirmesi için kampanya yürütmekte olduğu bilinmektedir. İran'ı karantinede tutma politikasının artık abestliğinin, aptallığın üst sınırlarına dayandığını öne süren ABD petrol lobisi, İran'ın petrolünü ciddi bir biçimde ve mütemadiyen kaybetmekten korkuyordu. İran yönetiminin başkanlık seçimleri sonucu yumuşaması, İran petrol ve doğal gaz pazarına el atmak isteyenlerin çoğalması ve uluslararası ittifaklar oluşturarak atağa geçmeleri ABD dış politikasında petrol lobisinin baskın çıkmasına yol açan faktörlerin başında gelmektedir. Kısacası ABD'nin tavır değiştirmesi ve bunu büyük bir tezcanlılıkla ilan etmesinin ardında dünya petrol piyasasında kıran kırana sürmekte olan mücadele yatmaktadır. Bu mücadele önümüzdeki günlerde tam hızını alacaktır. Fransa, Rusya ve Malezya'nın İran doğal gaz pazarı için oluşturdukları türden yeni ittifaklar oluşmaktadır. Örneğin, Rusya kendi petrolünün ve doğal nüfuz alanı saydığı Kafkaslar ve Orta Asya'daki zengin petrol ve doğal gaz rezervlerinin elinden tamamen çıkmasından, yeterince yararlanamamaktan korkmaktadır. Çin geçen hafta artık dünya petrol pazarında pay talep ettiğini ve Orta Asya petrolollerinin işletilmesinde doğal bir taraf gözü ile bakılmak istendiğini açıkladı.

Bu alanda büyük bir uluslararası hengamenin başlangıcında olduğunu ABD emperyalizmi pekala bilmektedir. Petrol piyasasında önemli bir yeri olan İran, Körfez/Orta-Asya ölçeğinde bakıldığında, son derece stratejik bir

mevzide olduğu açıktır. İran-ABD husumeti geline noktada hiç bir anlam ifade etmemekte, herhangi bir politik kategoriye girmemektedir. Tersinden ise İran yöneticilerinin ABD'ye yönelik içi boş anti emperyalist söylemi giderek anlamsızlaşmış, ciddiyetini kaybetmiştir. ABD'nin İran'a uygulamayı sürdürdüğü ambargo da eşdeğer bir ciddiyetsizliğe tekabül etmektedir. Benim nüfuz alanıma girmiyorsan, doğal zenginliklerini bana sunmuyorsan o halde uluslararası terörizmin mimarisin! vs. Sonuçta, konjonktürel bir politik tavır bir politik norma dönüştürülmüş, zorla sürdürülmek istenmiştir. Belli bir süreden sonra bu politikanın sıkıntı yaratmaktan, başbelasına dönüşmekten başka bir işlev görmediği ortaya çıkmıştır.

ABD Basra Körfezine askeri yığınak yaparak İran petrolünün işletilmesini ve satışını ilelebet engelleyemez. Bu politikayı uygulamada bugüne kadar önemli ölçüde başarılı olduğu bu gerçeği değiştirmeye yetmemektedir. Kapitalist dünya saflarındaki homojenlik ve ABD'nin tartışılmaz önderliği artık geride kaldı. Berlin duvarının yıkılması ile başlayan geçiş süreci kapanma aşamasına dayanmış bulunuyor. Tek kutuplu kapitalist sistem içindeki merkezkaç güçlerin sayıları artıyor, aralarındaki çelişkiler keskinleşiyor. Bu güçler arasındaki rekabet, ticari savaş henüz doğrudan bir askeri dalaşmaya dönüşmüş değildir. Halen, Kara Afrika kıtasında olduğu gibi araçlar aracılığı ile çatışılmakta, savaşılmaktadır. Öyle idare edilmektedir. Dolayısıyla, konuşma sırasının henüz silahlara gelmediği bir bağlamda ABD'nin İran ambargosunu daha fazla sürdürmesinin, bu ülke pazarını rakiplerine yasaklamasının koşulları yoktu. Yasak politikasında daha fazla ısrar edilmesi durumunda sürecin ABD'nin çıkarları aleyhine bir rotada ilerleyeceği açıktır. Örneğin, ABD ambargosunun Çin'in, ya da Rusya'nın da içinde bulunduğu bir koalisyonu karıştırmak anlamında caydırıcı bir etki yapabileceğini düşünmek zordur.

Kaş yaparken göz çıkarma olmasın diye, ABD emperyalizmi petrol ve doğal gaz pazarı İran'la ilişkilerini yumuşatmaya karar vermiş bulunuyor. Gelişmelerin akış hızı hesaba katıldığında İran-ABD ilişkilerinin normale dönüşmelerinin fazla zaman almayacağı anlaşılmaktadır. Kaldı ki ilk ilişkiler son derece garip bir ortamda, askeri tatbikat çerçevesinde başlatıldı. Basra Körfezi gibi dar bir alanda iki tarafa ait 150 civarında savaş gemisi ve sayısız mürretebat, generallerin birbirlerine iltifat yağdırmaları eşliğinde, burun buruna manevra yapmaktadırlar. *Nimitz* uçak gemisi kaptanı koramiral John Nathman bu balayının "mesleki ve kibar ilişkiler içinde sürdüğünü" ifade etmektedir.

Asya'da mali kriz derinleşiyor

uluslararası mali dengeler açısından önemli ve hassas halkalar oluşturmaktadır. Bu ülkelerin her birisi birer Meksika'dır. Bu ülkelerde yabancı sermayenin ürkütülmesi, zor ve uzak bir ihtimal değildir."

Meksika, sermaye çevreleri için, mali krizin arifesine kadar ideal bir örnek oluşturmaktaydı. Yatırım için emin ve risksiz bir pazar sayılan bu ülke 1994 yılında iktisadi performansından ötürü ödüllendirilmiş ve OCDE'ye üye edilmişti. Gerisi biliniyor.

Bugün daha büyük ölçekli bir mali krizle yüzyüze gelmiş ve iflasın eşğine dayanmış Asya ülkeleri için de aynı şey geçerlidir. Yaklaşık otuz yıldır bu ülkeler, iktisadi performanslarından ötürü, özgün isimleri yerine, ejderha, kaplan, aslan vb. vahşi hayvan isimleri ile anılıyorlardı. Geri kalmışlık içinde bocalayan diğer ülkelere zaman kaybetmeden taklit edilmesi gereken dört başı mamur örnekler olarak gösteriliyorlardı. İşte bu "mucize"ler yaratan ülkelerin sosyo-ekonomik bağlamdaki temel karakteristiklerinin ortaya konulması, mevcut mali krizin çıkış nedenlerini de açıklık getirecektir.

1) Bu ülkelere her şeyden önce yoğun, ucuz ve görece, kalifiye işgücü rezervlerine sahiptirler. Başka bir ifade ile, emeğin sömürü oranının, yani artı-değer gaspetme olanaklarının dorukta olduğu istihdam alanlarıdır.

2) Rüşvet ve yolsuzluk bütün bir devlet mekanizmasını kapsamış bulunmaktadır.

3) Rüşvetle işleyen devlet, müdahaleci bir iktisadi politika ile, yatırımları ve mali kaynak transferlerini yönlendirmektedir. Toplumsal zenginlik kaynaklarını, kamu gelirlerini, emekçilerden toplanan vergileri, devlet, belli odaklara rahatça aktarmakta, belli çevrelere peşkeş çekmekte, onlara sermaye olarak sunmaktadır.

4) Toplumsal güçler terör altında tutulmaktadırlar. En temel hak ve özgürlüklere hayat hakkı tanınmamakta, tahammül edilmemektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler en temel haklarını savunma olanaklarından ve örgütlülüğünden yoksundurlar. Örnek vermek gereksizdir. Endonezya ve Güney Kore'de toplu katliamlar bir yana, emekçilerin periyodik olarak maruz kaldıkları devlet terörünü, uygulanan kaba şiddetin düzeyini hatırlatmak yeterlidir.

Uluslararası sermaye çevreleri için, konumlanmak için

aradığı koşullar tam da bunlardır. Yabancı sermaye bu koşulların birarada bulunduğu alanlara yerleşerek ihracata dönük üretime başlamaktadır. Toplumun ucuz işgücünden ve bulunulan ülkenin tüm maddi olanaklarından faydalanılmaktadır. Bu arada, ülke yoğun dış borçlanmaya zorlanarak yüksek miktarlarda krediler sağlanmakta ve paylaşılmaktadır. Böylece, dünya pazarlarına, korkunç rekabet gücüne sahip olan, dolayısıyla kâr marjları son derece yüksek olan ürünler sürmenin olanakları yaratılmaktadır. İşte böyle bir mekanizma sayesinde söz konusu Asya ülkeleri "kaplanlar" haline geldiler.

Yabancı sermaye kendisini bu koşullar sayesinde kısa sürede sağlama almaktadır. Bu mekanizmanın çarkları dış borçlanma ve ejderha ilan edilen ülkenin mali olanaklarının kullanımı, özelleştirmelerden sağlanan hasılat, kemer sıkma politikalarından elde edilen kaynaklar, ucuz işgücünün yoğun sömürüsü vb. faktörler sayesinde dönmeye devam etmektedirler. Oluk oluk akan yüksek orandaki kâr ise yabancı sermaye sahiplerinin kasalarına akmakta, yeni vurgunlar vurmak için sermayeye dönüşmektedir.

Otuz yıldır söz konusu Asya ülkelerinde kurulu bir saat gibi işleyen bu mekanizma neden bugün sekteye uğramış ve bilinen mali krizin patlak vermesiyle sonuçlanmıştır?

Bu bozulma salt bir nedene dayanmamaktadır. Önem derecesi farklı birçok neden birarada ve aynı anda bunalımda rol oynamışlardır. Bu nedenlerden birincisi ve en önemlisi dünya pazarının tıkanmış, dev bir üretim fazlalığının birikimi olmasıdır. Uluslararası sermayenin '60'lı yılların başlarında bu ülkelere kayma nedeni emek gücünün değerinin emperyalist metropollerde görece yüksek olmasından kaynaklanıyordu. Bu nedenle, yoğun işgücü kullanımı gerektiren üretim sektörleri istihdamın ucuz olduğu yörelere taşınmıştı. Bugün emperyalist metropollerde de ücretlerin aşağı çekilmeye başlandığı bilinmektedir. Bu gerçek, esas tüketim potansiyelinin bulunduğu alanlardaki geniş halk kitlelerinin alım gücünün aynı oranlarda düşmesi anlamına gelmektedir. Kaldı ki geniş halk kitlelerinin alım gücünün yüksek oranlarda düşüşü dünyada genelleşmiş durumdadır. Yani bu

tüketecekleri tüketici pazarın tıkanması demektir.

Bunalımın ikinci nedeni, yabancı sermayeyi, daha doğrusu genel anlamda sermayeyi ürküten faktörlerin Asya'da uç göstermeye başlamış olmalarıdır. Güney Kore'deki işçi hareketinin dinamiği ve dünya genelinde yarattığı yankılar bilinmektedir. Bu büyük işçi hareketinin ilk ve en yoğun etkisi doğal olarak en yakın coğrafik mekanda, komşu ülkelerde kendisini hissettirdi. Bu etkiler pratik sonuçlarını yaratmış olmaktan henüz uzaktırlar. Ama, sermayenin temel karakteristiklerinden birisi riski önceden tahmin etmek ve hesaba katmaktır. Dolayısıyla, bu ülkelerde yaşanan politik bunalımların, düşük yoğunlukta emekçi eylemlerinin, hissedilir toplumsal homurdamanın söz konusu sermaye kaçışında önemli bir rol oynadığı açıktır.

Bunalımın üçüncü bir nedeni ise, sermayenin kendisine daha müsait, daha avantajlı yeni pazarlar keşfetmiş olmasından kaynaklanmaktadır. Burada ilk akla gelen yeni sermaye cenneti Çin olmaktadır. Hiçbir ülke ile kıyaslanmayacak oranda dev bir pazar, uçsuz bucaksız bir ucuz işgücü rezervi, toplumu demir pençesi altın da tutan politik bir iktidar ve tahminlere göre 220 milyar dolar civarında döviz rezervi ile dünya sıralamasında ilk yeri tutan bir ülke Çin. Asya'daki mali krizin Hong Kong'un Çin'e başarılı iadesi ile çakışması bir tesadüf değildir. Bu iade vesilesi ile Çin yöneticilerinin uluslararası sermaye çevrelerine verdikleri teminatlar Çin Komünist Partisi'nin kongresi tarafından onaylanmış, verilen güven pekiştirilmiştir. Ve hemen ardından IMF genel müdürü Michel Camdessus; "Pekin yöneticilerinin, devlet işletmelerini yetkin birer işletmeye dönüştürme gereği gibi gelecekte yılların temel bir sorununa parmak basmaları cesaret vericidir" diyerek, uluslararası sermaye çevrelerine Çin pazarına yönelmeleri için yeşil ışığı yakmıştır.

Belli başlı karakteristikleri bunlar olan bir ortamdan dolayı sermaye, söz konusu Asya ülkelerinden çekilmeye başladı ve mevcut mali krizin patlak vermesine neden oldu. Bu arada, sermaye sahipleri giderayak mali kriz ortamında doğan yoğun spekülasyondan ve ona çare bulmak için piyasaya sürülen astronomik düzeyde meblağlardan aslan payını almayı da başardılar. Ejderhaların dişleri sökülmüş ve geriye emekçiler arasında taksim edilmesinin yöntemleri hesaplanan tuzlu bir fatura kalmıştır. Bu ülkelerde emekçilerinin işgücünün silahların gölgesinde onyıllar boyu yoğun bir biçimde sömürülmüş olmasının, ülkenin zenginliklerinin yabancı sermayeyi tutmak kaygısıyla cömertçe peşkeş çekilmesinin yanısıra geriye ödenmesi gereken yüklü borçlar duruyor. Örneğin Tayland'ın, özel işletmelerin borçları bir yana, devlet olarak uluslararası sermaye kurumlarına, bankalara olan borcu 100 milyar dolardır. Üstelik Tayland bu borcun önemli bir bölümünü önümüzdeki yıl ödemek zorundadır.

Meksika 1995 yılı başlarında dev bir mali krizle yüzyüze gelmişti. Ödemeler dengesi bozulmuş, döviz rezervleri sıfırlanmış, sermaye kaçışı hızlanmış ve ülke ekonomisi toplu iflasın eşğine dayanmıştı. IMF ve ABD'nin müdahalesi sonucu Meksika ekonomisi toplu iflastan kurtarıldı ve sermayenin güveni yeniden restore edildi. Fakat bu müdahaleye rağmen Meksika krizinin zincirleme yayılmasının ve onun yakın ilişki içinde olduğu diğer ülke ekonomilerinin kökten sarsılmasının önüne geçildi. Tutarı 50 milyar dolar olarak açıklanan bu mali müdahalenin karşılığında ise Meksika'nın başta petrol olmak üzere belli başlı zenginlik kaynakları ipotek altına alındı. Böylece bu ülke ABD'nin doğrudan vesayeti altına girdi.

O dönem bu olaydan eşine az rastlanır büyük bir mali krize başarılı bir müdahale olarak sözedilmişti. Bu arada, krizin esas nedenleri hasıraltı edilmiş, istisnai bir kaza olarak nitelendirilmiş ve faturası da yerel sorumluların, politikacıların çapsızlığına çıkartılarak geçirilmişti.

Ancak geçen süreç, uluslararası sermaye düzeninin çıkmazlarını ve yüzyüze geldiği hassas dengeleri ortaya koymaya devam etmektedir. Ve aynı şekilde gelişmeler, patlak veren mali krizin esas nedenlerinin yerel yöneticilerin sorumluluk alanlarının dışında olduğunu, uluslararası iktisadi yapının, ilişkilerin ve sermayenin yapısal karakterinden kaynaklandığını göstermektedir.

Geçen Ağustos ayının başından bu yana Asya'da Endonezya, Malezya, Tayland, Singapur, Güney Kore, Hong Kong ve kısmen Japonya başta olmak üzere bölge ülkelerinin tümünü etkileyen çok daha büyük ölçekte bir mali kriz fırtınası esmektedir. Hükümetlerin, değişik ülkelerin merkez bankalarının, IMF ve Dünya Bankası gibi sermayenin uluslararası kurumlarının çabaları bir türlü krizi yatıştırmaya yetmemektedir. Uzmanlar söz konusu mali krizi dizginlemek amacıyla piyasaya sürülen 200 milyar doların Ağustos ayı içinde Asya borsalarında toz olduğunu, açılan gedikleri kapatmaya bile yetmediğini ileri sürmektedirler.

Kapsamı büyüyen, bir ülke ile sınırlı olmaktan çıkan ve patlak verme frekansları giderek artan bu mali krizin esas nedenleri nelerdir?

Asya'da başgösteren mali krizin nedenleri bu yörenin ülkeleri şahsında değerlendirilmek durumunda. Ancak, bu vesile ile yapılacak olan gözlemler benzer krizlerle yüzyüze kalan tüm diğer ülkeler için de geçerlidirler. Nitekim, 1995 yılında Meksika krizi vesilesiyle Kızıl Bayrak'ta yapılan değerlendirmede şunlar söyleniyordu: "Kapitalist düzenin iç çelişkilerinin giderek keskinleşmesi, dengelerin hassaslaşmaları, değişik emperyalist güçler arasındaki çıkar çelişkilerinin giderek yoğunlaşmaları adeta burjuva düzenini bıçağın sırtına bindirmektedir. Örneğin Arjantin, Brezilya, Endonezya, Türkiye, Tayland gibi orta kuşak ülkelerinin durumu

Küba Komünist Partisi 5. Kongresi

Kıta genelinde olduğu gibi dünyanın diğer bölgelerinde de Küba'daki gelişmeler hep büyük bir ilgiyle izlendi. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin utanç verici çöküşü bütün dikkatleri Küba'ya yöneltti. Emperyalist merkezler Küba'nın günlerini saymaya başladılar. Dağıldığını, dağılacağını duyurdular. Zira tarihte emperyalist abluka ve şantajlara göğüs geren, direnen başka bir ülke kalmamıştı.

Fakat tek başına kalmasına rağmen Küba onurlu bir direnişin simgesi haline geldi. Bu direniş bütün dünya emekçilerine ve emperyalizme karşı direnen halklara cesaret ve umut verdi.

8-10 Ekim tarihleri arasında yapılan parti kongresi pek çok bakımdan önemliydi. Uygulanmakta olan yeni ekonomik politikaların toplumda yarattığı sonuçlar ve buna ilişkin yapılacak politik değerlendirmeler büyük bir önem taşıyordu. Küba Komünist Partisi ve gençlik örgütünün 1.3 milyon üyesi bulunuyor. Bütün parti kuruluşları kongre öncesinde yoğun bir tartışma süreci geçirdi. Kongrede bu tartışmaların sonuçları görüşüldü ve karara bağlandı. Politik komisyon parti kongresine hazırlık için daha Nisan ayında hazırladığı raporu bütün topluma sunarak değerlendirmelerini istedi. 6 milyon kişi sunulan politik raporu inceledi, 20 bin kişi ek öneride bulundu. Önerilerin büyük kısmı son altı yıldır uygulanan ekonomik politikaların değerlendirilmesine ilişkindi.

1991 yılında yapılan 4. Parti Kongresi'nden sonra yaşanan gelişmeler toplumun bütün kesimleri tarafından biliniyor ve izleniyor. "Reel sosyalizm" geride hiçbir iz bırakmadan kaybolmuştu. Aynı yılın Aralık ayında SSCB kendini dağıtma kararını almıştı. Bu ülkenin desteği olmadan Küba'nın çok zor koşullarla yüzyüze kalacağı biliniyordu. Küba Devriminin düşmanları, özellikle de ABD, yıllardır sürdürdükleri ablukayı daha da yoğunlaştırdılar. Fidel ve partisi bütün Küba halkını devrimi ve sosyalizmi savunmaya çağırdı. "Ya sosyalizm, ya ölüm!" Küba halkının politik tutumuna dönüştü. Yaşanan bu süreç özel bir geçiş dönemi, olağanüstü bir durum olarak nitelendirildi. Esas sorun şimdi ayakta kalmaktı. 1994 yılına kadar ulusal gelir %34 oranında düştü. Petrol, giyim, tüketim maddeleri, ilaç, otobüs, elektrik vb.' de aylarca kısıtlama yapıldı. Fakat buna rağmen hiç bir okul, üniversite ve hastane kapatılmadı.

Politik rapor bu süre içinde 232 kişinin partiye üye olduğunu belirtirken, birçok kişinin

perspektifini kaybettiğinin, bazı yöneticilerin gerçekleri küçümsediğinin altını çiziyor. Egoizme, tüketim yanlısı ve köşe dönme tutumlarına ve bazı devrimci değerlerin zayıflamasına karşı amansızca mücadele edilmesi gerektiğinin üzerinde duruyor. Özellikle 1993 dönemine dikkat çekiyor. Bu dönem yer yer doların ikinci para birimi gibi işleme konduğu, bazı reform adımları atıldığı dönemdir. Bu reformlar serbest pazar ekonomisi mekanizmalarını sosyalizmi zedelemekten uygulamak biçiminde değerlendirildi. Küba'da %50 payla yabancı sermaye yatırımları olanaklı kılındı ve turizmi teşvik ederek bazı kamu firmaları da yarı özelleştirildi. Dikkatli atılan bu adımlar gerçekten de ekonomik göstergelerin yükselmesini sağladı. Fakat bu ekonomik göstergelerin sosyal sonuçlarının iyimser bir tablo çizmediği de açıktır. Devrimden bu yana geçen süreç içinde ilk defa sosyal eşitsizlikler gözle görülmeye başlandı. Kastro bu durumu acı verici bir yara olarak nitelendiriyor. Bu durumun düzeltilmesinin Küba'nın bu olağanüstü dönemi aşmasına bağlı olduğunun altını çiziyor. Tam da bu süreçte ABD diğer emperyalist güçlere de baskı uygulayarak Küba'nın tümüyle köşeye sıkıştırılması istemini yoğunlaştırdı. Ekonomik rapor bu gerçeğin altını çizerek, bu mücadelenin kazanılmasında iç ekonomik gelişmenin belirleyici olacağını vurguluyor.

Bütün bu ekonomik gelişmelere ve yarattığı sonuçlara rağmen, Küba'da politik kurumların bunalım sürecinden uzak kalmaları önemli bir olgudur. Partinin 5. Kongresi'nin anlamı ve önemi de burada yatmaktadır. Üç gün boyunca partinin bütün üye ve kurumları kapitalist restorasyona izin vermeyeceklerini haykırdılar. Komünist Partisi'nin halkın birliğinin ve emperyalizmine karşı mücadelesinin tek garantisi olduğu tüm Kübalılar tarafından bilinmektedir. Devrim öncesindeki iki parti sistemi döneminde Küba halkı emperyalizmin pençesi altında hep ezilmiştir. Bunun içindir ki devrimi savunmak Küba halkı için daha bir anlam kazanmaktadır.

5. Kongre Küba devriminin emperyalist sistem üzerinde yeni bir zaferi olmuştur. Bu parti olmasaydı Küba çoktan ABD emperyalizmi tarafından yutulmuştu. Parti Kongresi devrimi savunma kararlılığının yeni bir ifadesi oldu. Başkan Fidel Kastro 8 saat süren açılış konuşmasında sosyalizmi savunmanın zorunluluğunu haykırdı. Bundan dolayıdır ki Küba dünya halkları için sosyalizmin alması devam edecektir.

Birleşik Almanya'nın yedinci yılı Geleneksel yayılmacı politikada yeni dönem

Alman emperyalizmi 3 Ekim günü Doğu Almanya üzerindeki zaferini kutladı. Bu kutlama politikacıların yanı sıra dev tekellerin de bir şovuna dönüştü.

Hakim sınıflar açısından başarının bilançosu gözle görülebilecek durumda. Yeni büyük Almanya bugün ekonomik ve politik gücüyle inisiyatifi ele alarak, Avrupa emperyalist blokunu dünya pazarları rekabetinde yönlendirmektedir. Askeri açıdan da Alman devleti dünya çapında gücünü ve inisiyatifi ortaya koymaktadır. Somali ile başlayan "barış misyonu", özel komando güçlerinin Tiran'da sergiledikleri silahlı saldırılara kadar vardı. Yayılmacı emperyalist politikanın bir ürünü olarak ilk önce Yugoslavya dağıtıldı. Doğu Bloku ülkeleri ekonomik denetim altına alınarak, geleneksel yayılmacı politikalar en pervasız biçimde gündeme getirildi Polonya'nın ikinci emperyalist savaş sonrası sınırları bir antlaşmayla tanınmasına rağmen, Alman azınlık sorunu gündeme getirilerek farklı boyutlarda şantajlar uygulandı. Azınlıklar üzerinde yürütülen güç edinme politikası 1871 Deutsches Reich'in oluşmasını andırmaktadır.

Alman emperyalizminin "Doğu politikası" şimdilik ekonomik terör ile yansımaktadır. Çek Cumhuriyeti'nde Siemens tekeli birçok dev işletmeyi satın alarak ardından kapılarına kilit vurdu. Daha sonra kurulan işletmelerde işsiz kalmış kesimler düşük

ücretlerle işe alındılar. Bu ülkedeki basın saldırgan milliyetçi bir Alman gazetesi (Passauer Neue Presse) tarafından denetlenmektedir. Makalelerin çoğu Almanca yazılarak Çek diline tercüme edilmektedir. Bir ülke basınının bir başka ülkenin medya tekeli tarafından denetlenmesinin dünyada ikinci bir örneği yoktur. Bulgaristan'da da ise daha değişik bir durum yaşanmaktadır. Kaliningrad şehri gelinen yerde saldırganlığıyla tanınan Alman burjuva kesimler tarafından büyük oranda satın alınmıştır. Şimdiden faşist çevreler Kaliningrad'ın Almanya'ya bağlanmasını talep etmektedir.

Dış politikadaki bu saldırganlığı içeride emekçilere yönelik ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar tamamlanmaktadır. Sosyalizmin yeminli düşmanı "refah toplumu" teorisyenleri dahi bugün kapitalizmin çıplak saldırıları karşısında utangaçlıklarını ifade etmektedirler. Kapitalist sistemin hastalıkları olan kitlesel işsizlik ve yoksulluk, sağlık ve konut sorunu, insani ilişkilerdeki çürüme yedi yıl içinde belirgin bir biçimde boyutlanmıştır. Özellikle Doğu Alman halkı bu çürümüşlüğe karşı tepkisini "duvar yeniden örülsün" sözleriyle ifade etmektedir. Bu saldırılara karşı kitlelerdeki hoşnutsuzluk had sahayaya ulaşmasına rağmen, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tepkisi politik bir mecraya girmiş değil. Bu durum tekellerin pervasızlığını kolaylaştırmaktadır.

Kirli Emir

“Kurşuna acımayın. Hareket eden ne görürseniz indirin aşağıya...” Uzatmalı çavuşun emri kurşun vızılıtlarına karışmıştı. Gökyüzü kurşuna kesmiş, her yer kurşun sesleriyle çınlıyordu. Arada bir bağırtı ve çığlık sesleri duyulsa da, birkaç saniye içinde yitip gidiyordu bu sesler. Ve yine her yere kurşun sesi hakim oluyordu. Bu kurşun orkestrasının bir üyesi de Mehmet’in elindeki makineliydi. Ardarda susmadan saydırıyordu; şimşek nedir bilmiyordu namlusu. Ne var ki çıkan kurşunlar o hızla adres de sormayarak serseri serseri dolaşmıyor, rasgele bir yerlere ulaşıyordu.

Mehmet yattığı sipere iyice kapaklanmış, başını bile kaldırmadan makinelinin tetiğine basıyordu. Kurşunların hedefine ulaşmadığını o da biliyordu, fakat siperden kafasını kaldırıp hedef gözeterek ateş edecek kadar enayi de değildi; bu ölüm demekti o anda. Azrail kafalarının bir karış üstünde fazla mesai yapıyordu. Kafasını kaldırına büyük bir işgüzarlıkla ölüm iksirini içiriyordu.

Çatışma anında hemen tüm Mehmet’ler aynı şeyi düşünüyordu: Ölmeden bir an önce şu çatışma bitsel!... Kimisinin bu dileği gerçekleşiyordu da; kimisi de öldüğünün bile farkına varmadan yitip gidiyordu. Geriye birkaç saniye içinde karanlığa karışan ve unutulmuş bir çığlık kalıyordu.

Yanbaşında en yakın dostunun yitip gittiğini gören bir diğer Mehmet, öfkeyle siperden fırlayıp hedef gözeterek tetiğe basıyordu. Ama bu münferit kahramanlık gösterileri birkaç saniyeyi geçmiyordu; kulaklarının dibinden geçen kurşunlar münferit kahramanın yüreğine külçe gibi ölüm korkusunu oturtuyor, öfkeye, kine baskın geliyordu.

Bir süredir karşından ses gelmemesine rağmen, Mehmet’ler aralıksız kurşun yağmaya devam ediyorlardı. Çatışmanın fiili olarak bittiğini ilk farkeden uzatmalı oldu. Sesinde bir sevinç dalgası yayılarak;

“Ateşi kes, teröristleri pişkırttık.” dedi.

Emirle birlikte silahlar sustu, diller sustu, yapraklar, kuşlar, dağ, taş sustu. Sadece susturulmanın sevinciyle hızlı hızlı çarpan yürek sesleri duyuluyordu. Yüreklere sessizliğe ritim tutuyordu...

Uzatmalı Mehmet’e dönerek, “Mehmet, dikkatli bir şekilde sürünerek git de karşı tarafa bir bak”. Sonra diğer Mehmet’lere dönerek: “Siz de Mehmet’i koruyacaksınız tamam mı? Yaprak kımıldasa basın tetiğe”. (Tekrar Mehmet’e döner) “Hadi Mehmet sen de oyalanma, yapış yere ilerle. Hadi aslanım, görevim seni, öncülüğünü göster.” dedi. Dedi ama, Mehmet uzatmalıya içinden gayiz küfürler savurmaktan da kendini alamıyordu:

“Aslanımmış. Sıçayım aslanına da öncüsüne de, arkasına da... Ulan elinin enayisini bir ben miyim ki beni gönderiyor gavat? Sıkıyorsa kendin gitsene, görevim senin maçanı...”

Mehmet hem söyleniyor, hem de sürünerek ilerliyordu, “Ulan bu teröristlerin sağı solu da belli olmaz, öldü sanırsın dirilirler. Uzatmalının ipinde mi ama, olan gariban Mehmet’e oluyor...”

Yüreği ağzında derler ya, Mehmet’in duruma tam da öyleydi. Karşıda bir dal

kıpırdasa yüreği ağzından fırlayıp önüne düşüverecekti.

Sonunda az önce ateş edilen çalılıklara ulaştı. Ortalık boş kovandan geçilmiyordu. Bir de kan izleri; öyle ki bazı yerlerde küçük küçük göletler oluşmuş. Ne var ki çalılıklarda tek bir canlı bile yoktu. Mehmet’in canına minnet, derin bir “oh” çekti ve diğer Mehmet’leri yanına çağırırdı. Öte yandan da, “Ulan bu teröristleri bir türlü anlıyamıyorum. Yaralı demiyor, ölü demiyor, arkadaşlarını kapıp götürüyorlar kurşunlar arasından. Tuhaf... Deli bunlar valla deli...” diye söylemeye devam ediyordu.

Mehmet’ler uzatmalının komutası altında geldiler. Uzatmalı galiz bir küfür savurdu ama kimse bu küfürün hedefini kestiremiyordu, keza uzatmalının bizzat kendisi de. Sonra da Mehmet’lere dönerek, “Arkadaşlar Mehmet Ali arkadaşımızı şehit verdik. Arkasından vurulmuş. Herhalde kaçmaya çalışıyordu. Ama bunu kimseye söylemeyin. Ne diyelim, Allah rahmet eylesin...” dedi.

Mehmet’ler iki haftadır dağlarda dolaşıyorlardı. İki haftada sonuncuyla beraber üç kez çatışmaya girmişlerdi. Ama yine de her gece mütemadiyen, dağa, taşla, uçan-uçmayan kuşa, kurşun sıkıp durmuşlardı, en ufak bir cıvırtı duymaya görsünler, dayanıyorlardı tetiğe, bas ha bas... Bir tür paranoyaydı onlarınki. Ya da bir tür sendrom...

Dağda Mehmet’ler çok farklı bir kişiliğe bürünüyorlardı. Çok az konuşuyor, çok az gülüyor, her şeyden kuşku duyuyorlardı. Sinirleri keman yayı gibi gergindi. İnsana has duygulardan sadece, korku, şüphe ve dayanılmaz bir öldürme arzusu vardı. Şüphe ve korkunun elele verip güdülediği öldürmeye programlanmış (ama ille de can tatlı felsefesinden vazgeçmeyen), birer robota dönmüşlerdi. Düşünmeyen, dönüşemeyenler ise, doğal seçme yasasına uygun olarak yitip gidiyordu.

Nihayet dağdan sağ-salim indiler. Hemen iki haftalık kirin izlerini üzerlerinden atmak için banyoya koştular. Vücutlarını temizlemek, ruhlarını temizlemekten çok daha kolaydı ne de olsa... Ardından kaç zamandır hasret kaldıkları sevgili uykuları ile mükellef bir gece geçirmek için yataklara koştular. Yataklarına uzandıkları anda, dağda yaşadıkları, sıcaklığını yitirip, dayanılmaz bir acı vermeye başlıyordu. Dağda pek hissetmeseler de, hepsinin yüreğindeki yara derindi. Bu yüzden ağır yaralı herkes gibi onlar da uykularında sayıklıyorlardı. Kimi yanbaşında vurulup, yitip giden arkadaşının adını sayıklarken, kimisi çıkarıyordu. Bazısı da önemli bir görevi yerine getirmiş birinin doygunluğuyla mışıl mışıl uyuyordu.

Mehmet yatağına uzandı. İki haftanın yorgunluğunu atmak istiyordu üzerinden. Göz kapaklarına hemen iki haftanın yorgunluğu çöküverdi. Yarı uyur yarı uyanıkken usunda kadim dostu Hasan canlandı, onunla yaptığı son konuşma olduğu gibi gözünde canlanıyordu. Sanki o anı yeniden yaşıyor gibiydi.

Hasan öfkeyle haykırıyordu. “Mehmet, dostum, nasıl gideceksin

oralara, gidip de askerlik yapacaksın. Savaşa gidiyorsun sen, kuralları olmayan kirli bir savaşa gidiyorsun. Sen ki karıncayı bile incitmekten çekinirsin, insanı nasıl öldüreceksin. Sen değil miydin, ‘silah kullanmasalar çok haklılar, ama silah işi batırıyor’ diyen. Yani onların verdiği mücadeleyi haklı da buluyorsun. Elbette haklı bulacaksın, sen de bir Kürt’sün. Senin tek karşı çıktığın yöntemleri. Herhalde sadece yöntemlerine karşı çıktığın için onları öldürmeni haklı göstermeye çalışmayacaksın.”

“Saçmalama Hasan. Ben hiçbir zaman böyle bir şeyi haklı göstermeye çalışmadım, çalışmam da...”

“İyi de pratiğin söylediklerinle çelişiyor. İster haklı bul, ister haklı bulma. Savaşın kendine has kuralları vardır. Ve temel kurallardan biri de ölmek için öldüreceksin. Savaşın içinde yer aldıktan sonra, kimse niye haklı adamları öldürüyorsun diye bir soru sormaz. Ama niye bu savaşa katıldın diye sorarlar. İstedğin kadar karşı çık, yanlış bul, oraya gittikten sonra kendin bile farkına varmadan, bugün haklı bulduğun insanları zerre tereddüt etmeden öldüreceksin. Hatta gidecek köy yakacaksın, kadına, kıza zulmedeceksin, tecavüz edeceksin belki...”

“Allah aşkına sus Hasan. Sanki ben güle oynaya gidiyorum. Ben de gitmek istemiyorum, ama, gel yine biliyorsun ki askere gitmeyen biri nikah da kıydıramaz, iş de bulamaz, ev de... İşte bu sıkıntıları göğüsleyecek güçte görmüyorum kendimi. Niye anlamak istemiyorsun ki beni!...”

“Seni çok iyi anlıyorum Mehmet. Benim işyerimden Mehmet Niyazi’yi anımsadın mı? Onu da çok iyi anladım. O da kirli savaşa giderken seninkiyle tamamen aynı şeyleri söylemişti. Söyleyecek bir şey bulamamıştım ona karşı o zamanlar. Hatırlıyorsun değil mi, teskeresine bir ay kala vurulmuştu. İşte bu yüzden senin karşında susmamayı yeğliyorum. Senin de onun gibi gidip oralarda ölmeni istemiyorum. Bırak biraz da zengin çocukları gitsin savaşa. Biraz da kürk mantolara damlasın gözyaşları. Biz seninle kadim dostuz. Bu şekilde ölmeni istemem. Aynı zamanda kirlenmeni de istemem. Ki eminim Serap da böyle düşünüyordur...”

Mehmet kendini tamamıyla uykunun kollarına bıraktı ve yaşıyormuş gibi uykusunda canlanan anılar, artık kabusa evrilmişti.

Hasan acıyan gözlerle bakarak serzenişte bulunuyordu:

“Demedim mi ben sana Mehmet, demedim mi? Kirlendin işte kirlendin!...”

Hasan’ın yanbaşında duran Serap yaşlı ve yaşlı gözlerle bakıyordu Mehmet’e, hiç ummadığı birinden çok ağır darbe yemiş birinin yıkılmış, tükenmiş hali vardı ifadesinde. Durmadan “Nasıl yaptın bunu Mehmet’im, nasıl yaptın bu kötülüğü...” diyerek sayıklıyordu.

Birden bire Serap’la Hasan’ın görüntüleri kaybolmaya başladı: Önce görüntü puslandı, flulaştı ve yok oldu. Görüntü puslandı, flulaştı ve yok oldu. Onlar da kah üzüntüyle, kah acıma

ve tiksintiyle rahatsız edici bir şekilde Mehmet’i gözlüyordu. Artık Mehmet’in gizlisi saklısı kalmayacaktı; ne yapsa, ne etse iki çift göz (biri kadim dostunun, biri sevgilisinin gözleri), sürekli kendisini gözetliyordu.

Rüya bu işte, birden elinde silahla, ilk girdiği çatışmada buldu kendisini. Karşı tarafa ateş ediyordu önceleri, namluyu havaya doğrultup öyle basıyordu tetiğe. Ama kurşunun biri kulağını hafiften yalayıp, ölümün mesajını iletince, can havliyle namluyu direkt karşı tarafa çevirdi. Hoş yine hedef gözetmiyordu, ama bunun nedeni şimdi öldürmeme kaygısı değil, düpedüz vurulmama kaygısıydı. Ölümün o soğuk yüzü ne kadar erdem varsa silip süpürdü. Mehmet yalnız ateş ediyor, “geberin lanet olasılar...” diyerek içinde bulunduğu ruh halini ele veriyordu.

Çatışma bitmişti nihayet. Karşı taraftan biri kadın dört ölü vardı. Eski tertiplerden birkaçı ellerine bıçaklarını alıp, ölülerin kulaklarını ve burunlarını kesmeye başladılar. Hediye edeceklerdi yavuklularına kestikleri kulak ve burunları dizdikleri kolyeyi. Birisi kesitiği bu son kulaklarla kolyesini tamamladığı için çok mutluydu.

Uzatmalı Mehmet’le aynı tertip olan Mehmet Ali’ye döndü, yatan kadın gerillayı göstererek, “Çıkar şunun üzerindeki.” dedi. Mehmet Ali irkildi: “Komutanım ölmüş kadını niye soyalım?” Uzatmalı bu yanıtı hiç beklemiyordu. Öfkelenmişti. Dişlerini sıkarak, “Sana soy dedim, o kadar. Bana akıl vermeye kalkma. Soy diyorsam bir bildiğimiz var elbette.” dedi. Mehmet Ali kolay geri adım atıyordu. Kararlı bir sesle, “Komutanım soyamam. Ölüye bunlar yapılmaz, günahtır.” dedi. Uzatmalı Mehmet Ali’nin bu kararlılığı karşısında deliye dönmüştü. Adeta ağzından köpükler saçarak konuşuyordu: “Emre karşı geliyorsun demek, seninle şimdi uğraşamayacağım. Ama ben de sana ananın donunu giydirmesem adam değilim. Mehmet Şükrü, sen yap şu işi. Hadi göreyim seni...” Mehmet Şükrü emri alır almaz, sanki hergün yaptığı günlük işini tekrar yapıyormuş gibi bir alışkanlıkla gidip kadın gerillanın üzerindeki çıkardı. Birkaç dakika içerisinde ölüyü çıırılçıplak soymuştu. Gerilla göğsünden vurulmuştu. Uzatmalı bundan hiç hoşlanmadı. “Allah kahretsin en güzel yerinden vurulmuş. Parçalanmasıydı bize biraz göğüs şovu çekerdi.” İstedğini elde edememenin düş kırıklığıyla gitti silahının namlusunu ölünün cinsel organına dürttü. Histerik bir kahkaha koyverip, tetiği bastı.

Bütün bu yaşananları iki çift göz saniyesi saniyesine izliyordu. Buğuluydu gözler. Birazdan o gözlerden yağmur boşalacağını söylemek kehanet sayılmazdı. Ve Mehmet’e tiksintiyle bakıyorlardı.

Mehmet Ali’yi gördü. Yerde yüzükoyun yatıyordu. Ensesinden kan hala sızıyordu. Mehmet gelip Mehmet Ali’nin kafasına dizleri üzerine koydu. Severdi Mehmet Ali’yi, tertibiydi. “Niye kaçmaya kalktın ki Mehmet Ali’m” dedi, azarlar gibi. Mehmet Ali gözlerini araladı, “Ben kaçmadım Mehmet” dedi kısık bir sesle, “kaçmadım. Beni uzatmalı vurdu...” Gözleri kapandı sonra. Uykuya dalmış gibiydi. Masum tertemiz bir yüzü vardı. Mehmet, Mehmet Ali’nin üzerine kapaklandı, ağlamaya başladı. Mehmet Ali’nin, Serap ve Hasan gibi ağır ağır görüntüsü yok olmaya başladı. Ondan da geriye sadece bir çift göz kaldı, ve o da diğerlerinin yanında yerini aldı.

Üç çift göz Mehmet'e rahatsız edici bir şekilde bakıyordu. Gözler büyümeye başladı, büyüdü büyüdü. Gözbebeklerinin dehlizinde bir girdap oluştu. Mehmet girdaba kapıldı, derinlere doğru çekilmeye başladığı sırada bir çığlık atıp uyandı.

Ter içinde kalmıştı Mehmet. Yüreği güp güp vuruyor, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Boğulacak gibiydi. Kalktı yataktan. Terini sildi. Bir sigara yaktı. Gözlerinden uyku akmasına rağmen, uyumaktan korkuyordu. Tan ağırana kadar uykuyla mücadele etti. Ama sonunda iki haftanın yorgunluğu baskın geldi ve uykuya yenik düştü.

Sabah her zamankinden biraz daha geç bir saatte içtimaya çıktılar. Bölük komutanı geldi. Selam verdi, karşı selamını aldı. Sonra içlerinden altısının adlarını okudu tekrar tekrar. Gururlu bir sesle, "Aslanlarım benim. Sizinle iftihar ediyorum. 'Emanetlerinizi' aldık. Onbeş günlük izni hakettiniz. Birazdan gidin de izin kağıtlarınızı alın. Bir haftaya kadar izne çıkarsınız." dedi. Tekrar selam çaktı, karşı selamını aldı ve çekti gitti.

Bu piyango izni koparanlar, sevgililerine kulak ve burundan yapılma kolyeleri hediye etme fırsatı bulmuştu. Buna bir taşla iki kuş vurma derler. İçlerinden biri de Mehmet Şükrü'ydü.

Bölükte, dağdakinden çok daha rahattılar. Fakat bu rahatlıkları çok uzun sürmedi. Bir hafta sonrasında bir sabah uzatmalının sesiyle uyandılar:

"Hadi kızlar! Bu kadar yatmak yeter. İşimiz var şimdi. X köye gideceğiz. Hadi on dakika içinde hazırlanın."

Hepsi de yataktan isteksizce fırladı. Savaş hazırlanan her insanın duyacağı duygularla yoğunlular. Ve hepsinin de ortak özlemi, bu kez de dağdan sağ gelebilmektir.

On dakika içinde hazırlanıp, onları bekleyen ciplere bindiler. Cipler zaman yitirilmeden hareket ettirildi. İstikamet X köyü. Köy ise birkaç saatlik uzaklıktaydı. Şoför de dahil cipteki hiçbirisi X köyüne niye gittiğini bilmiyordu. Sormaya da çekiniyor, korkuyorlardı. Nihayet biri bütün cesaretini toplayıp, uzatmalıya sordu.

"Komutanım niye X köyüne gidiyoruz? Teröristler mi basmış köyü?"

"Hayır terörist falan basmamış. Ama bu köyün tekмили birden terörist sayılır. Yardım ediyorlar o dinsizlere. Bu namussuz köyden bir tane bile korucu çıkmadı. Biraz hadlerini bildirmezsek yakında bunlar da dağa çıkar..."

Köyün girişinde cipler durdu. Mehmet'ler aşağıya indiler. Uzatmalı ilk emrini verdi.

"Köyü taciz ateşine tutun." Mekanizmalar kuruldu, mermiler namluya sürüldü ve parmaklar tetikleri çekti. Olay bu denli mekanikti. Hiçbir Mehmet köyü neden böyle taciz ateşine tuttuğunu bilmiyordu, nedenini sorgulamaya ihtiyacı bile duymuyorlardı. Her biri iki üç şarjör boşalttı, uzatmalı yeter değinceye kadar. Kin kusan silahlar susar susmaz uzatmalıdan ikinci emir geldi.

"Evleri tek tek, fare deliğine varana dek arayın. Köylüyü de meydana toplayın." Emir açıktır: Vurun, kırın, talan edin deniyordu. Pis bir işti yani. Bazıları bu pis işi yapmak istemiyorlardı. Ama Mehmet Ali'nin akibetli akıllarına geldiğinde -ki hiç unutmamışlardı- 'emir demiri keser' sözü, uyulacak en akıllıca atasözü oluyordu. Mehmet'ler yüreklerindeki çaput gibi kalmış küçük insani ırbaları da çıkarıp, haki yeşili giysileri giydirdiler ve görev ifa etmeye koyuldular.

İlk başta bocalayıp, zorlanıyorlardı. Ancak kısa sürede kendilerini olayın atmosferine kaptırıyor ve büyük bir haz duyarak girdikleri evi tarumar ediyorlardı: Kırılmadık, yıkılmadık tek bir şey bırakmadan 'evi arama' işini bitirip evde kadın, kız, çocuk, yaşlı kim varsa allah yarattı demeyip döve, sürükleye meydana götürüyorlardı.

Evler 'aranmış', köylü köy meydanında toplanmıştı. Hiç birinde panik yoktu. Tam tersine, sanki her zaman olan sıradan, rutin bir şey yapıyormuş gibi alışkın bir ifade vardı yüzlerinde. Kışkırtıcıydı bu halleri...

Uzatmalı ilk, köyün delikanlılarını ayırdı kenara. Sayıları onu geçmiyordu zaten; gençlerin çoğu dağa çıkmıştı. Kalanları ise ya rahatsızdı ya da dağa çıkmak için bir oluru bekliyorlardı. Uzatmalı bu durumu çok iyi biliyordu. Bu yüzden gençlere büyük bir hiddetle bakıyordu. Hiddetini ele veren bir sesle "ezin şunları" dedi Mehmet'lere, gençleri göstererek.

Emri alan Mehmet'ler dipçikle, copla, sopayla, tekme ve yumrukla gençlerin üzerine saldırdılar. Tesadüfen oradan biri geçse ve Mehmet'lere "bu gençleri niye dövüyorsunuz?" diye soracak olsa, inan olsun hiç kimse bu soruya yanıt veremezdi. Verebilecekleri en makul yanıtsa "emir aldık" olurdu.

Köyün geri kalanları çocuklarını kurtaramamanın verdiği acı ve ezikle sessiz bir ağıt yakıyorlardı. Ezgisi ta yürekte gelen ve gözlerle yakılan bir ağıttı bu. Küçük bir çocuk bile bu ağıdı rahatlıkla duyabilirdi, ne var ki Mehmet'lerin duyması mümkünsüzdü.

Gençler artık vurulan darbeler tepki vermeden yatıyorlardı. Belli ki bayılmışlardı; hepsinin yüzü gözü kan içindeydi. Sonunda uzatmalı insafa geldi de 'yeter' dedi.

Uzatmalı gençlerle tatmin olmamıştı. Bu sefer de, köyün ileri gelenlerden olduğunu bildiği Ape Şeho'ya yöneldi. İlkten yanına çağırdı. Amacına nail olamayınca kendisi gidip Ape Şeho'nun sakalından kavradığı gibi çekti kendine. Ape Şeho sendeleyip yere kapaklandı. Ağır ağır kalktı yerden. Köylüler hareketlenir gibi olduysa da Mehmet'ler dipçikleyerek 'düşmanı' geri püskürttü ve önünde etten bir duvar ördüler.

Ape Şeho uzatmalıya acıyan gözlerle bakıyordu, vakur ve kendinden emin bir ifadesi vardı. Uzatmalı rahatsızlık duydu bu bakışlardan.

"Ne bakıyorsun lan moruk? Öt bakalım, hala teröriste yardım ediyor musunuz? Edin edin, ben size yardımı göstermesini bilirim. Ulan hepinizi de korucu yapmazsam ben adam değilim. Yalvartacam sizi 'bizi korucu yap' diye."

Ape Şeho çıldırtıcı bir susku içindeydi. Uzatmalı daha fazla dayanamadı, sakalından tuttuğu gibi yere yıktı ve tekmeyle, yumrukla, eline geçirdiği herhangi birşeyle vurmaya başladı Ape Şeho'ya. Öldüresiye vurmak bile uzatmalıyı tatmin etmediğinden acz içinde küfre başvurup, yakası açılmadık envayi çeşit küfürler döktürüyordu. Ape Şeho ise suskunluğunu bozmamakta kararlıydı. Bu uzatmalıyı daha da dellendiriyordu. Artık dayanın tek amacı Ape Şeho'yu bağtırmaktı: "Bağır ulan bağır... Bağır pis moruk..."

Köylü ise az önce tutturduğu ağıda gözyaşlarının nağmelerini de ekleyerek devam ediyordu.

Ape Şeho ölmemişti belki ama ölüden farkı da kalmamıştı. Yenildiğini kavrayan uzatmalı, Mehmet'in kendisini küçük düşürmemek için dayayı

kesti ve "acıdım sana moruk. Yoksa ben sana ananinkini göstermesini bilirdim, seni de burada eşek gibi bağırtırdım ya, acıdım. Dua et yaşına... Saygımız var icabında..." diyerek Mehmet'lere ne denli insafı, vicdan ve saygı sahibi olduğunu göstererek prestijini sağlama aldı.

Ne var ki halihazırda tatmin olmamıştı. Aksine Ape Şeho'nun tavrı onu iyice hırslandırmıştı. İşini daha zevkli hale getirme kaygısıyla (sadece bu kaygıyla, yoksa başka bir kötü niyeti olduğundan değil), gençten bir kıza yöneldi. Uzatmalının bakışlarını ve bu bakışlardaki yönelimi farkedenden Berivan refleks olarak bir iki adım geriledi. Bakışları tüm köylü kavramıştı ve gerileyen Berivan'ın önünde hemen bir etten -hemen hepsi kadın ve çocuk olduğu için etten kısmı çok zayıftı barikatın. Ama yürekte olan kısmı ise oldukça güçlüydü, aşılamazdı- bir barikat kurdular. Uzatmalı bu tablo karşısında gülümsedi. Yüzüne alaycı bir ifade yerleştirip, "Onu koruyacağınızı mı sanıyorsunuz? Koruyun bakalım, koruyon... nereye kadar koruyacaksınız bakalım?... " dedi. Ardından yeni bir emir daha verdi Mehmet'lere:

"Kız hariç hepsini yıkın aşağıya." Emri alan Mehmet'ler yayından fırlayan ok gibi fırladı 'düşmanın' üstüne. Beş dakika sürmedi arbede. Beş dikaka sonra Berivan uzatmalının pençeleri arasındaydı. Köylüler ise kan içinde yerde yatıyorlardı.

Uzatmalı müthiş bir erkeksi ifade takınarak Berivan'ı kavrayarak ve sarsarak Mehmet'lere gösterdi.

"Bu or... 'nun kocası da, kardeşi de dağdadır: bize kurşun sıkan, arkadaşlarımızı şehit eden teröristtir yani. Bu yüzden biz bu or...ya ne yapsak mübahdır, Allah günah yazmaz dinime imanına. Kaç kez kocasını ve kardeşini ele vermesini söyledik, vermedi or... Belli ki canı biraz oynamak istiyor. Genç taptaze, ateşlidir haspe. Bunun ateşini söndürmek büyük bir sevaptır."

Berivan uzatmalının artık hiçbir sır olmayan niyetini anlamış, uzatmalıya kumağa bakar gibi bakıyordu. Uzatmalıya var gücüyle bir tokat savurdu. İkinciye de savuracaktı ya uzatmalı tez tuttu Berivan'ın kolunu. Elini kaptıran Berivan bu kez uzatmalının yüzüne tiksintiyle tükürdü. Bu tükürük, zaten karakter olarak pek de sakın olmayan uzatmalıyı deliye döndürmeye yetti de arttı bile. "Seni or... seni. Şimdi götürsün ananın" Küfürün bini bir paraydı uzatmalının ağzında. Büyük bir dehayla zenginleştirilen bu küfürler eşliğinde uzatmalı Berivan'a saldırdı, üzerindeki giysileri parçalayarak çıkarmaya başladı. Uzatmalı Berivan'ın üzerindeki son giysiyi çıkarana dek hem vurdu hem de küfretti. Çırılçıplak kalan Berivan'ı iki koldan kavrayıp Mehmet'lerin önüne doğru iteledi. "Kız sizin, gönlünüzce eğlenin. Ama kargaşa olmaması için sıraya girin."

Son emir zevkli olmasına zevkliydi ama pis bir işti aynı zamanda. Bu yüzden Berivan'a büyük bir arzuyla bakan Mehmet'ler emri yerine getirmeye tereddüt ediyorlardı. Uzatmalının beklemeye tahammülü olmadığından bu sıralama işini kendisi halletti." Mehmet ilk sen milli ol bakalım..."

Mehmet de en az diğer Mehmet'ler kadar Berivan'a arzuyla bakıyordu. Ama böyle bir şeyi de yapmak isetemiyordu. Berivan, Serap'a çok benziyordu, belki de aynı kişiydi. Mehmet'in uzunluğu, Uzatmalı Mehmet'in tutukluğunu

farkedince sert bir sesle çıkıştı. "Hadi Mehmet, böyle ağırdan alma. Daha sırada çok kişi var. Ağır olmanın nedeni ikinci bir Mehmet Ali olmaksızın, bak o zaman iş değişir." Mehmet, Mehmet Ali'nin adını duyunca iliklerine kadar titredi. Berivan'a daha hızlı adımlarla yaklaşmaya başladı. Berivan'sa elleriyle göğüslerini ve önünü kapatmış utançtan bir heykel gibi duruyordu. Gözlerinde korkudan eser yoktu, sadece tiksinti vardı; bu bakışların hedefi olanı küçülten bir tiksinti. Mehmet'in gözleri takıldı bu bakışlara. Tiksintiyle bakan bu gözler Serap'ınkilere ne kadar çok benziyordu. Utandı, küçüldü ve yeniden duraladı. Uzatmalının sesi daha bir sert çıktı bu sefer: "Durma lan! Çabuk... Çabuk soyun... pantolonunu çıkar hemen. On dakika içinde bu işi yaptın yaptın. Yoksa ben senin işini hallederim."

Emir öylesine sert ve itaata zorlayıcıydı ki, Mehmet farkına bile varmadan pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıverdi. Berivan'ın üzerine atıldı ve onu yeri yıktı. Yine Berivan'ın gözlerine takıldı gözleri: Serap'ın gözlerine ancak bu kadar benzeyebilirdi. Hayır hayır... benzemiyor... bu Serap'ın gözleriydi, yere yatırdığı kız da Serap'ın ta kendisiydi. Birazdan herkesin gözü önünde Serap'a tecavüz edecekti. Tiksintiyle bakıyordu Serap.

Bakışlarındaki tiksintiye olduğu gibi yansıtan bir sesle, "Bunu bana yapacak kadar alçaldın mı Mehmet?" diyordu. Mehmet, sayıklar gibi "yapmak zorundayım Serap. Ne olur anla beni. Yoksa komutan beni de öldürür." dedi.

Serap'ın gözleri büyümeye başladı birden: Büyüdü... büyüdü... Sadece tiksintiyle bakan bir çift göz kalmıştı artık yere yatırdığı kızdan. Mehmet bu gözlerle bakarak emri yerine getiremeyeceğini anlamıştı. Ölmek de istemiyordu. Gözlerini kapadı. "Görmezsem daha rahat yaparım" diye düşündü. İşe de yarar gibi olmuştu bu yöntem. Hemen Berivan'ın (o hala Serap sanıyor) üzerine abandı. Tam bu anda bir kurşun kulağını yalayıp geçti. Ardından uzatmalının korkuyla haykırışı geldi kulağına.

"Pusuya düştük, siper alın, yatın, yatı... " Cümlesini tamamlayamadan uzatmalının sesi kesildi: Bir kurşunda yere yıkılmıştı.

Mehmet can havliyle fırlayıp, sürüne sürüne silahının yanına gitmeye başladı. Kurşunların serinliğini hissediyordu, vızır vızır geçiyordu kafasının üzerinden.

Nihayet silahına ulaştı. Kafasını kaldırmadan rasgele sağa sola ateş etmeye başladı. Bir an gözü Berivan'a tıklandı. Berivan ayağa kalkmış, üzerine parçalanmış entarisini geçirmiş, Mehmet'e bakıyordu. Berivan dimdik ayakta durmasına rağmen, bir tek kurşun isabet etmiyordu. Oysa Mehmet'in kafasının üzerinden kurşunlar uçuşuyordu. Berivan'ın efsunlaşmış gibi duruşu ve hiç isabet almayışı, Mehmet'i hiddetlendirdi. Müthiş bir öldürme arzusuyla silahının namlusunu Berivan'a çevirdi ve bastı tetiğe. O da vuramamıştı Berivan'ı. 'Uzaktayım, biraz yaklaşayım' diye düşündü.

Artık onu güdüleyen tek şey Berivan'ı öldürme arzusuuydu. Hareketlerinin ayırında değildi. Öyle ki pantolonunu hala giymemesine rağmen, bunun bile farkında değildi. Ayağa kalkıp Berivan'a doğru koşmaya başladı. Tam bu sırada bir kurşun gelip alını deldi. Mehmet ne olduğunu dahi anlayamadan öldü.

Dağılan aile, çürüyen kapitalizm ve kadının özgürlüğü...

Kapitalist sistemle gelişen modern toplum geçmişinden farklı bir kadın tipini de yaratmıştır. Üretimde giderek daha fazla yer alan kadın, geleneksel rolüne savaş açmasıyla birlikte, yüzyıllardır kendisine yasak olan alanlarda hızla adım atmaya başlamıştır. Dünyada ve Türkiye'de kadının bu yükselen sesi köhnemiş ve yozlaşmış kapitalist ilişki ve kurumların çirkin yüzünü ortaya çıkarmada ve çelişkilerin derinleşmesinde önemli bir faktördür. Bu güç, işçi sınıfı mücadelesinin yedeğine alındığı ve doğru yönlendirilebildiği ölçüde sermaye devletinin alaşağı edilmesini de çabuklaştıracaktır.

Kadının ezilmesi kapitalist düzenin bir gereği ve sürekliliğinin sağlanmasının garantisidir. Kapitalist düzenin devamlılığı için, evlilik ve aile temel unsurdur. Evlilik ve aile kurumuna saldırı devletin yani sermaye düzeninin temelinde saldırı anlamını taşımaktadır. Çünkü kapitalist düzenin meydana getirdiği aile, kazanç ve mülkiyet amaçlıdır. Bu nedenledir ki kadın sermaye düzeninde bir meta ya da "işçi sınıfı"nın dizginlenmesinde kullanılacak bir araçtır sadece. Yine bu nedenledir ki kapitalist devlet tarafından orta ve yüksek sınıf kadınları cinsel kimliğe, emekçi kadınlar ise düzenin dayatması sonucu, evde ücretsiz dışarıda ise erkeklerden daha kolay boyun eğen ucuz işgücü kimliğine büründürülmüştür.

Ne var ki kapitalizm her alanda olduğu gibi, kadın sorununda da derin çelişkiler üretmektedir. Kapitalist düzen kadını üretime çekerek, bizzat kendi eliyle, kapitalist toplumun en küçük hücresi olan aileyi parçalamaktadır. Yüzyıllardır egemen sınıfların kendine biçtiği düşünsel, sanatsal, politik alandaki varoluştan men edilerek yok sayılan, genelde burjuvazinin özelde erkeğin kölesi haline getirilen kadınlar tam da kapitalizmin onlara sağladığı ekonomik özgürlük sayesinde her alanda seslerini duyurmaya başladılar.

Burjuva ve orta sınıf kadınlar "cinsel devrim"lerini gerçekleştirirken, emekçi kadınlar da çifte sömürünün zincirlerini kırmak için mücadeleye atıldılar. İşçi ve emekçi kadının ülkemizde de artık susmaya niyeti yoktur. Türkiye ve Kürdistan kadını

şimdi kah tutsak ve gözaltında kayıp anaları olarak, kah her türlü politik eylemlerde en önlerde yürüyerek haykıran sesleriyle sınıf mücadelesinde yerlerini aldılar. Bugün kadınlar; Bergama köylülerinin mücadelesinde de, işçi grevlerinde de, Kürt ulusal mücadelesinde de erkeklerle omuz omuzadır.

İşte bu nedenledir ki kadın hakları Türk burjuvazisinin de "ele alması" gereken bir konu olmuştur. Önce Kadın ve Aileden Sorumlu Bakanlığı'nın kurulmasıyla başlayan süreç, son zamanlarda burjuva basında sıkça yer alan medeni kanunda değişiklik, soyadı kullanma hakkı, nüfus cüzdanına dul yazılmaması vb. bir takım gözboyamaya dönük hakların tanınmasıyla sürüyor. Böylece kadının özgürleşme arayışının sınıf hareketiyle birleşmesinin önüne geçilmek isteniyor. Fakat burjuvazi de biliyor ki ezilen tüm dünya kadınları gibi Türkiye ve Kürdistan kadını da gerçek özgürlüğünü ancak sermaye iktidarının yıkılması ve sosyalizmin kurulmasıyla elde edecektir.

Bu endişe tabi ki sadece Türkiye burjuvazisi için geçerli değil. 4 Ekim tarihli Milliyet gazetesinde Amerikalı kapitalist muhafazakar siyaset bilimci Francis Fukuyama'nın "Düzenin Sonu" adlı kitabının tanıtımı yapılmış. Burada bahsi geçen düzen kapitalist düzendir ve daha önce de belirtildiği gibi bu düzeni savunanlar için evlilik ve aile, düzenin korunması için şarttır. Fukuyama, sanayi sonrası toplumlarda ailenin önemini yitirdiğini söyleyerek nedenini kadının çalışmasına ve daha özgürce davranmasına bağlıyor. Söylediği doğrudur. Gerçekten de modern kapitalist ilişkilerin hakim olduğu ülkelerde -sadece toplumun çok küçük bir kesimi faydalanabilse de- kadına birtakım haklar verilmek zorunda kalmıştır. Ancak erkekten ve aileden giderek bağımsızlaşan kadının yolaştığı toplumsal değişimler giderek burjuvazinin denetiminden çıkmaya

başlamıştır. Yine geçtiğimiz günlerde Amerika'da ortaya çıkan ve bir grup erkekten oluşan tarikat üyeleri "aile ve sorumluluk" çağrısı yaptılar. Bill Clinton'dan da destek alan bu tarikat, kapitalizmin içinde bulunduğu çıkmazı gözler önüne seriyor.

Başlangıçta kadının çalışmasını, sanayiye en yüksek gelişme derecesine çıkarmak, onu ucuz işgücü ve yedek sanayi ordusu olarak sınıf mücadelesini geriye çeken bir araç olarak kullanmak için teşvik eden burjuvazi, bugün bunun zorunlu yan ürünleri ile yüzyüzedir. İleri kapitalist ülkelerde kadın büyük ölçüde aileden ve erkekten bağımsızlaşmıştır. Kadına istemeyerek de olsa verilen birtakım haklar sonucu boşanmalar artmış, ekonomik bağımsızlığını elde eden kadın, sadece maddi çıkarları temsil eden evlilik kurumunu giderek gereksiz görmeye başlamıştır. Kadın-erkek ilişkisi ise artık cinsel dürtülere dayalı günübirlik ilişkilere dönüşmüştür.

Kadının bir cinsel meta haline getirilmesine ve en azgın sömürü koşullarında çalıştırılmasına bizzat ön ayak olan sermaye bugün bunun sonucunda dağılan aile ve evlilik kurumları karşısında endişeye kapılmış durumdadır. Geline aşamada kapitalizmin işleyiş yasaları, özel mülkiyet düzeninin temeli olan ailenin parçalanmasının önüne geçebilmeye olanak vermiyor. Bir takım gerici burjuva toplum bilimcisi ve ekonomistin kadını eve ve mutfığa geri çağırmasının tarihin tekerleğini geriye döndüremeyeceği açıktır.

Kapitalist düzen, son hücresine dek çürümüş ve köhnemişliğinin ifadesi olan dağılan ailenin yerine konacak bir alternatif de sahip değildir. Bu kapitalist toplumda erkek ve kadın ilişkilerinin giderek çirkefleşmesini, en iğrenç bir fuhuş batağında yozlaşmasını da beraberinde getirmektedir.

Oysa kapitalist düzen bugün alternatifsiz olsa da, kapitalizmin alternatifi vardır. Kadının çifte sömürülüşünden tam kurtuluşu, kapitalist sömürü düzeninin yıkılması ve yerine eşitliğe ve özgürlüğe dayanan sosyalizmin kurulması ile sağlanacaktır. Ve yine sosyalist toplumda kadın ve erkek arasındaki ilişki üretime ve

KURTULUŞ BEYAZ ÖLÜMDE DEĞİL, KIZIL GELECEKTEDİR!

Ülkemizde son altı yılda uyuşturucu kullanımı altı kat artarak dünya standartlarını aşmış durumda. 1991'de binde 7 olan esrar kullanımı 1996'da % 4.2'ye ulaşmış durumda. Veriler Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi Alkol ve Madde Bağımlılığı Araştırma Merkezinin hazırladığı rapordan alınmıştır.

Emniyet Genel Müdürlüğü Uyuşturucu ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkan Yardımcısı İsmail Çalışkan durumu: "konuyu reklam olarak kullanan bazı kurum ve kuruluşların kamuoyuna yanlış bilgiler vererek halkı gereksiz yere paniğe sokuyorlar, aslında hiç endişe edecek bir durum yoktur" diye değerlendirdi.

İsmail Çalışkan konuşmasının devamında ise şöyle diyor: "Bizde uyuşturucu kaçakçılarının cep telefonlarını dinleyememek gibi bir sorun var. Adamlarda para çok olduğu için, sürekli telefon numaralarını değiştiriyorlar. Bu durum uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili mücadelemizi olumsuz etkiliyor." Utanmazlığın böylesine de pes doğrusu. Düzen muhaliflerinin ve devrimcilerin telefon konuşmalarını dinlemek için binlerce hattı kayda alan, işçi-emekçilerin yoğun oturduğu semtlerde tüm telefon şebekesini dinlemek için hiç bir masraftan çekinmeyenler, sıra uyuşturucu kaçakçılarına gelince: "Paraları çok, telefon numaraları nı değiştirdikleri için dinlemiyoruz" diye yakınıyorlar.

Bu ikiyüzlülüğün altında ise Susurluk'la birlikte tüm çıplaklığıyla açığa çıkan devlet-mafya işbirliği yatmaktadır. Bugün gayet net bir şekilde biliyoruz ki, Türkiye uyuşturucu trafiğinde kilit bir ülkedir ve Türk bayrağı ile eroin şırıngası yanyana konulmaktadır Avrupa haberlerinde. Uluslararası eroin ticaretinde bir köprü vazifesi gören Türkiye'den gün be gün kilolarca "mal" geçmektedir. Küçümsenmeyecek bir miktar ise bizzat ülke içerisinde piyasaya sunulmaktadır.

12 Eylül darbesiyle tamamen sindirilmiş, baskı altına alınmış bir kuşak yetiştirildi. Yoğun terör ortamı ile sadece devrimci mücadele bastırılmakla kalmamış, aynı zamanda emeğe, üretime ve özgürlüğe dayanan her türlü kültür ve gelenek de yok edilmeye çalışılmıştır. 12 Eylül sonrası kişisiz, yalnızca kendisini düşünen, üretmeyen, tüketici yoz bir gençlik yetiştirildi. Devlet desteğiyle ABD arka sokak kültürü (fuhuş, uyuşturucu, yoz müzik) gençliğe adeta empoze edildi. Yozlaşma süreciyle birlikte aşktan seksi, müzikten gürültü veya arabeski anlayan, arkadaşlıkta çıkarı arayan, eğlenceyi alkol ve uyuşturucu ile özdeşleştiren bir gençlik yaratıldı.

Sosyete gençliği esrar, hap, kokain, eroin gibi maddeleri bir eğlence nesnesi olarak tüketirken, ezilen emekçi gençliğe bunlar kelimenin gerçek anlamıyla bir "uyuşturucu" olarak sunuldu. Zira zor yaşam koşulları, azgın sömürü ve faşist baskılar uyuşturucu ile "unutturulabildiği" ölçüde ezilen emekçi gençlik mücadeleden de uzaklaşmakta, kendi tüketiş yolunda hızla ilerlemektedir. Dahası uyuşturucu yoluyla teslim alınan gençlerin devletin kirli ve kanlı işlerinde kullanılması da söz konusu olabilmektedir. Bugün sivil faşist gençliğin ezici çoğunluğu birer madde bağımlısıdır ve iğrenç şiddet eylemlerini uyuşturucu karşılığında icra etmektedir.

Devletin uyuşturucu konusundaki ikiyüzlülüğü bununla da bitmemektedir. Ülkede uyuşturucunun sokak satışı yoluyla yaygınlaştırılmasının arkasında MHP'li mafya çeteleri başta olmak üzere, çoğu kere polis ve asker, kökenliler bulunmaktadır. Büyük çaplı uyuşturucu ticaretini ise bizzat MGK ve ordu organize etmekte, kirli savaşını ve kontr-gerilla faaliyetlerini buradan sağlanan kaynaklarla finanse etmektedir. Dahası bu yolla muazzam rantlar, kirli çıkarlar sağlamaktadır.

Son dönemde polisin güya uyuşturucu kullanımını engellemek için diskolara, barlara baskınlar, "Huzur Operasyonları" düzenlemesi, okul önlerini polis ablukası altında tutması bir gözboyamadan ibarettir ve gerçekte gençliği terörize etmeye hizmet etmektedir. Okul önlerinde veya kendi denetimi dışında çalışan birkaç uyuşturucu satıcısını yakalayıp teşhir eden devlet gerçekte kendi iğrenç sistemini temize çıkarmaya çalışmaktadır.

Ama boşuna! Her yanından pislik akan kapitalist düzen uyuşturucu batağının kaynağında kendisinin olduğunu artık saklayamamaktadır. Kurtuluş uyuşup zehirlenmekte değil, kapitalizme karşı savaşta!

Sevginin katili kapitalizmdir!

İçimizde gelişmesine engel olamadığımız bir duygu, düşünce ve bir eylem biçimidir sevgi. Materyalist anlamını çok fazla bilmiyorum. Marksizmde çok fazla eksikim var. Bu yüzden kendime marksist diyemeyeceğim ama okuyorum. Hayatın içerisinde anlamını bulup öğrenmeye çalışıyorum.

Gerçekte de öyle değil mi? Yaşam başlı başına madde ve hareketten ibaret. Yaşamdaki hareketin etkisiyle düşünce oluşuyor. Ve düşünceler yeniden maddeye dönüşerek yaşama geri dönüyor. Yani hiç bitmeyen bir değişimdir yaşam. Sevgi de yaşam içerisinde bir maddedir, bir hareket biçimidir, ama nasıl? İçi boşalmış, kuru bir kelimedir günümüzde yaşanan tarzıyla sevgi.

Çevreye, doğal güzelliklere, emekçilere, emek ve üretim üzerinde yükselen tüm değerlere büyük bir sevgi duyarım. Ama bakıyorum ki, hayvanlar katlediliyor, para uğruna. Ormanlar yakılıp yıkılıyor, ya Afrika'da olduğu gibi altın uğruna, ya Kürdistan'da olduğu gibi özgürlük tutkusunu çirkef bir ateşle söndürme uğruna ya da rant uğruna. Herşey para kazanma hırsına yenik düşüyor. Tarihi eserler yağmalanıyor, tüm değerlerimiz, zenginliklerimiz emperyalist efendilerimizin pazar kavgası uğruna sürdürdüğü savaşlarda yakılıp, yıkılıyor. İşçi ve emekçiler gerici ve kanlı savaşlarda katlediliyor. Halklar kırımdan geçiliyor. Kuşların yuvası, arıların kovanları dağıtılıyor. Yeşilim ovalarda çirkin beton yığını gökdelenler yükseliyor. Ormanlarla denizin kardeşliğini utanç duvarları ile engelliyorlar.

Aynı kaderi paylaşan ezilen halkları birbirine düşman ediyorlar. Ortak çıkarları olan işçi ve emekçileri bölüp,

birbirlerine karşı kışkırtıyorlar? Peki kimdir para kazanan. Haminal Ali mi, çoban Sülo mu, yoksa tutsak yarınların sahibi işçi ve emekçiler mi? Hiçbiri. İşçi-emekçiler karın tokluğuna hayvanca sömürülmekten vakit mi buluyorlar yaşamaya? Efendilerin paralarına para, mallarına mal katıyorlar. Ama yetmiyor bu efendilere, onlar için yeşilin ne önemi var. O yeşilin ortasına kurulan gökdelenlerde milyarlarca para var. Denizin güzelliği iyi ama kendi pisliğini, paraya çeviremedikleri artıkları nereye gizleyecekler. Varsın içerisinde beslenen canlılar yaşamasın. Varsın denizden yararlanmasın işçi sınıfı. Onlar çalışsın. Patronlar zaten villalarında denizi yaşıyor, havuza giriyorlar. Ormanların ne önemi var. Ormanların altında ne kadar altın var biliyor musunuz? Tarihi eserimiz,

paraya dönmeyince ne yapayım taş ve toprak kalıntılarını. Emeği yüceltiyorsa kültüre, eğitime, edebiyata, sanata ne gerek var. İnsanlar üretim ilişkilerini öğrenip de ne yapacaklar? Bilinçlenip de asi olup, baş mı kaldırınsınlar? Aksine koyun olsunlar. Biz zamanı gelince öğretiyoruz zaten.

Sefaletten, ağır çalışma koşullarından, yeşilsizlikten ölürlerse ölsünler. Çoğalırsa açlık artar. Efendilerin ekmeğini isterler. Oysa denge şart.

Peki bütün bunlar yaşanırken nasıl sevebiliriz yaşamı, insanları, çiçekleri, kuşları ve ağaçları. Kuru kuruya sevgi nasıl olur emek vermeden. Burjuvazi her kavramın içini boşalttığı gibi sevginin de içini boşaltmıştır. Boş bir hümanizm. İyi de neye hizmet eder hümanizm. Bu düzende patronlara hizmet eder, bu düzende sömürünün devamına hizmet eder. İnsanların ölmesini istemez ama niye öldüklerini sormaz. Savaşlara karşıdır ama haklıy-haksız ayırt etmeyi düşünmez. İnsanların ne sömürülmesini ister ne de mücadele etmesini. Tipik bir küçük burjuva düşünce tarzıdır. Sınıflı toplumlarda ve sınıflı toplumun devamına yönelik kullanılır.

Gerçek sevgi ancak sosyalizm ile birlikte yaşama şansı bulacaktır. Çünkü emeğe, insana sıkılan kurşunun, ormana atılan ateşin, yok edilen değerlerin, kültürün ve doğanın katili sermaye iktidarıdır. Onu yıkma savaşına sahip çıkmadan, sevgiye de sahip çıkılamayacaktır.

Sömürünün olmadığı, ormanların yanmadığı, kültürün korunduğu, denizin güldüğü bir dünya sosyalizmle gelecektir.

**İstanbul'dan
bir S. Y. Kızıl Bayrak okuru**

Tarih işçi sınıfını iktidara çağırıyor!

Uluslararası kapitalizm, emeğe olan saldırganlığı daha da azgınlıştırıyor. İşçi sınıfı yoğun işsizlik ve zor yaşam koşulları ile yüz yüze bırakılıyor. Kapitalist üretim ilişkilerini giderek yayılması ve gelişmesi ile üretim şekilleri de değişip gelişmektedir. Bu, daha ileri teknoloji ve daha az maliyetle daha çok kar anlamına gelmektedir. Aynı zamanda ise sefalet ücreti, kölelik koşulları, sigortasız, sendikası, sağlıksız koşullarda çalışmak olarak işçi ve emekçilere geri dönmektedir.

Esnek üretim, taşeronlaştırma,

fason üretim işçi sınıfının örgütlülüğünü ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Son olarak ise eşel-mobil aldatmacası işçi sınıfına dayatılıyor. İşçi sınıfı bu saldırıya karşı tüm alanlarda "Eşel-mobil değil, toplu sözleşme!" şiarını yükseltmelidir. Kapitalizm, örgütlü, duyarlı işçileri tensikat ile tehdit etmektedir. İşçi sınıfının siyasal ve ekonomik örgütlülüğünün önüne set çekebilmek için her türlü baskı, şiddete başvurmaktadır. Ülkemizde ve dünyada işsizlik hızla artarken, gücü ve üretim araçlarını ellerinde bulunduranlar her

geçen gün emeğin üzerindeki hakimiyetini pekiştirmektedir. Sendikası, sigortasız işgücünü daha çok sömüren esnek üretim gün geçtikçe geliyor ve yayılıyor. Sermaye devleti işçi sınıfını sigortasız, sendikası sefalet ücretine ve kölelik koşullarına mahkum ederken diğer bir yandan da örgütlü işçilere de işsizler ordusu ile gözdağı vermeye çalışıyor.

Tüm bunlara karşı direnmek, örgütlenmekten ve militan, devrimci mücadeleye atılmaktan geçiyor.

S. Y. Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Yarış

Bir şafak vakti
tutuştı yürekler yine.
Gün saymada
duyargalarım
Bir özlem
Bir özlem daha
yarına...
Çiçeğe kesmedi daha
bahçeler
Yapraklar hüznü dolu;
Uzannmış ayaklarıma
yalnız kalan
zaman
Yarışda
tüm yürekler
geleceğe erken
varmada.

Rahime Henden

SOR(G)ULAR

halıklar ağladığı için mi
tuzludur denizler?
sonbaharda döktülen
yapraklar mıdır
ağaçların gözyaşları?
ya göçmen kuşlar
onların da mı
kaymaları yakılmıştır?
ve bire-kaç alır
ekilen mayın
her dönümünden?
sahi! gazete haberlerinde
neden hep gözleri
bantlanır
kurşunlananların?
yarın yanağından gayri
canını, varını
bölüştüğünden mi
"bölücü" denir onlara?
"kayıp eşya büroları" bile
olan bir ülkede
neden bulunamaz
kaybolan insanlar
kayıp
"eşya" olmadıklarından mı?

Umut

Onuncu yıl: Partili Yıl

“Herkes kendi bayrağı altına!”
Tüm komünistler EKİM saflarına,
komünist işçi partisi bayrağı altına!

(“Hersey parti için! Hersey parti kuruluş kongresi için!” başlıklı çağrıdan...)

Sosyalizm Yolunda

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete